NORA ROBERTS

Visuri împlinite

capitolul 1

Cu o pungă cu alimente pe un braț, Amanda deschise ușa casei. Radia de fericire. De afară se auzea ciripitul păsărilor care se bucurau de soarele primăverii. Lumina se reflectă de pe aurul verighetei ei. Recent căsătorită, de trei luni, era nerăbdătoare să pregătească o cină specială, intimă, pentru a-i face o surpriză lui Cameron. Programul ei solicitant de la spital și de la clinică o împiedica adesea să gătească, iar ei, ca proaspătă soție, îi făcea plăcere această activitate. În după-amiaza aceea, când două programări îi fuseseră anulate pe neașteptate, intenționa să pregătească ceva sofisticat, elaborat și memorabil. Ceva care să se potrivească unei atmosfere cu lumânări și vin.

Intră în bucătărie fredonând, o exteriorizare a emoțiilor rară pentru ea, căci era o femeie rezervată. Cu un zâmbet satisfăcut scoase din pungă o sticlă cu vinul de Bordeaux preferat de Cameron. Studie eticheta păstrând pe chip un zâmbet, amintindu-și de prima dată când băuseră împreună o sticlă. Fusese atât de romantic, atât de atent, îi oferise atât de mult din ceea ce îi trebuia ei în acel moment al vieții.

Aruncând o privire la ceas văzu că mai avea patru ore întregi până urma să se întoarcă acasă soțul ei. Suficient cât să pregătească o masă elaborată, să aprindă lumânările și să aranjeze paharele de cristal.

Mai întâi, decise, avea să meargă la etaj să se dezbrace de costumul și pantofii comozi. Sus avea un caftan lung din mătase, transparent, în nuanțe de un albastru palid. În seara aceea nu avea să fie psihiatru, ci femeie, o femeie foarte îndrăgostită.

Casa era de o curățenie exemplară și decorată cu gust. Astfel de lucruri erau firești pentru Amanda. Îndreptându-se spre scări aruncă o scurtă privire unei vaze de cristal Baccarat și își dori, pentru o clipă, să-și fi amintit să ia flori proaspete. Eventual avea să sune la florărie și să ceară să i se aducă ceva extravagant. Mâna îi alunecă ușor pe balustrada lustruită când începu să urce scările. Privirea ei, de obicei serioasă sau concentrată, era visătoare. Cu un gest neglijent, deschise ușa dormitorului.

Zâmbetul îi încremeni, înlocuit de o expresie de șoc deplin. Stând în pragul ușii își simți sângele scurgându-i-se din obraji. Ochii i se căscară uriași înainte ca durerea să îi umple. De pe buze îi scăpă un singur cuvânt chinuit.

–*Cameron.*

Cele două persoane din pat, prinse într-o îmbrățișare pasională, se despărțiră brusc. Bărbatul, de o frumusețe remarcabilă, cu părul acum ciufulit, ridică privirea spre ea, nevenindu-i să creadă. Femeia – felină, fierbinte, răpitoare – zâmbi foarte, foarte încet. Aproape c-o puteai auzi torcând.

–Vikki.

Amanda își privi sora cu ochi plini de suferință.

–Te-ai întors mai devreme.

Umbra unui râs, aproape imperceptibilă, răsună în vocea surorii ei. Cameron se îndepărtă încă vreo câțiva centimetri de cumnata lui.

–Amanda, eu...

Într-o fracțiune de secundă, chipul Amandei se schimonosi. Cu privirea ațintită asupra cuplului din pat, băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase un revolver mic. Amanții îl priviră înmărmuriți, cufundați în tăcere. Cu sânge-rece, Amanda ținti și trase. Un norișor de confetti ieși din armă.

–Ariel!

Dr. Amanda Lane Jamison, cunoscută mai degrabă ca Ariel Kirkwood, se întoarse spre regizorul obosit, în vreme

ce cuplul din pat și membrii echipei de filmare izbucniră în râs.

–Scuze, Neal, nu m-am putut abține. Amanda e *întotdeauna* victima, spuse ea cu dramatism, în vreme ce ochii îi dansară jucăuși. Gândiți-vă cum ar fi afectate audiențele dacă și-ar pierde controlul măcar o dată și ar ucide pe cineva.

–Ascultă, Ariel....

–Sau chiar dacă doar ar răni grav pe cineva, adăugă ea rapid. Și cine, continuă ea, arătând cu mâna spre pat, merită asta mai mult decât soțul ei lipsit de caracter și intriganta ei soră?

În strigătele și aplauzele echipei tehnice, Ariel făcu o plecăciune, apoi, fără tragere de inimă, îi dădu arma regizorului când acesta întinse mâna după ea.

–Tu, spuse el cu un oftat de suferință îndelungată, ești nebună cu acte în regulă, și așa ai fost de când te știu.

–Apreciez asta, Neal.

–De data asta vom înregistra, o avertiză el, încercând să nu rânjească. Hai să vedem dacă putem filma scena asta înainte de prânz.

Cuminte, Ariel coborî la etajul întâi al platoului și așteptă răbdătoare în picioare să i se refacă machiajul și coafura.

Amanda era întotdeauna perfecțiunea întruchipată. Organizată, meticuloasă, calmă – toate însușiri care îi lipseau lui Ariel personal. Juca acel personaj de peste cinci ani în popularul serial de mare audiență *Vieți și iubiri*.

În decursul acelor cinci ani, Amanda terminase facultatea magna cum laudae, se specializase ca medic psihiatru și devenise un terapeut respectat. Mariajul recent dintre ea și Cameron părea o potrivire perfectă.

Dar, desigur, el era un oportunist slab care se căsătorise cu ea pentru banii și poziția ei socială, dorind-o în același timp pe sora ei – și jumătate din populația de femei din orașul fictiv Trader's Bend.

Amanda urma să se confrunte în curând cu adevărul. Ițele poveștii se îndreptau deja de șase săptămâni spre această revelație, și fuseseră inundați de un val de scrisori de la telespectatori. Atât aceștia, cât și Ariel considerau că era cazul ca Amanda să afle despre ticălosul ei soț.

Lui Ariel îi plăcea Amanda, îi respecta integritatea și siguranța de sine. Când se filma, Ariel *chiar era* Amanda. Chiar dacă în viața personală ar fi preferat o zi într-un parc de distracții unei seri la balet, înțelegea toate nuanțele femeii pe care o juca.

Când urma să se transmită această scenă, telespectatorii aveau să vadă o femeie zveltă, îngrijită, cu părul blond-deschis pieptănat elegant într-un coc sofisticat. Chipul ei era ca de porțelan, răpitor, de o frumusețe înghețată ce sugera o sexualitate reținută. Clasă. Stil.

Ochii de un albastru ca apa unui lac și pomeții înalți se adăugau imaginii generale de eleganță rafinată. Gura cu o formă perfectă avea tendința să zâmbească reținut. Sprâncenele fin arcuite, cu doar câteva nuanțe mai închise decât blondul delicat al părului ei, scoteau în evidență genele bogate. O frumusețe fără cusur, perfect calmă – asta era Amanda. Ariel își aștepta semnalul de intrare și se întrebă vag dacă închisese espressorul în dimineața aceea.

Filmară din nou întreaga scenă, de la cap la coadă, apoi o refăcură când observară că ținuta lui Vikki, alcătuită dintr-un costum de baie fără bretele, devenea vizibilă când se foia în pat. Urmară apoi secvențele menite să-i surprindă reacția – camera aduse în prim-plan chipul palid și șocat al Amandei, rămânând ațintită asupra acestuia preț de câteva secunde prelungi și dramatice.

– Prânzul.

Reacția fu imediată. Amanții săriră din pat din două părți. Îmbrăcat în slipul de baie, J.T. Brown, soțul lui Ariel de pe micul ecran, o prinse de umeri și o sărută prelung și cu forță.

–Ascultă, iubito, începu el, rămânând în pielea personajului. O să-ți explic toate astea mai târziu. Crede-mă. Trebuie să-mi sun agentul.

–Fricosule, îi aruncă Ariel din urmă, cu un rânjet ce nu-i stătea deloc în fire Amandei, înainte de a-și petrece brațul pe sub cel al Stellei Powell, sora ei din serial. Ia-ți ceva peste costumul acela, Stella. Nu mă simt în stare să mănânc la cantină azi.

Stella își dădu pe spate coama înfoiată de păr castaniu-roșcat.

–Faci cinste?

–Întotdeauna trăiești pe spinarea surorii tale, bombăni Ariel. Bine, plătesc eu, dar grăbește-te. Sunt lihnită.

În drum spre cabina ei, Ariel ieși de pe platoul de filmare, traversă alte două platouri – etajul cinci de *Doctors Hospital* și sufrageria soților Lane, principala familie din *Trader's Bend*. Fu tentată să își dezbrace costumul și să-și desfacă părul, dar ar fi însemnat doar să piardă timpul cu îmbrăcatul și aranjatul după prânz. În schimb, își luă doar geanta uriașă, ce părea puțin nepotrivită la costumul office elegant al Amandei. Se gândea deja la o porție generoasă de baclava înmuiată în miere.

–Haide, Stella. Ariel băgă capul pe ușa cabinei învecinate, unde Stella tocmai își trăgea fermoarul la o pereche strâmtă de blugi. Stomacul meu lucrează suplimentar.

–Așa e întotdeauna, îi răspunse colega ei, îmbrăcând o bluză de trening largă. Unde mergem?

–Restaurantul grecesc din colț.

Arzând de nerăbdare, Ariel străbătu coridorul cu pasul ei caracteristic, lung și legănat, iar Stella alergă să o ajungă din urmă. Nu era vorba că Ariel ar fi gonit dintr-un loc în altul, ci pur și simplu voia să vadă ce urma.

–Dieta mea, dădu Stella să spună.

–Mănâncă o salată, îi spuse Ariel neîndurătoare. Întoarse capul și o măsură scurt pe Stella din cap până

în picioare. Să știi că dacă n-ai purta tot timpul ținute sumare când filmezi nu ai mai fi nevoită să te înfometezi.

Stella îi rânji când ajunseră la ușa dinspre stradă.

–Ești invidioasă.

–Da. Eu sunt întotdeauna elegantă și *întotdeauna* cuminte. Tu ai parte de toată distracția.

Ieșind, Ariel inspiră adânc aerul de New York. Iubea acel aer – îl iubise întotdeauna, în felul cum, de regulă, o făceau turiștii. Ariel își petrecuse toată viața pe insula prelungă și îngustă care era Manhattanul, însă totul rămânea doar o aventură pentru ea – priveliștile, mirosurile, sunetele.

Era răcoare pentru mijlocul lui aprilie și stătea să plouă. Aerul era umed și mirosea a gaze de eșapament. Străzile și trotuarele erau sufocate de traficul amiezii – toată lumea se grăbea, toți aveau probleme importante de care trebuiau să se ocupe. Un pieton înjură și trânti un pumn în capota unui taxi care trecuse prea aproape de bordură. O femeie cu părul în țepi portocalii trecu în grabă pe lângă ele, încălțată cu cizme negre de piele. Cineva scrisese un comentariu nefavorabil pe un afiș prezentând o piesă populară de pe Broadway. Dar Ariel văzu și un vânzător stradal care oferea narcise galbene. Cumpără două buchete și îi întinse unul Stellei.

–Nu poți rezista niciodată, nu-i așa? bombăni Stella, dar își îngropă fața în florile galbene.

–Gândește-te câte aș rata, replică Ariel. În plus, este primăvară.

Stella se înfioră și ridică privirea spre cerul de plumb.

–Sigur.

–Hai să mănânci. Ariel o prinse de mână și o trase după ea. Întotdeauna devii arțăgoasă când sari peste mese.

Restaurantul era plin-ochi de oameni și invadat de arome. Condimente și miere. Bere și ulei. Dintotdeauna dedicată simțurilor ei, Ariel inspiră adânc amestecul de mirosuri înainte de a-și croi drum până la bar. Avea

o abilitate supranaturală de a ajunge unde voia trecând prin mulțimi fără a da din coate sau a călca oamenii pe picioare. În timp ce se mișca, privea și asculta. Nu voia să rateze vreun miros, textura unei voci sau culorile contrastante ale mâncărurilor. Aruncă o privire în vitrina de sticlă și simți deja gustul mâncărurilor de acolo.

–Brânză de vaci, o felie de ananas și cafea – neagră, spuse Stella oftând.

Ariel îi aruncă o privire scurtă, plină de compătimire.

–Salată grecească, o bucată din mielul ăla pe o chiflă tare și o felie de baclava. Cafea cu frișcă și zahăr.

–Ești dezgustătoare, îi spuse Stella. Nu te îngrași niciodată un gram.

–Știu. Ariel avansă încet de-a lungul barului, până la casierie. Ține de controlul psihologic și de un stil de viață ordonat.

Ignorând pufnetul disprețuitor al Stellei, plăti și își croi drum prin restaurantul aglomerat, spre o masă goală. Ajunse la ea deodată cu un bărbat zdravăn. Ariel se mulțumi să-și țină tava și îi adresă un zâmbet năucitor. Bărbatul își îndreptă umerii, își supse burta și cedă.

–Mersi, spuse Stella, mulțumindu-i și descotorosindu-se de el în același timp, știind că, dacă nu o făcea ea, Ariel avea să-l invite să stea cu ele și ar fi stricat orice șansă la o conversație între patru ochi. Prietena ei avea nevoie de un paznic, considera Stella.

Ariel făcea toate acele lucruri pe care o femeie singură ar fi trebuit să le evite în mod rațional. Vorbea cu străinii, umbla singură noaptea și deschidea ușa de la intrare fără să pună mai întâi lanțul de siguranță. Nu era vorba că ar fi fost prea îndrăzneață sau neatentă, ci pur și simplu credea în binele din oameni. Și, cumva, în cei aproape douăzeci și cinci de ani de viață ai ei, nu fusese dezamăgită niciodată. Stella se minuna de ea, fiind în același timp și îngrijorată pentru ea.

–Faza cu pistolul a fost una dintre cele mai tari din tot sezonul, comentă Stella, făcându-şi de lucru cu brânza de vaci. Am crezut că Neal o să înceapă să urle.

–Trebuie să se relaxeze, spuse Ariel cu gura plină. E tot timpul tensionat de când s-a despărţit de dansatoarea aia. Dar tu cum eşti? Ieşi în continuare cu Cliff?

–Da. Stella ridică dintr-un umăr. Nu ştiu de ce, relaţia nu progresează nicicum.

–Spre ce vrei să progreseze? replică Ariel. Dacă ai un scop anume în minte, lansează-te pur şi simplu.

Râzând cu jumătate de gură, Stella începu să mănânce.

–Nu toată lumea se aruncă în viaţă aşa ca tine, Ariel. Nu reuşesc niciodată să înţeleg cum de n-ai avut o relaţie serioasă până acum.

–E simplu. Ariel înfipse o furculiţă în salată, apoi mestecă încet. Nu am cunoscut niciodată pe cineva care să mă facă să-mi tremure genunchii. De îndată ce se va întâmpla asta, va fi gata.

–Aşa, pur şi simplu?

–De ce nu? Viaţa nu e atât de complicată pe cât o fac unii. Îşi presără puţin piper peste miel. Tu eşti îndrăgostită de Cliff?

Stella se încruntă – nu din cauza întrebării, era obişnuită cu stilul direct al lui Ariel. Ci din cauza răspunsului.

–Nu ştiu. Poate.

–Înseamnă că nu eşti, spuse Ariel relaxată. Iubirea este o emoţie foarte clară. Eşti sigură că nu vrei din mielul ăsta?

Stella nu se obosi să răspundă la întrebare.

–Dacă nu ai fost niciodată îndrăgostită, de unde ştii?

–N-am fost niciodată în Turcia, dar ştiu că există.

Râzând, Stella luă ceaşca de cafea.

–La naiba, Ariel, întotdeauna ai un răspuns. Spune-mi despre scenariu.

–O, Doamne! Ariel lăsă jos furculiţa şi, sprijinindu-şi coatele pe masă, îşi împreună degetele. Este cel mai bun

scenariu pe care l-am citit vreodată. Vreau rolul ăla. Am să obțin rolul ăla, adăugă ea cu o atitudine ce nu ținea de încredere. Era pur și simplu un fapt real. Jur, am tot așteptat să apară un personaj ca Rae. E necruțătoare, continuă Ariel, sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate. Complexă, egoistă, rece, nesigură pe ea. Un rol ca ăsta... Se întrerupse, clătinând din cap. Iar povestea, adăugă Ariel inspirând prelung, cu gândurile sărindu-i de la un aspect la altul. E aproape la fel de rece și de necruțătoare ca personajul, dar te prinde.

–Booth DeWitt, medită Stella. Se zvonește că a creat personajul Rae pornind de la fosta lui soție.

–Și nu a încercat să îndulcească lucrurile. Dacă spune adevărul, ea i-a făcut viața un iad. În orice caz, spuse, începând din nou să mănânce, e cel mai bun scenariu peste care am dat până acum. Peste câteva zile o să dau probă pentru rol.

–Film de televiziune, spuse Stella gânditoare. Televiziune de calitate, cu scenariul scris de DeWitt și filmul produs de Marshell. Propriul nostru producător ți s-ar arunca la picioare dacă ai obține rolul. Pe cuvânt, ce-ar mai crește audiențele.

–Face deja jocuri politice. Încruntându-se ușor, Ariel rupse o bucată de baclava. Mi-a făcut rost de o invitație la o petrecere care va avea loc diseară în apartamentul lui Marshell. Se presupune că va veni și DeWitt. Din câte am auzit, el are ultimul cuvânt în privința distribuției.

–Are reputația unuia care ține să tragă el sforile, consimți Stella. Atunci de ce te încrunți?

–Politica e ca ploaia de vară – știi că se va întâmpla, dar e enervantă și te murdărește.

Apoi ridică din umeri alungând gândul, așa cum făcea cu orice altceva era inevitabil. În fond, din câte știa despre Booth DeWitt, trebuia să obțină rolul pe meritul propriu. Dacă era ceva ce Ariel avea din belșug era încrederea. Avusese întotdeauna nevoie de ea.

Spre deosebire de Amanda, personajul pe care îl interpreta în serial, Ariel nu crescuse într-un mediu de siguranță financiară. Casa ei fusese cu mult mai bogată în dragoste decât în bani. Nu regretase niciodată acest lucru, nici eforturile de a o scoate la capăt de la o lună la alta. La șaisprezece ani mama ei murise, iar tatăl ei intrase într-o stare de șoc ce durase aproape un an. Nu se gândise niciodată că era prea tânără pentru a-și asuma responsabilitățile legate de gestionarea unei gospodării și de creșterea a doi frați mai mici. Nu existase nimeni altcineva care s-o facă. Vânduse pudră și parfumuri într-un magazin universal ca să-și poată plăti facultatea, ocupându-se între timp și de casă și acceptând orice rol, cât de mărunt, ce i se oferea.

Fuseseră ani plini, dificili, și poate că acest lucru în sine îi oferise surplusul de energie și de hotărâre de care se bucura în prezent. Și atitudinea că tot ceea ce trebuia făcut putea fi făcut.

–Amanda.

Ariel ridică privirea și văzu o femeie micuță, de vârstă mijlocie, ținând un pachet de mâncare ce mirosea puternic a usturoi. Fiindcă era strigată pe numele personajului ei aproape la fel de des ca pe numele propriu, Ariel zâmbi și întinse mâna.

–Bună.

–Eu sunt Dorra Wineberger și voiam să-ți spun că ești la fel de frumoasă ca la televizor.

–Mulțumesc, Dorra. Îți place serialul?

–Nu ratez nimic, nici un episod. Îi zâmbi radios lui Ariel, apoi se aplecă spre ea. Ești minunată, dragă, atât de bună și de răbdătoare. Cred sincer că cineva ar trebui să-ți spună despre Cameron – nu e bun pentru tine. Cel mai bine ar fi să te descotorosești de el înainte să pună mâna pe banii tăi. Ți-a amanetat deja cerceii cu diamant. Iar tipa asta... Dorra strânse buzele și îi aruncă o privire întunecată Stellei. De ce-ți mai bați capul cu ea după toate

problemele pe care ţi le-a făcut... Dacă n-ar fi intervenit ea, tu şi Griff aţi fi fost căsătoriţi, după cum ar fi trebuit. Se încruntă ofensată spre Stella. Ştiu că ai pus ochii pe soţul surorii tale, Vikki.

Stella se chinui să-şi reţină un rânjet şi, jucându-şi rolul, îşi dădu capul pe spate şi îşi îngustă ochii.

–Bărbaţii sunt interesaţi de mine, spuse tărăgănat. Şi de ce nu?

Dorra clătină din cap şi se întoarse spre Ariel.

–Întoarce-te la Griff, o sfătui ea cu blândeţe. El te iubeşte, te-a iubit întotdeauna.

Ariel îi răspunse strângerii scurte de mână.

–Mulţumesc că îţi pasă.

Ambele femei o urmăriră pe Dorra îndepărtându-se înainte de a se întoarce una spre cealaltă.

–Toată lumea o iubeşte pe dr. Amanda, spuse Vikki rânjind. E practic sfântă.

–Şi toată lumea adoră să o deteste pe Vikki. Chicotind, Ariel îşi termină cafeaua. Eşti atât de rea.

–Da. Stella oftă mulţumită. Ştiu. Îşi mestecă încet ananasul, privind plină de regret farfuria lui Ariel. În fine, oricum mi se pare cam ciudat când oamenii mă confundă cu Vikki.

–Asta înseamnă că joci bine, o corectă Ariel. Dacă intri în casele oamenilor în fiecare zi şi nu le stârneşti emoţiile, e cazul să-ţi cauţi un alt domeniu de activitate. Fizică nucleară sau concursuri de stat în echilibru pe buşteni. Şi dacă tot veni vorba de muncă, adăugă ea, aruncând o privire la ceas.

–Ştiu... Hei, ai de gând să termini aia?

Râzând, Ariel îi întinse baclavaua şi se ridicară.

Trecuse bine de ora nouă seara când Ariel plăti taxiul în faţa clădirii unde se afla apartamentul lui P.B. Marshell de pe Madison Avenue. Nu îşi făcea griji că întârziase fiindcă nu ştia cât era ceasul. Nu ratase niciodată să dea

o replică sau o întâmplare, dar când nu avea direct legătură cu munca, timpul era ceva de care se bucura sau pe care îl ignora.

Îi dădu un bacșiș mare taximetristului, îndesă restul în geantă fără a-l mai număra, apoi porni prin ploaia mărunță și urcură spre holul de la intrare. Decise că mirosea a salon mortuar. Prea multe flori, prea multă strălucire. După ce își dădu numele la biroul de securitate, se strecură într-un lift și apăsă butonul spre penthouse. Nu-i trecu prin cap să se simtă neliniștită la gândul că intra pe domeniul lui P.B. Marshell. Pentru Ariel, o petrecere era o petrecere. Spera că avea să se servească șampanie. Îi era poftă.

Ușa fu deschisă de un bărbat cu spatele țeapăn și chipul de piatră, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, care o întrebă pe Ariel cum o cheamă cu un ușor accent britanic. Când ea îi zâmbi, acesta îi luă mâna întinsă fără să-și dea seama. Ariel trecu pe lângă majordom, căruia îi lăsă o impresie de vitalitate și de sex – o combinație ce îl derută preț de câteva minute. Ariel luă un pahar de șampanie de pe o tavă și, observându-și agentul, traversă încăperea spre ea.

Booth observă intrarea lui Ariel. Pentru o clipă aceasta îi aminti de fosta soție. Nuanțele tenului, structura osoasă. Apoi impresia dispăru și se trezi privind o tânără cu părul în bucle lejere revărsat pe umeri. Părea presărat cu o pânză ușoară de picături mărunte de ploaie. Un chip răpitor, decise el. Dar aspectul de regină de gheață dispăru când aceasta râse. Atunci simți energie și vervă.

„Neobișnuit", își spuse el, la fel de vag interesat de ea pe cât era de băutura pe care o ținea în mână. O măsură din cap până în picioare și decise că probabil era zveltă sub ținuta relaxată alcătuită din pantaloni cu pense și bluză largă. Pe de altă parte, dacă într-adevăr ar fi fost zveltă, ar fi încercat să-și scoată în evidență silueta în loc să și-o ascundă. Din câte știa Booth despre femei, acestea

își accentuau farmecele cu care fuseseră înzestrate și își ascundeau defectele. Ajunsese să accepte acest lucru ca parte a nesinceritățiilor înnăscute.

Îi aruncă lui Ariel o ultimă privire când aceasta se ridică pe vârfuri pentru a se săruta pe obraji cu cel mai în vogă actor dintr-o producție ce nu se juca pe Broadway. Doamne, cât de mult detesta acele false petreceri lungi și aglomerate.

– ... dacă găsim actrița pentru rolul principal feminin.

Booth se întoarse spre P.B. Marshell și ridică paharul.

–Hmm?

Prea obișnuit cu neatenția lui Booth pentru a se enerva, Marshell reluă.

–Putem începe să lucrăm la producție și să terminăm totul la timp pentru grila de toamnă dacă găsim actrița pentru rolul principal feminin. Practic e singurul lucru care ne mai întârzie acum.

–Nu mă îngrijorează deloc grila de toamnă, replică Booth sec.

–Pe cei de la televiziune, da.

–Pat, o să găsim o actriță pentru Rae când o să găsim una care să se potrivească în rolul lui Rae.

Marshell se încruntă spre paharul de whisky, apoi îl bău. La acele o sută douăzeci de kilograme ale lui, avea nevoie de mai multe pahare pentru a le simți efectul.

–Ai respins deja trei nume de top.

–Am respins trei actrițe care nu se potriveau, îl corectă Booth. Bău din propriul pahar ca un bărbat care se pricepea la băutură și avea o relație prudentă cu aceasta. O să-mi dau seama care e actrița potrivită pentru Rae când o s-o văd. Buzele i se întinseră într-un zâmbet rece. Cine altcineva ar putea ști mai bine?

Un chicot de râs relaxat și liber îl făcu pe Marshell să privească în celălalt capăt al încăperii. Timp de o clipă ochii i se îngustară într-o expresie de concentrare.

–Ariel Kirkwood, îi spuse lui Booth, arătând cu paharul gol. Directorii executivi ai rețelei de televiziune vor să ți-o bage pe gât.

–Actriță.

Booth o studie din nou pe Ariel. Nu s-ar fi așteptat să fie actriță. Intrarea ei îi atrăsese atenția pur și simplu fiindcă fusese o *intrare*. Era ceva complet nestudiat în aerul ei, care apărea rar în profesia asta. Sosise la petrecere de suficient timp cât să fi putut să le fie prezentată, lui și lui Marshell, însă ea părea mulțumită să rămână în celălalt capăt al încăperii, sorbind șampanie și flirtând cu un actor aspirant.

Stătea lejer, într-o poziție relaxată, care nu aducea a poză, dar ar fi arătat superb într-o fotografie. Se strâmbă la actor. Contrastul puternic dintre chipul ei de zeiță de gheață și comportamentul ei lipsit de afectare îi stârni curiozitatea.

–Fă-mi cunoștință, spuse Booth simplu și porni spre celălalt capăt al încăperii.

Ariel găsea fără cusur gustul lui Marshell. Apartamentul era decorat cu stil în nuanțe elegante de auriu și crem. Covorul era gros, iar pereții tapetați. Recunoscu litografia semnată din spatele ei. Era o încăpere pe care știa că Amanda ar fi înțeles-o și ar fi apreciat-o. Lui Ariel îi făcea plăcere să o viziteze. Nu ar fi locuit niciodată acolo. Râse cu Tony când își amintiră cursul de improvizație pe care îl făcuseră împreună cu ceva ani în urmă.

–Iar tu ai început să vorbești vulgar ca să te asiguri că toată lumea era trează, îi aminti ea, trăgându-l de barbișonul pe care îl purta pentru rolul lui actual.

–A funcționat. Pentru ce cauză lupți săptămâna asta, Ariel?

Ea ridică din sprâncene, sorbind din șampanie.

–Nu lupt pentru o cauză chiar în fiecare săptămână.

–O dată la două săptămâni, o corectă el. Prietenii Focilor, Salvați Mangusta. Haide, de ce te ocupi acum?

Ea clătină din cap.

–E ceva ce îmi ocupă o mare parte din timp în momentul de față. Nu prea pot să vorbesc despre asta.

Rânjetul lui Tony păli. Cunoștea acel ton.

–E important?

–Vital.

–Ei bine, Tony. Marshell îl lovi ușor pe spate pe tânărul actor. Mă bucur că ai reușit să vii.

Deși într-un mod foarte subtil, Tony adoptă imediat o atitudine prevenitoare.

–A fost drăguț că ați organizat această petrecere într-o perioadă în care teatrele sunt închise, domnule Marshell. O cunoașteți pe Ariel Kirkwood? Își puse o mână pe umărul ei. Ne știm de multă vreme.

–Am auzit lucruri bune despre tine, spuse Marshell, întinzându-i mâna.

–Mulțumesc.

Ariel își lăsă mâna într-a lui preț de o clipă, în timp ce-și făcea o impresie despre el. Un om de succes – îndrăgostit de mâncare, judecând după corpul solid –, amabil când dorea să fie. Viclean.

Lui Ariel îi plăcea combinația.

–Faceți filme excelente, domnule Marshell.

–Mulțumesc, replică el și se opri, așteptându-se ca ea să înceapă să se autopromoveze. Cum ea nu mai spuse nimic, Marshell se întoarse spre Booth. Booth DeWitt, Ariel Kirkwood și Tony Lazarus.

–Ți-am văzut piesa, îi spuse Booth lui Tony. Îți cunoști bine personajul. Își mută privirea asupra lui Ariel. Domnișoară Kirkwood.

Avea ochi derutanți, își spuse ea, de un verde atât de limpede și atât de direcți pe un chip atât de distant. Părea un om rezervat, încercat de suferințe, înzestrat din belșug cu inteligență. Era evident că nu își bătea capul prea mult cu tendințele modei. Părul îi era des și întunecat și puțin prea lung pentru moda actuală. Însă ea găsea

că se potrivea chipului său. Își spuse că fața lui părea desprinsă din secolul nouăsprezece. Subțire și savantă, cu o nuanță de asprime și o duritate a gurii ce o împiedica să arate prea blândă. Vocea îi era profundă și seducătoare, dar vorbea într-un ritm sacadat ce sugera nerăbdare. Avea ochii unui observator, își spuse ea. Și aerul unui bărbat care nu tolera interferențe sau intimități. Nu era sigură dacă avea să-l placă, dar știa că îi admira munca.

–Domnule DeWitt.

Palma ei o atinse pe a lui. Forță – se așteptase la ea. Se regăsea în constituția lui, alungită și zveltă – și pe chipul lui. Distanță – se așteptase și la aceasta.

–Mi-a plăcut *Ultimul clopot*. A fost filmul meu favorit de anul trecut.

Booth lăsă să treacă această remarcă, studiindu-i chipul. Emana sex prin toți porii, prin parfumul ei, prin felul în care arăta – nu într-un mod flagrant sau evaziv, ci relaxat și liber.

–Cred că nu știu nimic despre proiectele dumitale.

–Ariel joacă rolul doctorului Amanda Lane Jamison în *Vieți și iubiri*, interveni Tony.

„Dumnezeule mare, o telenovelă", își spuse Booth. Ariel surprinse ușoara expresie de dispreț de pe chipul lui. Era un alt lucru la care se așteptase.

–Ai vreo obiecție morală împotriva divertismentului, domnule DeWitt? întrebă ea relaxată, sorbind din șampanie. Sau ești doar un snob artistic? Zâmbi în timp ce vorbi, un zâmbet rapid, fulgerător, ce tăie complet insulta din cuvintele ei.

Lângă ea, Tony își drese vocea.

–Scuzați-mă o clipă, spuse el, și se retrase discret. Marshell murmură ceva despre un nou pahar de băutură.

Când rămaseră singuri, Booth continuă să-i studieze chipul. Râdea de el. Nu mai ținea minte când se întâmplase ultima dată să aibă cineva curajul sau ocazia de a face acest lucru. Nu era sigur dacă se simțea iritat sau

curios. Dar în acel moment se desprinsese de starea în care își petrecuse ultima oră. De plictiseală.

–Nu am nici o obiecție morală împotriva telenovelelor, domnișoară Kirkwood.

–Oh. Ariel sorbi din șampanie. O fațetă de safir de pe degetul ei sclipi în lumină și păru să i se reflecte în ochi. Un snob, deci. Ei bine, toată lumea are dreptul să fie. Poate există un alt subiect despre care putem discuta. Ce părere ai despre politica externă a actualei administrații?

–Ambivalentă, murmură el. Ce fel de personaj joci?

–Unul de cea mai bună calitate. Ochii îi dansară în continuare. Ce părere ai despre programul spațial?

–Mă interesează mai mult planeta pe care trăiesc. De cât timp joci în serial?

–Cinci ani.

Ariel adresă un zâmbet radios unei persoane aflate în celălalt capăt al încăperii și ridică o mână în semn de salut.

Booth o privi din nou, cu atenție, și pentru prima dată de când sosise la petrecere, zâmbi. Zâmbetul îi făcu chipul mai atrăgător, fără a-l face însă și pe el mai abordabil.

–Nu vrei să vorbești despre munca ta, nu?

–Nu în mod deosebit. Ariel îi răspunse la zâmbet cu un altul deschis. Booth simți stârnindu-se vag în el ceva ce crezuse adormit în siguranță. Nu cu cineva care o consideră un gunoi. Peste o clipă m-ai întreba dacă m-am gândit vreodată să fac ceva serios, iar atunci probabil că aș deveni agresivă. Agentul meu îmi spune că ar trebui să te vrăjesc.

Booth simțea aerul de prietenie emanând dinspre ea, dar nu se încrezu în el.

–Asta faci acum?

–Sunt în afara programului, replică Ariel. În plus – își termină șampania –, nu ești genul care să fie vrăjit.

–Ești perspicace, recunoscu Booth. Chiar ești o actriță bună?

–Da, sunt. Nu prea ar merita să faci ceva dacă n-ai fi bun la activitatea respectivă. Ce părere ai de sporturi? Învârti în mână paharul gol. Crezi că Yankee au vreo șansă anul acesta?

–Dacă își îmbunătățesc defensiva.

Nu era tipul obișnuit, decise el. Orice altă actriță care aspira la un rol principal într-unul dintre scenariile lui l-ar fi copleșit cu complimente și ar fi menționat orice proiect desfășurat vreodată în fața camerei.

–Ariel... Booth luă un nou pahar de șampanie de la un chelner care trecea pe lângă ei și i-l întinse. Numele ți se potrivește. O alegere înțeleaptă.

Ariel simți o atracție, rapidă și clară, ce părea să provină pur și simplu din felul în care îi rostise numele.

–Am să-i transmit mamei mele că ai spus asta.

–Nu e un nume de scenă?

–Nu. Mama mea citea *Furtuna* când a început travaliul. Era foarte superstițioasă. M-aș fi chemat, poate, Prospero, dacă aș fi fost băiat. Înfiorându-se puțin, sorbi din băutură. Ei bine, Booth, începu ea, hotărând că păstrase suficient atitudinea oficială. Nu ar trebui să punem direct pe masă faptul că, după cum știm amândoi, voi da probă pentru rolul lui Rae peste câteva zile? Intenționez să-l obțin.

El aprobă din cap. Deși Ariel era revigorant de directă, replica ei era mai mult decât se așteptase.

–Atunci voi fi și eu suficient de sincer cu tine cât să-ți spun că nu ești tipul pe care îl caut.

Ea ridică din sprânceană fără a trăda vreun semn de stânjeneală.

–O? De ce?

–În primul rând, ești prea tânără.

Ea râse – un sunet liber, vaporos, ce părea total neafectat. Booth nu se încrezu nici în sinceritatea lui.

–Cred că replica mea e că pot părea mai în vârstă.

–Poate. Dar Rae e o tipă aspră. Dură ca piatra. Ridică propriul pahar, dar nu-şi desprinse deloc privirea de pe ea. Tu eşti prea blândă. Se vede pe chipul tău.

–Fiindcă acum sunt în pielea mea. Şi încă nu m-am jucat niciodată pe mine însămi în faţa camerei. Se opri pentru o clipă, analizând în gând ideea. Nu cred că m-ar tenta.

–Poate o actriţă vreodată să fie ea însăşi?

Privirea ei se aţinti din nou asupra lui. Booth o privea cu o intensitate pe care majoritatea oamenilor ar fi găsit-o înspăimântătoare. Deşi atracţia se făcu simţită din nou, Ariel îi acceptă privirea ca făcând parte din el.

–Nu ai o părere prea bună despre femei, nu-i aşa?

–Nu. Dintr-un motiv pe care nu stătu să-l analizeze, Booth simţi imboldul de a o testa. Îi ridică o şuviţă de păr. Moale – surprinzător de moale. Eşti o femeie frumoasă, murmură el.

Ariel îşi înclină capul şi îl studie. Ochii lui nu pierduseră nimic din privirea directă. Poate că ar fi simţit plăcere la auzul acelui compliment dacă nu ar fi ştiut că era calculat. Simţi, în schimb, dezamăgire.

–Şi?

Sprâncenele lui se uniră.

–Şi?

–Replica asta duce de obicei la următoarea. Şi, ca scriitor, sunt convinsă că ai câteva replici în mânecă.

Booth îşi lăsă degetele să-i alunece uşor pe gât. Ea simţi forţa mâinii şi neglijenţa relaxată a gestului.

–Care ţi-ar plăcea?

–Aş prefera una sinceră, îi spuse Ariel pe un ton calm. Dar fiindcă nu mi-ai oferi aşa ceva, ce-ar fi să sărim peste toată povestea? Să ştii că personajul tău, Phil, e obtuz, rece şi grosolan. Cred că ţi-ai schiţat foarte bine propria personalitate. Ridică paharul pentru ultima dată şi decise că era păcat că avea o părere atât de proastă despre

femei sau, poate, despre oameni în general. Noapte bună, Booth.

Când Ariel se îndepărtă, Booth rămase să o privească din urmă preț de câteva momente, apoi izbucni în râs. În momentul acela nu își dădu seama că era primul râs relaxat de care se bucurase în aproape doi ani. Nici măcar nu-și dădu seama că râdea de el însuși.

Nu, nu era Rae a lui, medită el, dar era bună. Era foarte, foarte bună. Avea să-și amintească de Ariel Kirkwood.

capitolul 2

Booth stătea lângă fereastra largă a biroului lui Marshell și privea viața din New York forfotind pe lângă el. De la înălțimea aceea se simțea rupt de ea și de suflul și de energia ce radiau dinspre străzi și trotuare. Era mulțumit să fie detașat. Legăturile presupuneau implicare.

Nici una dintre actrițele care dăduseră probe în ultimele două săptămâni nu se apropiase câtuși de puțin de ceea ce căuta el. Știa ce își dorea pentru rolul lui Rae – cine ar fi știut mai bine?

Când începuse, inițial, să lucreze la scenariu, o făcuse dintr-un impuls – terapie, medită el cu un zâmbet amar. Mai ieftină decât vizitele la psihiatru și cu mult mai satisfăcătoare. Nu se așteptase niciodată să meargă mai departe decât să-l termine, să-și curețe gândurile și să îl arunce într-un sertar. Asta fusese înainte să-și dea seama că era cel mai bun scenariu pe care îl scrisese vreodată. Poate că furia era o a zecea muză. În orice caz, era în primul și în primul rând scriitor. Oricât de dureros ar fi fost să se expună pe sine și greșelile lui în fața publicului, ar fi fost imposibil să arunce cea mai bună operă a lui într-un sertar. Și, dacă tot avea să-l transpună în realitate, voia să se asigure că transpunerea era de calitate.

Se așteptase să-i fie greu să găsească actorul potrivit pentru Phil, personajul care era, în esență, el însuși. Dar acest lucru fusese surprinzător de simplu. Centrul poveștii nu era Phil, ci Rae, o reflexie devastator de precisă a fostei sale soții, Elizabeth Hunter. O actriță superbă, o celebritate plină de grație – o femeie fără urmă de emoție autentică.

Căsnicia lor începuse cu un vârtej și se încheiase dezastruos. Booth nu se considera complet lipsit de vină, deși punea cea mai mare parte a vinei pe seama propriei naivități. Crezuse în imaginea ei, se îndrăgostise nebunește de perfecțiunea unui chip și a unui trup. Ar fi putut să-i ierte greșelile, defectele descoperite în scurt timp. Dar nu putea, și nu avea să-i ierte niciodată faptul că se folosise de el. Și totuși, Booth nu era nici pe departe sigur dacă o învinovățea pe Liz că se folosise de el sau pe el însuși pentru că se lăsase folosit.

Oricum ar fi fost, căsnicia lor furtunoasă de cinci ani îi oferise materia primă pentru o poveste clară, dură, ce avea să devină un film de televiziune complex. Mai mult, îi crease o neîncredere profundă față de femei, în special actrițe. Cu doi ani în urmă, când se ajunsese în sfârșit la despărțire, își promisese că nu avea să se mai implice vreodată într-o relație cu o femeie care putea juca atât de bine un rol. Sinceritatea, dacă exista cu adevărat, era ceea ce urma să caute când avea să fie pregătit.

Gândurile i se întoarseră la Ariel. Poate că ocupa un loc central în mintea lui din cauza asemănării de suprafață cu Liz, dar nu era sigur. Nu semăna deloc cu ea la manierism, cadența vocii sau stilul vestimentar. Iar cel mai mare contrast părea legat de personalitatea ei. Nu se străduise să-l farmece sau să-i capteze atenția. Dar reușise și una, și cealaltă. Poate că ea se folosise doar de o altă abordare într-un joc vechi.

Chiar dacă nu avusese încredere în atitudinea ei, îi făcuse plăcere lipsa ei de artificii. Râsul ușor, gesturile firești, privirea sinceră. Trecuse multă vreme de când o femeie îi rămăsese în gând. Mare păcat, medită Booth, că nu se potrivea pentru rol. I-ar fi prins bine ceva care să-i distragă atenția. Știa din instinct că Ariel Kirkwood i-ar fi distras cu siguranță atenția.

–Eu tot înclin spre Julie Newman. Chuck Tyler, regizorul, aruncă o fotografie lucioasă, în format mare,

pe biroul lui Marshell. Multă stăpânire de sine în fața camerei, iar prima ei interpretare a fost foarte bună.

Ținând fotografia într-o mână, Marshell se lăsă pe spate în fotoliul lui adânc de piele. Soarele ce îi cădea din spate se revărsa atât peste fotografia lucioasă, cât și peste aurul pe care îl purta la ambele mâini.

–Și are o listă impresionantă de proiecte.

–Nu. Booths nu se mai obosi să se întoarcă, ci rămase să privească traficul. Dintr-un motiv bizar, se imaginã pe vasul său din Long Island Sound, ieșind pe mare. Îi lipsește eleganța. Prea multă vulnerabilitate.

–Joacă bine, Booth, spuse Marshell, acum cu un ton familiar de nerăbdare.

–Nu e potrivită.

Marshell băgă mâna în buzunar din reflex, căutând trabucurile la care renunțase cu o lună în urmă. Înjură ușor în surdină.

–Și nu prea mai avem timp și opțiuni.

Booth ridică nepăsător din umeri. Da, i-ar fi plăcut să fie în larg, gol până la brâu, cu soarele pe spate și apa atât de albastră încât să-l doară ochii. I-ar fi plăcut să fie singur.

Când sună interfonul de pe birou, Marshell oftă adânc și se aplecă în față să răspundă.

–A sosit domnișoara Kirkwood să dea proba, domnule Marshell.

Cu un mormăit, Marshell deschise portofoliul pe care i-l trimisese agentul lui Ariel, apoi i-l dădu lui Chuck.

–Spune-i să intre.

–Kirkwood, medită Chuck, încruntându-se la reclama în care apărea Ariel. Kirkwood... A, da, am văzut-o vara trecută într-o producție din afara Broadway-ului a spectacolului *Un tramvai numit dorință*.

Vag interesat, Booth aruncă o privire peste umăr.

–Stella?

–Blanche, îl corectă Chuck, răsfoind prin lista ei de apariții.

–Blanche DuBois? Booth râse scurt și se răsuci pe călcâie. Are vreo cincisprezece sau douăzeci de ani prea puțin pentru rolul ăla.

Chuck se mulțumi să ridice ochii.

–A fost bună, spuse el simplu. Foarte bună. Și, din câte am auzit, este foarte bună și în telenovelă. Nu-i cazul să-ți spun câte dintre vedetele noastre de top au început astfel.

–Nu, nu e. Booth se așeză neglijent pe brațul unui fotoliu. Dar dacă a rămas la același rol timp de cinci ani, ori nu e suficient de bună pentru un film mare sau un teatru important, ori e complet lipsită de ambiție. Fiindcă este actriță, trebuie să optez pentru prima variantă.

–Ascute-ți în continuare atitudinea critică, spuse Marshell sec. Îți prinde bine.

Booth îi aruncă un rânjet rapid – unul dintre acele zâmbete rare ce apăreau și dispăreau atât de repede încât îl lăsa pe privitor ametit, fără a ști sigur de ce. Ariel surprinse o clipă din acel zâmbet când intră în încăpere. Contribui în mare măsură la a o convinge să-și schimbe părerea inițială despre el. Îi trecu prin gând, aproape la fel de rapid ca rânjetul lui Booth, că poate avea, până la urmă, unele calități personale care îl salvau. Era întotdeauna dornică să creadă acest lucru.

–Domnișoară Kirkwood.

Marshell își ridică trupul masiv din fotoliu și îi întinse mâna.

–Domnule Marshell, mă bucur să vă văd din nou. Cercetă rapid din priviri încăperea, oprindu-se doar pentru o clipă asupra lui Booth, care rămase așezat pe brațul fotoliului. Biroul dumneavoastră e la fel de impresionant precum casa.

Booth așteptă până îi fu prezentată lui Chuck. Se îmbrăcase foarte simplu, remarcă el. Însă doar aparent, dacă

ţineai cont de eşarfele îndrăzneţe pe care le răsucise pe talia rochiei albastre cuminţi. Nuanţe de violet şi smarald şi roz intens. O combinaţie curajoasă şi uluitor de eficientă. Părul îi era desfăcut din nou, dându-i un aer de tinereţe şi libertate care nu s-ar fi potrivit niciodată personajului pe care voia să-l joace. Distrat, scoase o ţigară şi o aprinse.

–Booth. Ariel îi adresă un zâmbet relaxat înainte ca privirea ei să alunece asupra ţigării. Au să te ucidă.

Booth trase din ţigară şi suflă un fir leneş de fum.

–În cele din urmă.

Ariel purta acelaşi parfum neintenţionat sexy pe care îl remarcase şi la petrecere. Booth se întrebă de ce anume i se potrivea, contrastând cu ea în acelaşi timp. Ariel avea un efect fascinant. Părea ceva ce obţinea fără efort.

–Eu am să-ţi dau replica, continuă el, şi se întinse după un exemplar al scenariului. Vom folosi scena confruntării din actul trei. O cunoşti?

Atitudine pur profesională, remarcă Ariel curioasă. Oare se relaxează vreodată? Îşi permite vreodată să se relaxeze? Deşi ea, personal, era rareori tensionată, recunoscu tensiunea din el şi se întrebă de ce era neliniştit.

Propriile ei emoţii, puţine, erau concentrate într-un nod minuscul ce i se agita în mijlocul stomacului. Recunoştea întotdeauna existenţa lor şi ştia că, în loc s-o împiedice, chiar o motivau în cursul probei.

–O cunosc, îi spuse, acceptând un alt exemplar al scenariului.

Booth trase un ultim fum din ţigară, apoi o stinse.

–Vrei o frază introductivă?

–Nu.

Acum palmele îi erau umede. Bun. Ariel ştia că nu era cazul să-şi dorească să fie relaxată când zvâcnirile de emoţie i-ar fi ascuţit simţurile. Inspirând adânc, liniştit, răsfoi paginile scenariului legat până găsi scena corectă. Nu era una simplă. Surprindea exact esenţa personajului – ambiţie egoistă şi sex de gheaţă. Se pregăti sufleteşte.

Booth o privi. Arăta mai degrabă ca o ingenuă inocentă decât ca femeia intrigantă care reprezenta personajul principal feminin, își spuse el, și aproape îi păru rău că nu exista un rol și pentru ea în film. Apoi ea ridică privirea și îl țintui cu un zâmbet rece, indiferent, ce îl ului complet.

–Ai fost întotdeauna un prost, Phil, dar unul plin de succes și atât de rar plictisitor încât acest aspect nici nu merită pomenit.

Tonul, manierismul, chiar și expresia ei erau atât de fidele încât Booth nu fu în stare să răspundă. Timp de o clipă uită complet de Ariel, văzând doar personajul și femeia după care îl modelase. Simți o tresărire în stomac, nu de atracție, nici măcar de admirație, ci de furie – total neașteptată și veninos de reală. Booth nu fu nevoit să citească scenariul pentru a-și aminti replica.

–Ești atât de transparentă, Rae. Sunt uimit că ai reușit să amăgești pe cineva să creadă în tine.

Ariel râse cu un sunet intens, făcându-i pe toți cei trei bărbați să simtă un fior de gheață pe șira spinării.

–Îmi câștig existența amăgind oamenii. Toată lumea vrea iluzii, la fel ai vrut și tu. Și asta ai primit.

Întinzându-se leneș, își trecu o mână prin păr, apoi îl lăsă să cadă, părul lucindu-i auriu în lumina dimineții târzii. Era unul dintre gesturile tipice ale lui Liz Hunter.

–M-am folosit de talentul meu de actriță ca să scap din orășelul acela mizerabil și mort din Missouri în care am avut ghinionul să mă nasc, și am reușit să ajung direct printre cei mai buni. Tu m-ai ajutat mult. Se apropie de el, păstrând pe buze zâmbetul mic, rece, care i se reflecta în priviri. Cu un gest elocvent, își trecu ușor mâna peste obrazul lui. Iar tu ai fost recompensat. Foarte, foarte bine.

Phil o prinse de braț și îi împinse mâna. Ariel se mulțumi să ridice o sprânceană, uimită de violența gestului.

–Mai devreme sau mai târziu ai să calci strâmb, o amenință el.

Ea își înclină ușor capul și rosti foarte încet.

–Iubitule, eu nu calc strâmb niciodată.

Încet, Booth se ridică. Expresia de pe chipul lui ar fi putut face să tremure orice femeie, ar fi determinat orice femeie să încerce vreun gest defensiv. Ariel doar ridică privirea spre el cu aceeași expresie de amuzament rece. El fu cel care avu nevoie să se forțeze să se calmeze.

–Foarte bine, Ariel Kirkwood.

Booth aruncă scenariul deoparte. Ariel rânji, căci instinctul îi spunea că obținuse victoria. Când expiră adânc, aproape o putu simți pe Rae scurgându-se din ea.

–Mulțumesc. E un rol uriaș, adăugă ea, simțindu-și nodul din stomac dispărând. Un rol cu adevărat uriaș.

–Ți-ai făcut temele, murmură Marshell din spatele biroului său.

Fiindcă o cunoștea pe Elizabeth Hunter, proba de cinci minute a lui Ariel îi stârnise disconfortul și îl impresionase. Și îl cunoștea pe Booth. Avea prea puține îndoieli despre ce simțea cel care o crease pe Rae.

–Vei fi disponibilă pentru o a doua întâlnire?

–Bineînțeles.

–V-am văzut ca Blanche DuBois, domnișoară Kirkwood, interveni Chuck. Am fost foarte impresionat atunci, ca și acum.

Ariel îi adresă scurt un zâmbet neafectat, deși știa că Booth încă o fixa cu privirea. Dacă era emoționat, își spuse ea, proba decursese chiar mai bine decât sperase.

–A fost cea mai mare provocare pentru mine, până în momentul de față. Voia să iasă, să se plimbe, să inspire aerul și să savureze victoria aproape sigură cât încă mai putea. Ei bine, vă mulțumesc. Își dădu la o parte părul de pe umeri și îi examină din nou pe cei trei bărbați. Aștept cu nerăbdare să mă contactați.

Ariel porni spre lift, fără a îndrăzni să creadă că avea dreptate, dar temându-se și mai tare să nu se fi înșelat. Până în acel moment nu-și permisese să reflecteze îndelung cât de mult își dorea acel rol și ce anume ar fi putut însemna pentru viața ei. Nu era lipsită de ambiție, dar alesese actoria și se ținuse de ea de dragul activității propriu-zise. Și a provocărilor presupuse. Șansa de a juca rolul lui Rae i-ar fi oferit toate aceste lucruri pe tavă. Când intră în lift, palmele îi erau uscate, iar inima îi bubuia. Nu îl auzi pe Booth apropiindu-se.

– Aș vrea să discut cu tine.

Intră în lift și apăsă butonul spre parter.

– Bine. Oftă prelung, sprijinindu-se cu spatele de peretele liftului. Doamne, mă bucur că am terminat cu asta. Sunt lihnită. Nimic nu-mi stârnește apetitul mai tare decât probele.

Booth încercă să găsească o legătură între femeia care îi zâmbea cu o privire caldă și plină de viață și femeia cu care tocmai avusese un schimb de replici. Nu reuși. Era o actriță mai bună decât estimase el inițial și, prin urmare, mai periculoasă.

– Te-ai descurcat excelent la probă.

Ea îl privi curioasă.

– De ce mă simt ca și cum aș fi fost insultată?

După ce se deschiseră ușile, Booth rămase pe loc o clipă, apoi aprobă din cap.

– Cred că ți-am spus deja că ești perspicace.

Tocurile ei subțiri țăcăniră pe gresie când traversă holul alături de el. Booth observă câteva persoane întorcând capul după ea, atât bărbați, cât și femei. Ea fie nu remarcă, fie nu îi băgă în seamă.

– De ce joci în seriale de consum?

Ariel îi aruncă o privire piezișă înainte de a porni spre nord.

– Fiindcă e un rol bun într-un serial bine scris și captivant. Asta în primul rând. În al doilea rând, am de lucru

constant. Când nu au de lucru la un film actorii ajung să fie chelneri, să spele mașini, să vândă aparate de prăjit pâine și, în general, să fie deprimați. Chiar dacă nu m-ar deranja prea tare primele trei perspective, pe a patra o detest. Ai văzut vreun episod din serial?

–Nu.

–Atunci n-ar trebui să strâmbi din nas. Se opri lângă un vânzător stradal și inspiră mirosul covrigilor calzi. Vrei unul?

–Nu, răspunse Booth din nou și își îndesă mâinile în buzunare.

Sexualitate, senzualitate – ambele păreau să se reverse din ea când se opri lângă taraba de covrigi, aflată pe un trotuar aglomerat.

Booth continuă să o privească în vreme ce ea luă o îmbucătură generoasă din covrig.

–Aș putea trăi doar cu așa ceva, îi spuse ea cu gura plină și râzând din priviri. O nutriție sănătoasă e ceva foarte admirabil și greu de realizat în viață. Îmi place s-o ignor timp îndelungat. Hai să ne plimbăm, îi sugeră. Trebuie să fac asta când sunt în priză. Tu ce faci?

–Când?

–Când ești în priză, îi explică Ariel.

–Scriu.

Își potrivi pasul cu mersul ei legănat și relaxat, înghițiți de îmbulzeala pietonilor grăbiți.

–Iar când nu ești în priză, scrii, adăugă Ariel, mușcând din nou din covrig. Întotdeauna ai fost atât de serios?

–E ceva ce îmi dă de lucru în mod constant, replică el, iar ea râse.

–Ești foarte isteț. Nu credeam că o să-mi placi, dar ai un simț al umorului prudent, destul de bine dezvoltat. Ariel se opri lângă un alt vânzător și cumpără un buchet de violete de primăvară. Închise ochii și inspiră adânc. Minunat, murmură. Întotdeauna am impresia că primăvara e cea mai frumoasă, până vine vara. Apoi

mă îndrăgostesc de căldură, până în toamnă. Apoi toamna e cea mai frumoasă până vine iarna. Râzând, îl privi în ochi pe deasupra florilor. Și am tendința și să vorbesc în neștire când sunt în priză.

Când lăsă jos florile, Booth o prinse de încheietură, nu cu aceeași violență cum o făcuse în timpul probei, dar cu aceeași intensitate.

–Cine ești? o întrebă. Cine naiba ești?

Zâmbetul ei păli, dar nu se dădu în spate.

–Ariel Kirkwood. Pot fi multe persoane când sunt pe scenă sau în fața camerei, dar când se termină, asta sunt. Asta e tot ce sunt. Cauți complicații?

–Nu trebuie să le caut – întotdeauna există.

–Ciudat, eu rareori mă lovesc de ele. Îl privi, studiindu-l cu ochi sinceri. Lui Booth nu îi plăcu fiorul pe care i-l stârni. Vino cu mine, îl invită, apoi îl prinse de mână înainte ca el să apuce să se împotrivească.

–Unde?

Ariel își dădu capul pe spate și arătă spre verticalitatea impresionantă a clădirii Empire State Building.

–Până sus. Râzând, îl trase înăuntru. Cât se poate de sus.

Booth privi în jur nerăbdător în vreme ce ea cumpără bilete pentru terasa deschisă publicului.

–De ce?

–Trebuie să existe întotdeauna un motiv? Prinse violetele în eșarfele împletite pe talia ei, apoi își strecură brațul pe sub al lui. Îmi plac la nebunie astfel de lucruri. Ellis Island, feribotul din Staten Island, Central Park. Ce rost are să locuiești în New York dacă nu te bucuri de el? Când ai făcut ultima dată asta?

Umărul ei se lipi de brațul lui când se înghesuiră într-un lift.

–Cred că aveam zece ani.

Chiar și printre trupurile lipite de ei și în mirosurile ce se amestecau, Booth îi simți parfumul, sălbatic și dulce.

–Oh. Ariel ridică privirea spre el, râzând. Te-ai maturizat. Păcat.

Booth nu spuse nimic timp de o clipă, studiind-o. Părea să râdă în permanență – de el sau de vreo glumă doar a ei pe care nu ținea s-o împărtășească. Chiar era atât de împăcată cu ea însăși și cu viața ei? Era oare cineva? Apoi întrebă.

–Nu e valabil pentru toți?

–Bineînțeles că nu. Toți înaintăm în vârstă, dar restul e o alegere personală.

Ieșiră grămadă dintr-un lift și urcară într-un altul ce avea să-i ducă până la ultimul nivel.

Era un bărbat de care se putea bucura, medită Ariel stând lângă Booth. Putea savura acea latură serioasă a lui, cu preocupări intelectuale, și umorul sec, aproape involuntar. Însă trebuia să se gândească la rolul din film. Ariel trebuia să fie foarte atentă să țină separate sentimentele față de unul și de celălalt. Pe de altă parte, nu fusese niciodată genul căreia să-i fie greu să separe femeia de actriță.

Deocamdată proba se încheiase și avea după-amiaza liberă. Era binedispusă și era însoțită de un bărbat pe care ar fi fost fascinant să-l exploreze. Ziua nu prea avea cum să devină mai bună.

Tarabele de suvenire erau înconjurate de oameni – diverse țări, diverse voci. Ariel decise să cumpere ceva prostesc la plecare. Îl surprinse pe Booth privind în jurul lui cu ochii ușor îngustați. Un observator, își spuse, aprobând discret din cap. Și ea era observatoare, deși la un alt nivel, poate. El avea să disece, să analizeze și să claseze totul. Ea doar savura ceea ce vedea.

–Hai afară, îl invită ea, luându-l de mână după cum îi stătea în fire. E minunat. Deschizând ușa grea, Ariel întâmpină râzând prima rafală de vânt. Cu mâna încă strânsă ferm peste cea a lui Booth, se apropie în grabă de zid pentru a privi New Yorkul.

Nu îl privea niciodată ca pe o machetă de jucărie, așa cum îl vedeau mulți de la acea înălțime, ci ca pe ceva suficient de real cât să poată fi atins și să-i simtă parfumul de la orice distanță. Îi stârnea fără greș entuziasmul și o fascina. Ariel rareori cerea mai mult de la ceva sau cineva. Când era acolo simțea întotdeauna că poate realiza orice trebuia realizat.

– Îmi plac mult înălțimile. Se aplecă în față cât de mult putea și simți curentul nebun de aer învolburându-se în jurul ei. Înălțimile amețitoare. Și vântul. Dacă aș putea, aș veni aici în fiecare zi. Nu mă satur niciodată.

Deși era în mod normal un gest de intimitate de care s-ar fi ferit, Booth își lăsă mâna într-a ei. Pielea ei era netedă și moale; chipul îi era îmbujorat în aerul răcoros, iar părul îi flutura sălbatic. Ochii, își spuse el, ochii erau prea plini de viață, prea plini cu de toate. O femeie ca ea ar fi impus emoții spectaculoase oricărui om pe care l-ar fi atins. Fiorul pe care îl simți fu mai greu de înăbușit de data aceasta. Atent, își desprinse mâna dintr-a ei și o lăsă să cadă.

– De ce nu la World Trade Center? o întrebă, lăsându-și privirea să alunece peste insula pe care trăia.

Ariel clătină din cap.

– Nu are aceeași atmosferă ca aici, nimic altceva nu are. Întocmai cum există un singur Turn Eiffel, un singur Grand Canyon și un singur Olivier. Nu se obosi să-și dea părul la o parte de pe față când se uită la el. Toți sunt spectaculoși și unici. Ție ce-ți place, Booth?

O familie trecu pe lângă ei râzând, mama ținându-și fustele, tatăl purtând în brațe un copil mic. Booth îi urmări oprindu-se în apropiere și privind peste zid.

– În ce sens?

– În orice sens, îi spuse Ariel. Dacă ai fi putut petrece ziua de azi făcând orice, după pofta inimii, ce-ai fi făcut?

– Aș fi ieșit în larg, spuse el, amintindu-și momentul din biroul lui Marshell. Aș fi plutit pe sunete.

Interesul sclipi în ochii ei, la fel cum părea să-i scli-pească orice emoție sau gând.

– Ai o barcă?

– Da. Nu prea am timp pentru ea.

„Nu prea îți faci timp pentru ea ", îl corectă ea în gând.

– O activitate solitară. E admirabil. Se întoarse, sprijinindu-se cu spatele de zid pentru a privi oamenii care se învârteau pe terasă. Vântul îi lipi rochia de trup, dezvăluind zvelțețea și eleganța feminină. Nu-mi place prea des să fiu solitară, murmură ea. Am nevoie de oameni, de contacte, de contraste. Nu trebuie să-i cunosc. Îmi place doar să știu că sunt acolo.

– De-asta ești actriță? Stăteau față în față acum, cu trupurile relaxate și apropiate – ca și cum ar fi fost prieteni. Lui Booth i se păru ciudat, dar nu simți nevoia să se îndepărteze. Ca să poți avea un public?

Expresia ei deveni gânditoare, dar când zâmbi, surâsul ei era distins.

– Ești un om foarte cinic.

– E a doua oară azi când mi se spune asta.

– E în regulă. Probabil îți prinde bine la scris. Da, joc de dragul unui public, continuă ea. Nu am să-mi neg propriul orgoliu, dar cred că joc pentru mine însămi, în primul rând. Ridică fața pentru a lăsa vântul să i-o mângâie. E o profesie minunată. Cum altfel poți fi atâtea persoane? Prințesă, haimana, victimă, ratată. Tu scrii pentru a fi citit, dar nu scrii în primul rând pentru a te exprima?

– Ba da.

Simți ceva ciudat, o senzație pe care aproape nu o recunoscu – o destindere a mușchilor, o lejeritate a gândurilor. Îi luă o clipă până să-și dea seama că se relaxa și doar o secundă în plus pentru a se da înapoi. Când te relaxai, ajungeai să te arzi. Asta știa sigur.

– Pe de altă parte, scriitorii au orgolii care aproape ar putea rivaliza cu cele ale actorilor.

Ariel scoase un sunet ce aducea a oftat.

–Chiar ți-a făcut viața un iad, nu-i așa?

Ochii lui înghețară, iar vocea i se răci.

–Asta nu te privește câtuși de puțin.

–Te înșeli. Deși simți o împunsătură de regret când îi observă retragerea, Ariel continuă. Dacă voi juca rolul lui Rae, mă privește cât se poate de mult. Booth... Își puse o mână pe brațul lui, dorindu-și să-l înțeleagă suficient de bine cât să poată trece de zidul de rezervă și de valurile de amărăciune. Dacă ai fi vrut ca această parte a vieții tale să rămână privată, nu ai fi pus-o pe hârtie.

–E o poveste, spuse el sec. Nu mă expun în vitrină.

–De cele mai multe ori nu o faci, consimți ea. Am simțit întotdeauna o oarecare detașare în textele tale, chiar dacă sunt întotdeauna excelente. Și pentru cineva cu succesul tău, ai rămas destul de discret, chiar și în perioada cât ai fost căsătorit cu Liz Hunter. Dar ai lăsat ceva să-ți scape în scenariul ăsta. E prea târziu să dai înapoi acum.

–Am scris o poveste despre doi oameni care sunt complet nepotriviți unul pentru celălalt, care s-au folosit unul de celălalt. Bărbatul e puțin cam idealist și suficient de naiv cât să se îndrăgostească de un chip superb. Până la sfârșitul poveștii află că aparențele înseamnă prea puțin și că încrederea și loialitatea sunt iluzii. Femeia e rece, ambițioasă și talentată, dar nu va fi niciodată satisfăcută de propriile talente. E un vampir în sensul strict al cuvântului, și îl epuizează complet. Poate că există asemănări între poveste și realitate, dar viața mea rămâne viața mea.

–Trecerea interzisă. Ariel se întoarse să privească în jos, spre lumea pe care o înțelegea. În regulă, am văzut semnele de avertizare.

Ascultă zgomotul vântului, sunetul vocilor. Cineva mirosea puternic a parfum ieftin. O pungă goală de chipsuri de cartofi se rostogoli foșnind pe beton. Nu sunt foarte bună ca femeie de afaceri.

–Nu o să-mi cer iertare pentru stilul meu de viaţă sau pentru personalitatea mea, dar am să mă străduiesc să păstrez conversaţiile noastre la un nivel foarte profesional.

Inspiră adânc şi se întoarse spre el. O parte din căldură îi dispăruse din priviri, iar Booth simţi o clipă de regret.

–Sunt o actriţă bună, o artistă excelentă. Am ştiut din prima clipă în care am văzut scenariul că pot juca rolul lui Rae. Şi sunt suficient de deşteaptă să-mi dau seama cât de bine a decurs proba mea.

–Nu, nu eşti naivă. Chiar şi cu sentimentul de regret, Booth se simţea mai confortabil punând această distanţă între ei. O înţelegea acum – o actriţă în căutarea rolului de cotitură. N-aş fi crezut că eşti ceea ce caut – nu până azi după-amiază. Nimeni nu a reuşit nici măcar să se apropie de esenţa personajului aşa cum ai făcut-o tu.

Ariel simţi că i se usucă gâtul şi că inima începe brusc să-i bubuie.

–Şi? reuşi să spună.

–Şi vreau să vii din nou să dai probă cu Jack Rohrer. El a primit rolul lui Phil. Dacă vă potriviţi, primeşti rolul.

Ariel inspiră adânc. Se sprijini de sticla groasă a observatorului şi încercă să reacţioneze calm. Îi spusese că avea să păstreze o atitudine profesională. Imposibil, îşi dădu seama, simţind valul de plăcere clocotind în ea. Pur şi simplu nu avea rost să încerce. Râzând zgomotos, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi rămase agăţată de el. Atingerea era vitală, nevoia de a împărtăşi sentimentul era esenţială.

Ariel Kirkwood – visătoarea slăbănoagă de pe West 185th Street – avea să joace într-un scenariu al lui DeWitt, într-un film produs de P.B. Marshell, făcând echipă cu Jack Rohrer. Oare viaţa avea să înceteze vreodată să o uluiască? Încă agăţată de Booth, Ariel speră din tot sufletul să nu fie cazul. Mâinile lui îi coborâseră pe talie din reflex, dar le lăsă acolo, în vreme ce râsul ei îi încălzi urechea. I se păru ciudat că momentul îi evocă puternic

două lucruri – plăcerea nețărmurită a tinerei sale nepoate când îi oferise o sofisticată casă pentru păpuși, cu ocazia unui Crăciun, și prima dată când ținuse în brațe o femeie. Simțea acea moliciune – acea forță și abandonare unice care nu se regăseau decât în corpul unei femei. Simțea și acea plăcere copilărească – însoțită de inocența specifică doar celor mici.

Booth ar fi putut s-o îmbrățișeze. Simți impulsul de a o face, doar pentru a ține în brațe ceva moale și blând și fără umbre. Se potrivea atât de bine lângă corpul lui. Curba obrazului ei lipit de al lui, alinierea dintre trupurile lor. Se potrivea prea bine, așa că rămase complet nemișcat și nu o trase mai aproape.

Ariel simți ceva străbătând plăcerea și încântarea ei. Booth mirosea a săpun – solid – așa cum părea și corpul lui. Nu avea nimic relaxat, nimic lejer. Era doar un ghem de intensitate și intelect. Se simți atrasă de forța lui, de rezerva lui. Era un bărbat pe care te-ai fi putut baza să te ajute, chiar dacă fără tragere de inimă, dacă se întâmpla să cazi. Care ți-ar fi impus să ții pasul cu el și care ar fi avut pretenția să i se permită exact atâta spațiu cât își dorea, atunci când și-l dorea. Era un bărbat care ar fi trebuit negreșit evitat de o femeie care trăia pe baza emoțiilor și a simțurilor ei. Își dori aproape cu disperare ca brațele lui să se strângă în jurul ei, deși știa că nu aveau s-o facă.

Ariel se retrase, dar își păstră fața aproape de a lui, pentru a-și face o idee despre cum ar fi fost ca gura aceea serioasă, ce nu zâmbea, să se lipească de a ei. I se tăie respirația, iar privirea îi trădă atracția și surpriza pe care i le provocase.

– Îmi cer scuze, spuse ea încet. Manifestările fizice sunt o reacție firească pentru mine. Am impresia însă că ție nu-ți plac.

Mai existase vreodată o femeie pe care să-și dorească mai mult s-o sărute? Aproape, aproape că îi simțea gustul gurii, la doar câțiva centimetri distanță de a lui. Mai-mai

că îi putea simți textura gurii lipită de a lui. Când vorbi, fu pe un ton indiferent, cu o expresie distantă în ochi.

–Toate la timpul și la locul lor.

Ariel expiră prelung și decise că intrase singură într-o situație vulnerabilă.

–Ești un bărbat aspru, Booth DeWitt, murmură ea.

–Sunt un realist, Ariel.

Scoase o țigară, făcând mâinile căuș în jurul brichetei pentru a proteja flacăra de vânt, surprins să constate că îi tremurau ușor.

–Ceea ce e foarte greu.

Cu un efort de voință, Ariel se relaxă – mușchii umerilor, abdomenul, mâinile. O clipă de conștientizare nu însemna neapărat o problemă. Mai simțise acest lucru și în trecut; era o binecuvântare și un blestem pentru o femeie ca ea. Ariel nu înțelegea indiferența față de oameni sau de lucruri. Tot ceea ce vedeai, atingeai, auzeai declanșa o emoție oarecare.

–Dar după ce reușești, nu mai scapi. Simțindu-se mai în largul ei, îi zâmbi. O să-mi facă plăcere să lucrez cu tine, Booth, deși știu că nu va fi floare la ureche. Am să dau tot ce-i mai bun din mine pentru scenariul tău și amândoi vom avea de câștigat din asta.

Booth încuviință din cap și fumul se ridică, apoi se dispersă.

–Nu accept decât excelența.

–Bine, n-ai să fii dezamăgit.

Pentru ea era firesc contactul fizic cu alți oameni, să-i atingă, să adauge ceva personal. Dar își luase porția de respingere pe ziua respectivă.

–Bun.

Râzând, Ariel clătină din cap.

–Ești atrăgător, Booth. Habar n-am de ce, fiindcă nu cred că ești o persoană foarte plăcută.

Booth suflă un alt fuior de fum și o privi leneș.

–Nu sunt, consimți el.

–În orice caz, ne vom oferi reciproc ceea ce ne trebuie din punct de vedere profesional.

Fiindcă rareori rezista impulsurilor de orice fel, Ariel îl sărută pe obraz şi îi dădu buchetul de violete, apoi se îndepărtă. Booth rămase bătut de vânt deasupra New Yorkului, cu o mână de flori de primăvară, privind lung în urma ei.

capitolul 3

Booth își petrecuse cea mai mare parte a vieții profesionale pe platourile de filmare și în preajma lor – saloane din secolul optsprezece, dormitoare din secolul douăzeci, baruri și restaurante și magazine universale. Nave spațiale și cabane de lemn. Cu recuzită, fundaluri și ingeniozitate se putea crea orice.

În fond, toate platourile erau la fel – tehnicieni, lumini, camere, estacade, kilometri întregi de cabluri. Era o industrie a iluziilor și a imaginilor. Ceea ce părea strălucitor pentru lumea de afară era, de fapt, doar rodul unei profesii, adesea una solicitantă și obositoare. Ore târzii, întârzieri lungi, lumini ce transformau un studio într-un furnal, cafea amară.

Încă de la debutul carierei nu se mulțumise niciodată să rămână izolat cu mașina lui de scris și ideile lui. Insistase încă de la primul lui scenariu să se implice în produsul final. Înțelegea aspectele practice și cele creative legate de alegerea unghiului potrivit de filmare, a iluminării corecte. Îi trezea latura realistă din el. Cu toate acestea, era capabil să vadă platoul și oamenii, ignorând echipamentele sufocante. Să privească precum un outsider, să vadă ca un spectator. Acest lucru stârnea în el visătorul pe care îl ținea în permanență sub un control strict.

Booth nu era sigur de ce anume venise să vadă platoul de filmare al serialului *Vieți și iubiri*. Știa că scenariul la care lucra în acel moment ajunsese la un punct mort și că voia s-o revadă pe Ariel. Poate de vină era parfumul violetelor ce adia mereu spre el în timp ce încerca să lucreze. De două ori dăduse să le arunce... dar nu fusese în stare. O parte din el, ascunsă adânc și îndelung reprimată, avea

nevoie de astfel de lucruri, oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască.

Aşadar venise s-o vadă pe Ariel, spunându-şi că voia doar s-o vadă lucrând înainte de a se angaja să-i ofere rolul lui Rae. Era ceva logic, practic. Era un impuls căruia încercase din greu să i se împotrivească.

Ariel era aşezată la masa de bucătărie cu picioarele goale sprijinite pe un scaun, în vreme ce Jack Shapiro, care juca rolul lui Griff Martin, iubitul Amandei din facultate, era aplecat asupra unei mâini de cărţi, jucând solitaire. Într-o altă parte a platoului, părinţii ei din serial discutau despre fiica lor. După ce terminau, ea şi Jack aveau să-şi filmeze scena lor.

–Şase de negru pe şaptele de roşu, murmură ea, făcându-l pe Jack să-i arunce o privire întunecată.

–Solitaire, îi aminti el. Se joacă de unul singur.

–E un joc antisocial.

–Tu consideri şi căştile pentru muzică antisociale.

–Chiar aşa sunt.

Zâmbind dulce, mută singură cartea de şase.

–De ce nu faci o vizită la Comitetul pentru Salvarea Mamiferelor Şchioape? Probabil vor dori să te invite la următorul lor eveniment oficial.

Momentul nu era tocmai potrivit, decise ea, pentru a-i cere să contribuie la fondul Case pentru Pisici, de care se ocupa în acel moment:

–Nu face pe deşteptul, îi spuse ea blând. Se presupune că mă adori.

–Ar fi trebuit să-mi fac un control la cap după ce mi-ai dat papucii în favoarea lui Cameron.

–E vina ta că nu mi-ai explicat ce căutai singur în acea cameră de hotel cu Vikki.

Jack pufni şi întoarse o altă carte.

–Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Bărbaţii sunt orgolioşi.

–Acum sunt prinsă într-o căsătorie dezastruoasă și s-ar putea să fiu însărcinată.

Ridicând privirea, el rânji.

–E grozav pentru audiență. Le-ai văzut pe cele afișate pe săptămâna asta? Au crescut cu un punct.

Ariel se sprijini cu coatele pe masă.

–Stai să vezi când încep să se încingă din nou lucrurile între Amanda și Griff. Puse un zece de negru pe valetul de roșu. Vor sfârâi, vor scoate scântei, vor arde mocnit.

Jack o lovi peste mână.

–Te pricepi bine să întreții un foc mocnit. Nereușind să se abțină, îi zâmbi obraznic. Nu te-am mai sărutat de șase luni.

–Atunci când ți se va oferi ocazia, băiete, profită de ea. Amanda nu se lasă manipulată.

Ridicându-se, se îndepărtă pentru a-și verifica pentru ultima dată machiajul.

Platoul reprezentând spitalul fusese deja pregătit pentru scurta, dar intensa întâlnire dintre foștii iubiți, Amanda și Griff. Câteva umbre subtile de culoare întunecată îi fură aplicate sub ochi pentru a da impresia unei nopți nedormite. Restul machiajului o făcu să pară puțin palidă.

Când camerele începură să filmeze, Amanda se afla în biroul ei, răsfoind fișele pacienților. Părea foarte calmă, foarte stăpână pe sine. Expresia ei era complet senină. Brusc, trânti sertarul la loc și, răsucindu-se pe călcâie, începu să se învârtă prin încăpere. După editare, scena avea să o prezinte amintindu-și momentul în care îi descoperise pe soțul și pe sora ei. Amanda luă o ceașcă de porțelan de pe birou și o izbi de perete. Cu dosul palmei lipit peste gură, se uită țintă la cioburi. Când cineva bătu la ușa biroului, mâinile i se strânseră în pumni și făcu un efort vizibil să se controleze. Cu mișcări atente, ocoli biroul și se așeză.

–Intră.

Camera îl aduse în prim-plan pe Jack în rolul doctorului Griff Martin – arătând ca un bărbat aspru și dintr-o bucată, și cu un temperament pe măsură –, primul iubit al Amandei și singurul până la căsătoria ei. Ariel știa că regizorul avea să introducă ulterior o scenă cu reacția ei, dar în acel moment, când camerele urmăreau intrarea lui Jack, ea își schimonosi fața și scoase limba. Jack îi adresă una dintre privirile insistente specifice personajului său, menite să provoace palpitații în inimile femeilor.

– Amanda, ai o clipă?

Când camera se concentră din nou asupra ei, chipul îi redeveni calm, după cum impunea rolul, cu doar o umbră de tensiune răzbătând din spatele seninătății.

– Desigur, Griff.

Trădându-și cu subtilitate emoțiile, își prinse mâinile strâns pe birou.

– Am o pacientă bătută de soț, începu el, cu tonul sacadat, aproape posac al personajului. Atât Amanda, cât și câteva milioane de femei găsiseră acest stil al său, de diamant brut, irezistibil. Am nevoie de ajutorul tău.

Jucară scena, pregătind terenul pentru o poveste ce avea să-i readucă împreună în repetate rânduri pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, făcând să se acumuleze tensiunea sexuală. Când camera trecu pentru scurt timp în spatele lui Jack, acesta o privi cruciș pe Ariel și îi rânji arătându-și dinții. Când se întoarse spre dulapul cu fișele pacienților, ea avu grijă să-l calce pe picior. Nici unul dintre ei nu pierdu ritmul scenei.

– Pari obosită. Interpretându-l pe Griff, Jack dădu să o atingă pe umăr, apoi se stăpâni. Frustrarea i se citi în priviri. E totul în regulă?

Amanda se întoarse și îi adresă o privire tulburătoare, profundă. Gura i se deschise cu un tremurat, apoi se închise din nou. Încet, se întoarse spre dulapul cu fișe și, calmă, închise sertarul.

–Totul e în regulă. Am mult de lucru în momentul de față. Și mă așteaptă un pacient peste câteva minute.

–Eu plec, atunci. Porni spre ușă și se opri. Cu mâna pe clanță, o privi. Mandy...

Amanda rămase cu spatele spre el. Camera aduse în prim-plan chipul ei, cu ochii închiși și chinuindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine.

–Am să-ți consult mâine pacienta, Griff.

Vocea îi trădă un tremurat aproape imperceptibil.

Griff așteptă preț de cinci secunde.

–Da, bine.

Când auzi ușa închizându-se, Amanda își apăsă mâinile pe față.

–Tăiați.

–Ți-o plătesc eu pentru asta, spuse Jack, deschizând din nou ușa biroului de pe platou. Cred că mi-ai rupt unul dintre degetele de la picior.

Ariel flutură din gene spre el.

–Ești așa un plângăcios.

–În regulă, copii, spuse regizorul blând. Să filmăm cadrele de reacție.

Cuminte, Ariel trecu din nou în spatele biroului Amandei. În acea clipă îl observă pe Booth. Pe chipul ei se citiră surpriza și plăcerea, deși expresia lui nu era foarte cordială. Se încrunta spre ea, cu brațele încrucișate peste un pulover negru fără pretenții. Nu îi răspunse când ea îi zâmbi, după cum se și așteptase. Booth DeWitt nu era genul de bărbat care să zâmbească frecvent sau din orice. Ariel se încăpățână cu atât mai mult să-l facă să zâmbească.

Se gândise la el – surprinzător de frecvent. În acel moment avea destule pe cap, atât din punct de vedere personal, cât și profesional, dar se trezise punându-și întrebări legate de Booth DeWitt și de ceea ce se petrecea dincolo de acel exterior distant. Văzuse câteva scântei din ceva

cald, ceva ce putea fi abordat. Pentru Ariel era suficient cât s-o facă să sape mai departe.

Și simțise și acea forță de atracție – atracție pe care și-o amintea cu o claritate perfectă. Voia s-o simtă din nou, s-o savureze, s-o înțeleagă.

Termină de înregistrat și îi rămase o oră până când ea și Stella aveau să joace scena de confruntare din sufrageria familiei Lane.

– Jerry, am găsit o pisicuță pentru fiica ta, îi spuse unuia dintre tehnicieni, ridicându-se. E o tărcată mică, pot s-o aduc vineri.

– Iar ai fost la adăpost, spuse Jack oftând.

Ignorându-l, Ariel trecu peste un cablu și se apropie de Booth.

– Bună, vrei niște cafea?

– Bine.

– Am o cafetieră în cabină. Chestia care se vinde la cantină e o adevărată otravă. Porni înainte, fără a se obosi să-l întrebe de ce venise. Ușa era deschisă, așa cum o lăsa de obicei. Intrând, porni direct spre cafetieră. Va trebui să te descurci cu laptele praf.

– E bună neagră.

Cabina ei era un haos. Haine, reviste, broșuri erau aruncate peste tot unde era loc. Măsuța ei de toaletă era plină de borcănele și sticluțe și fotografii înrămate cu membri ai distribuției. Mirosea a flori proaspete, produse de machiaj și de praf.

Pe perete se afla un calendar oprit la februarie, deși era deja mijlocul lui aprilie. Un ceas electric stătea scos din priză și arăta 7.05. Booth numără șapte pantofi pe podea.

În mijlocul a toate acestea stătea Ariel, într-un costum de mătase naturală de culoarea piersicii, cu părul blond-deschis strălucind într-un nod sofisticat. Mirosea așa cum ar fi trebuit să miroasă o femeie în asfințit – un parfum moale, cu o notă de anticipație. Când cafeaua începu să picure, Ariel se întoarse spre el.

–Mă bucur să te văd din nou.

Simplitatea afirmației aproape îl făcu pe Booth să o creadă. Prudent, rămase la jumătate de cameră depărtare de ea, privind-o.

–Înregistrarea a fost interesantă. Ești chiar foarte bună, Ariel. Ai realizat la maximum potențialul acelei scene de cinci minute.

Din nou, ea se simți mai mult criticată decât flatată.

–E important într-un astfel de serial. Lucrezi pe felii mici. Unii vin pe platou doar de câteva ori pe săptămână. Mai sunt și unii care vin când au chef. Nu poți decât să speri că vei pune mâna pe ei.

–Personajul tău. Îi studie costumul, aprobând stilul discret. Aș spune că e o femeie cu o puternică stăpânire de sine în domeniul profesional, care trece în prezent printr-o criză personală. Și exista foarte multă tensiune sexuală reciprocă între ea și tânărul doctor.

–Foarte bine. Cu un zâmbet, Ariel luă două căni desperecheate. Ai surprins corect esența. Vrei niște bomboane M&M? Am o rezervă în sertar.

–Nu. Întotdeauna te prostești pe platou când nu apari în cadru?

Ariel își amestecă lapte praf în cafea, adăugă o lingură mare de zahăr, apoi îi întinse lui Booth cana lui.

–Eu și Jack facem mereu concurs care îl poate face pe celălalt să-și greșească replicile. De fapt, ne face mai alerți și reduce nivelul de tensiune. Cu un gest neglijent, luă revistele de pe un scaun și le puse vraf pe podea. Stai jos.

–Câte pagini de dialoguri trebuie să înveți pe săptămână?

–Depinde, spuse ea și sorbi din cafea. Înregistrăm cam optzeci și cinci de pagini de scenariu pe zi, acum că am ajuns la o oră. În unele zile am, poate, douăzeci sau treizeci în care e implicat personajul meu. Dar în general filmez cam trei zile pe săptămână – nu filmăm prea des duble pentru o scenă. Deschizând sertarul măsuței de toaletă,

scoase o mână de bomboane și începu să le mănânce una câte una. Am înțeles că e experiența cea mai apropiată posibil de apariția în emisiuni în direct.

Privind-o, Booth sorbi din cafea.

–Chiar îți face plăcere.

–Da, m-am simțit foarte bine în pielea Amandei. Tocmai de-asta vreau să joc și alte roluri. Rutina e plictisitoare, dar e ușor să rămâi pradă ei.

Booth privi prin încăpere.

–Nu mi te pot imagina pradă rutinei.

Ariel râse și se așeză pe marginea măsuței de toaletă.

–Un mare compliment. Sunt rare la tine. Ceva din expresia lui rece și distantă o făcu să zâmbească. Vrei să luăm cina? îl întrebă din impuls.

Surpriza licări o clipă pe chipul lui – era prima dată când Ariel o vedea.

–E cam devreme pentru cină, spuse el blând.

–Îmi place cum faci asta, spuse ea, aprobând din cap. Conversațiile cu tine nu sunt niciodată plictisitoare. Dacă ești liber diseară pot să vin după tine la șapte.

Îl invita la o întâlnire, își spuse el, foarte simplu, cu mare finețe, într-o manieră mai degrabă prietenoasă decât cochetă. Așa cum făcuse adesea de prima dată când o întâlnise, Booth se întrebă cum anume funcționa gândirea ei.

–În regulă, la șapte. Băgând mâna în buzunar scoase un carnețel și mâzgăli pe el. Aici ai adresa.

Luându-l, Ariel studie cuvintele și scoase un sunet discret de aprobare.

–Aha, ai o privelițte minunată spre parc. Ridică privirea și rânji cu o expresie ce îl făcea întotdeauna să creadă că tocmai savurase o poantă știută doar de ea. Mă dau în vânt după priveliști.

–Mi-am dat seama deja.

Booth străbătu încăperea pentru a-și pune jos cana și se opri atât de aproape de ea încât picioarele li se atinseră

ușor. Ariel nu se dădu înapoi, ci îl privi cu ochi limpezi, curioși. Chipul lui avea ceva fatal, își spuse ea. Ceva ce orice femeie ar fi recunoscut și de care una prudentă s-ar fi ferit. Fascinată, își numără bătăile propriului puls rapid.

–Te las să te întorci la muncă.

Cu un gest aproape imperceptibil din partea lui Booth, contactul se întrerupse. Ariel rămase nemișcată.

–Mă bucur că ai trecut pe aici, spuse ea, deși nu mai era sigură că spunea adevărul.

Salutând-o din cap, Booth plecă. Ariel rămase așezată pe marginea aglomeratei măsuțe de toaletă și se întrebă pentru prima dată în viață dacă nu cumva se băgase în ceva ce o depășea.

Fiindcă soarele tocmai apunea ca o minge roșie uriașă, Ariel opri taxiul la două străzi distanță de blocul de apartamente al lui Booth. Voia puțin timp să se gândească la o conversație telefonică purtată în legătură cu Scott, fiul fratelui ei.

Bietul micuț, își spuse. Atât de vulnerabil, atât de matur. Se întrebă cât avea să mai dureze până când instanța îi hotăra soarta. Fiindcă și-l dorea alături de ea cu atâta ardoare, Ariel refuza să creadă că orice altă opțiune ar fi posibilă. Fiul fratelui ei, rămas atât de brusc orfan, atât de nespus de nefericit lângă bunicii lui din partea mamei.

Ei nu îl voiau, reflectă ea. Nu cu adevărat. Exista o diferență enormă între iubire și obligație. După ce se rezolva totul, ea avea să-i poată oferi aceeași copilărie ușoară, liberă, de care se bucurase și ea – plus avantajele financiare pe care ea nu le cunoscuse.

Refuza să se gândească la complicații în acel moment. Dacă s-ar fi gândit, ar fi început să pună la îndoială deznodământul, și nu suporta acel gând. Ea și avocații luau toate măsurile posibile. Fiindcă nu voia ca nepotul ei să fie adus în atenția publică, Ariel nu împărtășise nimănui acea problemă – ceea ce era rar pentru ea. Poate fiindcă

nu avea cu cine s-o discute, își făcea griji. În fiecare zi își spunea că, până la sfârșitul verii, Scott avea să rămână cu ea definitiv. Atâta vreme cât își spunea acest lucru, putea să-l creadă. Acum era seară și nu mai avea ce altceva să facă.

Trecuse doar puțin de ora șapte când apăsă butonul liftului ce avea s-o ducă la etajul lui Booth, în eleganta clădire de pe Park Avenue. Lăsase deja deoparte puținele emoții pe care le simțea față de el și hotărâse să se bucure de seara aceea. Chiar și simpla idee că el reușise să-i stârnească neliniștea îi trezea curiozitatea.

Îi plăceau bărbații, diferențele esențiale de personalitate dintre aceștia și femei. Mulți dintre prietenii ei cei mai apropiați erau bărbați, din același domeniu profesional sau din alte domenii. Important era faptul că îi erau *prieteni* – era foarte prudentă în materie de iubiți. Ea funcționa pe bază de emoții, iar conștientizarea acestui lucru o făcuse foarte atentă în privința relațiilor fizice. Era o romantică și nu se sfia să o recunoască. Ariel nu se îndoise niciodată că pentru fiecare există marea iubire. Nu intenționa să se mulțumească vreodată cu mai puțin – voia tot, inimioare, flori și explozii de emoție. Când urma să întâlnească bărbatul potrivit, avea să-și dea seama. Nu conta dacă acest moment avea să se producă a doua zi sau peste douăzeci de ani, atâta timp cât îl întâlnea. Între timp își umplea viața cu munca, prietenii și cauzele ei. Ariel Kirkwood pur și simplu nu credea în plictiseală.

Îi plăcu holul liniștit, acoperit de mochetă, pe care îl străbătu în pas lejer spre apartamentul lui Booth. Era îmbrăcat în lambriuri și elegant. Dar când ridică mâna să apese butonul de la ușa lui, simți din nou acel fior neobișnuit de emoție.

Înăuntru, Booth stătea în picioare lângă fereastra largă și înaltă ce dădea spre Central Park. Se gândea la ea, se gândise la ea aproape toată ziua. Și nu îi plăcea asta. De două ori aproape că o sunase să contramandeze cina,

spunându-și că avea de lucru. Spunându-și că nu avea timp sau chef să-și petreacă seara cu o actriță pe care n-o cunoștea aproape deloc. Dar nu anulase cina fiindcă încă își mai amintea căldura din ochii ei și felul în care i se transforma toată fața când zâmbea.

Un truc profesional. Liz avusese o mulțime în arsenalul ei și, dacă nu cumva se înșela amarnic, femeia aceasta era o actriță la fel de abilă ca Liz Hunter. Asta își spunea singur, și totuși... Și totuși nu anulase cina.

Când se auzi soneria, Booth privi peste umăr spre ușa închisă. Era doar o seară, decise. Câteva ore din zi în care putea s-o studieze pe femeia căreia avea de gând să-i ofere un rol major într-un film important. Nu se îndoia că până la sfârșitul serii ea avea să încerce să-l convingă să-i ofere rolul. Ridicând din umeri, Booth porni spre ușă. Așa mergeau lucrurile, iar ea avea tot dreptul să o facă.

Apoi, când deschise ușa, ea îi zâmbi. Booth își dădu seama că o dorea cu o intensitate pe care nu o mai simțise de câțiva ani.

–Bună. Arăți bine, spuse ea.

Efortul de a-și ține în frâu dorința îl făcu și mai distant, dând un ton și mai accentuat de politețe strictă vocii lui.

–Intră.

Ariel intră și studie camera cu o curiozitate nedisimulată. Curată. Prima ei impresie fu de ordine meticuloasă. Stil. Cine ar fi putut critica combinația strălucitoare de stiluri Chippendale și Hepplewhite? Culorile erau discrete, nu oboseau ochiul. Mobila era astfel aranjată încât să creeze o senzație de echilibru. Nu simțea miros nici de praf, nici de spray de mobilă. Era ca și cum camera ar fi fost în permanență curată și rareori locuită. Cumva nu simțea că încăperea se potrivea acelui chip aspru, ca desprins din secolul nouăsprezece. Nu, era prea multă rigiditate aici pentru un bărbat care arăta ca Booth, un bărbat care se mișca așa cum se mișca el. Deși atmosfera nu era

deloc primitoare, aprecia frumusețea mai degrabă statică și respecta gustul organizat.

–Un bărbat foarte pretențios, murmură ea, apoi se îndreptă încet spre fereastră pentru a studia priveliștea asupra orașului.

Purta o rochie cu fusta amplă, alcătuită dintr-un vârtej de culori. Booth se întrebă dacă acesta era motivul pentru care simțea brusc un suflu de viață în încăpere. Prefera o atmosferă tăcută, liniștită, chiar izolată. Și totuși, pentru prima dată, simți farmecul de a avea căldură în casă.

–Am avut dreptate în privința asta, spuse Ariel, băgându-și mâinile în buzunarele adânci ale fustei. E minunat. Unde lucrezi?

–Am un birou amenajat într-o altă cameră.

–Eu probabil mi-aș fi pus masa de lucru chiar aici. Râzând, se întoarse spre el, făcând să vibreze culorile de pe rochia ei. Pe de altă parte, nu aș fi foarte productivă.

Ochii lui rămaseră foarte întunecați și foarte ficși, iar chipul – atât de lipsit de expresie încât ar fi putut să se gândească la orice sau la nimic.

–Pe toată lumea fixezi așa?

–Cred că da. Vrei să bei ceva?

–Da, niște vermut sec dacă ai. Se îndreptă spre dulapul cu vitrină din lemn de cireș și studie colecția lui de cristaluri Waterford. Nimeni nu alegea ceva atât de minunat sau atât de potrivit de a surprinde lumina și focul dacă era lipsit de căldură. Unde era căldura lui, oare, se întrebă ea. Îngropată atât de adânc încât o uitase sau pur și simplu adormită fiindcă nu mai fusese folosită?

Booth se opri lângă ea și îi oferi un pahar.

–Îți place cristalul?

–Îmi plac lucrurile frumoase.

„Oare cărei femei nu îi plăceau?" își spuse el cu amărăciune. O blană de linx rusesc, un diamant în formă de pară. Da, femeilor le plăceau lucrurile frumoase, în special

atunci când le erau oferite de altcineva. Își luase porția cu vârf și îndesat din așa ceva.

–M-am uitat la serialul tău azi, începu Booth, hotărât să-i ofere ocazia de a-și promova interesul și să vadă cum se folosea de ea. Ai creat foarte convingător imaginea unui psihiatru competent.

–Îmi place Amanda. Ariel sorbi din vermut. E o femeie foarte stabilă, cu mici urme de vulnerabilitate și pasiune. Îmi place să văd cât de subtil pot să le joc fără a le ascunde complet. Ce părere ți-a făcut serialul?

–O masă de complicații și intrigi. Am fost surprins că cea mai mare parte a temelor nu țineau de vreo boală fatală sau de vreun maraton între paturi.

–Ai rămas în urmă. Îi zâmbi peste buza paharului. Desigur, orice serial are o doză din astfel de elemente, dar ne-am extins mult. Crimă, politică, probleme sociale, chiar și SF. Filmăm destul de mult în diverse locații, în încercarea de a crește audiențele. Bău din nou. De data aceasta pe degetul ei strălucea un opal de un albastru lăptos. Anul trecut am filmat în Grecia și în Veneția. N-am mâncat atât de mult în viața mea. Griff și Amanda au avut o întâlnire romantică în Veneția, întâlnire care a fost sabotată. Probabil ai remarcat-o pe Stella – ea o joacă pe sora mea, Vikki.

–Devoratoarea de bărbați, spuse Booth, aprobând din cap. Am recunoscut tipul.

–O, chiar așa e Vikki. Mereu urzește ceva, face planuri, e în general agresivă. Stella se distrează de minune cu ea. Vikki a avut o duzină de aventuri, a stricat trei căsnicii, a distrus cariera unui senator. Recent, luna trecută, a amanetat broșa cu smaralde a mamei noastre pentru a-și plăti datoriile din pariuri. Oftând, Ariel bău din nou. Ea are parte de toată distracția.

Booth îi aruncă un rânjet rapid ce i se reflectă și în ochi când privirea lui i-o întâlni pe a lui Ariel.

–Te referi la Stella sau la Vikki?

–Amândouă, cred. M-am întrebat dacă aș putea să fac asta.

–Ce anume?

–Să te fac să zâmbești. Nu o faci prea des, știi?

–Nu?

–Nu. Simți din nou acea forță de atracție, puternică și foarte fizică. Abandonându-se impulsului, își lăsă privirea să coboare pentru o clipă asupra gurii lui și savură senzația pe care o produse pe propriile buze. Presupun că ești prea ocupat să descompui oamenii în bucăți și să-i cataloghezi.

Terminându-și băutura, Booth puse paharul deoparte.

–Asta fac?

–Întotdeauna. E firesc, cred, în profesia ta, dar am decis să te fac să zâmbești o dată înainte de a se sfârși seara.

Booth continuă s-o privească și, deși zâmbetul era doar o umbră acum, persista. I se potrivea, își spuse ea, acea urmă de amuzament – un amuzament prudent, aproape involuntar. Și, din nou, simți forța de atracție. Încruntându-se ușor, se apropie de el. Nu era ceva de care să poată sau să vrea să se îndepărteze.

–Nu ești curios? îl întrebă ea încet, apoi continuă când el nu răspunse: Problema e că nu sunt sigură că îmi pot petrece toată seara întrebându-mă cum ar fi.

Își puse o mână pe umărul lui și se întinse în față atât cât să li se atingă buzele. Nu exista presiune sau obligație din partea nici unuia dintre ei, dar ea simți acel contact minuscul reverberându-i prin tot corpul. Simți o zvâcnire profundă, un vuiet dulce în urechi. Gura lipită de a ei era mai caldă decât se așteptase, iar gustul mai puternic. Trupurile lor nu se atingeau, iar sărutul rămase o simplă întâlnire între buze. Ariel se simți deschizându-se și fu ușor surprinsă. Apoi își simți genunchii tremurând și fu uluită.

Încet, se dădu înapoi, fără a ști că ochii îi erau măriți de șoc. Booth fusese străbătut de fiorul dorinței când simțise

gustul gurii ei, dar el știa cum să-și ascundă emoțiile. O voia – în rolul lui Rae și în propriul pat. Considera că în scurt timp ea avea să-i satisfacă una dintre dorințe pentru a-și asigura îndeplinirea celeilalte. Fusese mult mai tânăr când Liz îl sedusese pentru a obține un rol. Acum era mai matur și cunoștea jocul. Și, cumva, simțea că Ariel avea să joace mai corect.

–Ei bine....

Ariel expiră prelung, cu gândurile gonindu-i prin minte. Și-ar fi dorit cinci minute de singurătate pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase. Cumva se așteptase întotdeauna să se îndrăgostească într-o clipită, dar nu era atât de idealistă încât să-și închipuie că iubirea avea să-i fie împărtășită imediat. Trebuia să stabilească următorul pas.

–Iar acum că am scăpat de presiune – puse deoparte paharul – ce-ar fi să mergem să mâncăm?

Dar înainte să apuce să se îndepărteze, Booth o prinse de braț. Dacă tot era să joace scena aceea, voia să o facă atunci și acolo.

–Ce vrei?

Vocea lui nu avea nimic din căldura potolită pe care o simțise în sărutul lui. Ariel îl privi în ochi și nu văzu nimic în afară de propria imagine reflectată. Un bărbat pe care nu era înțelept să-l iubești, își spuse. Și, desigur, ar fi trebuit să se aștepte să i se întâmple așa ceva când îi venea rândul.

–Să merg la cină, îi spuse.

–Ți-am oferit ocazia să menționezi rolul, dar n-ai făcut-o. De ce?

–Aia ține de afaceri. Asta nu.

El râse scurt.

–În profesia noastră totul ține de afaceri, replică el. Vrei să o interpretezi pe Rae.

–Nu aș fi dat probă pentru rolul ei dacă nu aș fi vrut. Și după cea de-a doua probă, îl voi obține. Se simțea

frustrată că nu-l putea desluși. Booth, ce-ar fi să-mi spui ce urmărești? Ar fi mai ușor pentru amândoi.

Booth înclină capul și, cu cealaltă mână, o trase puțin mai aproape.

–Cât de multe ești dispusă să faci pentru rol?

Sugestia lui fu ca o palmă peste față. Nu se înfurie, dar fu rănită atât de profund încât chipul ei deveni palid și ochii i se întunecară.

–Sunt dispusă să joc cât de bine pot.

Smucindu-se din mâinile lui, porni spre ușă.

–Ariel...

Nu se așteptase să o cheme înapoi, dar expresia din ochii ei îl făcu să se simtă îngrozitor. Când ea nu se opri, Booth se trezi străbătând încăperea înainte să poată să se stăpânească.

–Ariel.

Prinzând-o din nou de braț, o făcu să se întoarcă.

Expresia jignită ce radia dinspre ea era atât de puternică și de reală încât Booth nu se putu convinge și de data asta să nu o creadă. Forța nevoii de a o lipi de propriul trup era aproape dureroasă.

–Îmi cer scuze pentru asta.

Ariel se uită la el, dorindu-și să aibă forța de a-l trimite la naiba.

–Am să le accept, spuse în schimb, fiindcă sunt sigură că nu ești obișnuit să-ți ceri scuze pentru nimic. Femeia aia chiar te-a rănit rău de tot, nu-i așa?

Mâna lui se desprinse de pe brațul ei.

–Nu sunt dispus să-mi discut viața personală.

–Poate asta face parte din problemă. Detești femeile în general sau doar actrițele?

Ochii lui se îngustară, astfel încât Ariel nu văzu decât o sclipire a furiei lui. Nu era nevoie să vadă ceea ce putea simți.

–Nu-mi pune răbdarea la încercarea.

–Mă îndoiesc că cineva ar putea s-o facă. Deși considera că furia era un semn promițător, Ariel nu se simțea în stare să-i facă față sau să se confrunte cu propriile emoții în acel moment. E păcat, continuă ea, întorcându-se din nou spre ușă. Când va începe să se topească ceea ce e înghețat în tine, cred că vei fi un bărbat remarcabil. Între timp o să stau departe de tine. Deschise ușa, apoi se răsuci pe călcâie. În legătură cu rolul, Booth, te rog să discuți cu agentul meu.

Încet, închise ușa în urma ei.

capitolul 4

–Nu, Scott, dacă mai mănânci vată de zahăr o să-ți cadă toți dinții. Apoi – Ariel își ridică nepotul în brațe, strângându-l la piept – vei fi nevoit să mănânci doar chestii moi precum banane pasate și spanac trecut prin strecurătoare.

–Popcorn, ceru el, rânjind.

–Ești un sac fără fund.

Își lipi fața de gâtul lui și se lăsă copleșită de dragoste.

Duminica era o zi prețioasă, nu doar datorită soarelui și a temperaturilor blânde de primăvară, nu doar fiindcă avea la dispoziție ore întregi de timp liber, ci fiindcă putea să-și petreacă după-amiaza cu cea mai importantă persoană din viața ei. „Chiar miroase ca tatăl lui", își spuse Ariel și se întrebă dacă era posibil să moștenești un parfum. Ținându-l în continuare în brațe, cu picioarele lui dolofane înfășurate în jurul taliei ei, îi studie chipul. Practic era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă. Nu existase decât o diferență de zece luni între Ariel și fratele ei, Jeremy, și fuseseră adesea considerați gemeni. Scott avea părul deschis și cârlionțat, ochi albaștri limpezi și un chip ce promitea să fie subțire și elegant după ce i se rafinau trăsăturile de copil. În acel moment, fața îi era lipicioasă de la vata de zahăr. Ariel îl sărută cu putere și simți gustul dulce.

–Delicios, murmură ea, sărutându-l din nou când el chicoti.

–Cum rămâne cu dinții tăi?

Arcuindu-și o sprânceană, Ariel își schimbă poziția ca să-i fie mai comod.

–Nu se pune când e consum indirect.

Scott îi adresă un zâmbet strâmb ce promitea să frângă inimi peste încă vreo zece ani.

–Cum așa?

–E o chestie științifică, pretinse Ariel. Probabil că zahărul se evaporă după ce vine în contact cu aerul și cu pielea.

–Ai inventat asta, îi spuse el cu însuflețire.

Străduindu-se să-și ascundă un zâmbet, Ariel își aruncă pe spate părul împletit.

–Cine, eu?

–Tu ești cea mai bună la inventat.

–Asta e munca mea, răspunse ea cuminte. Hai să mergem să ne uităm la urși.

–Sper că au urși mari, spuse Scott, venind după ea. Urși *foarte* mari.

–Am auzit că sunt enormi, îi spuse ea. Poate chiar suficient de mari cât să se cațăre și să iasă din cuști.

–Da? Privirea lui se lumină la acest gând.

Ariel aproape îl putea vedea făcând scenariul în minte. Evadarea, panica și țipetele mulțimii și actul lui suprem de eroism ce i-ar fi forțat pe urșii uriași și băloși să se întoarcă în spatele gratiilor. Apoi, desigur, modestia cu care ar fi acceptat recunoștința îngrijitorilor.

–Să mergem!

Ariel se lăsă târâtă după pasul zglobiu al lui Scott, strecurându-se prin valul de oameni care veniseră să-și petreacă ziua la Bronx Zoo. Așa ceva îi putea oferi, își spuse. Distracția, momentele prețioase ale copilăriei. Timpul era atât de scurt, atât de concentrat. Atât de mulți ani erau trăiți ca adult – cu obligații, responsabilități, griji, programe. Voia să-i ofere libertate, să-l învețe care erau limitele peste care puteai sări și cele care trebuiau respectate. Dar, mai ales, voia să-i ofere dragoste.

Îl iubea și îl dorea în viața ei nu doar pentru amintirile pe care i le trezea în legătură cu fratele ei, ci pentru el însuși – pentru unicitatea și stabilitatea ciudată pe care

o reprezenta. Deși era o femeie care își trăia viața după un ritm neregulat, care nu era câtuși de puțin o rutină, căreia îi plăcea să se miște după cum îi dictau impulsurile, avusese nevoie întotdeauna de stabilitate – cineva de care să aibă grijă, pe care să-l crească, cineva care să-i răspundă cu o parte din emoțiile pe care le dăruia ea. Nimic nu se compara cu un copil, cu inocența lui și cu lipsa de restricții, când era vorba de primit și de oferit iubire. Chiar și în acel moment, când alerga, râdea și arăta cu degetul, captivat de farmecul zilei și al animalelor, Scott îi oferea acele lucruri.

Dacă Ariel ar fi crezut că Scott era fericit să locuiască în casa bunicilor lui, ar fi acceptat acest lucru. Dar știa că ei înăbușeau tot ce era special în el. Nu erau oameni lipsiți de bunătate, reflectă ea, ci pur și simplu cu o gândire fixă. După ei, un copil trebuia modelat conform anumitor principii, și nu încăpea loc de discuție. Un copil reprezenta o sarcină, una solemnă. Chiar dacă Ariel înțelegea că asta era și o sarcină, bucuria era mai importantă. Bunicii lui aveau să-l crească să fie responsabil, politicos și cultivat. Și aveau să uite cât era de minunat.

Poate că ar fi fost mai ușor dacă bunicii lui Scott nu ar fi avut o părere atât de proastă despre fratele lui Ariel sau dacă Scott nu ar fi fost rodul unei pasiuni și a unei sfidări din tinerețe... și fără ca părinții lui să fie căsătoriți. Căsătoria și nașterea lui Scott nu relaxaseră această tensiune din relația lor; nici accidentul tragic și brusc ce îi răpise pe fratele ei și pe tânăra ei cumnată. Bunicii lui Scott îl priveau pe băiat și își aminteau că fiica lor se căsătorise în pofida dorințelor lor, iar acum era moartă. Ariel îl privea și vedea viața în cel mai minunat moment al său.

„Are nevoie de mine", își spuse, și îi ciufuli părul, în vreme ce Scott se uita cu ochi mari la un urs ce se mișca greoi. Chiar și atunci când nu era implicată emoțional, nu fusese niciodată capabilă să se opună unui impuls. Cu Scott inima i se înduioșase din prima clipă în care

îl văzuse – roșu și slab în spatele unui paravan de sticlă la spital.

Și înțelegea că avea nevoie de el. Era vital pentru ea să aibă pe cineva asupra căruia să-și reverse dragostea. Se gândi la Booth.

Și el avea nevoie de ea, își spuse, și un zâmbet secret și discret îi apăru pe buze. Deși el nu știa acest lucru. Un bărbat ca el avea nevoie de relaxarea pe care iubirea ar fi putut s-o aducă în viață, și de râs. Iar ea voia să i le ofere.

De ce? Sprijinindu-se de balustrată, Ariel clătină din cap. Nu avea nici un motiv întemeiat, iar acest lucru îi era suficient pentru a o convinge că avea dreptate. Când puteai diseca ceva și să găsești toate răspunsurile, le puteai găsi pe toate cele greșite. Ea avea încredere în instincte și în emoții mult mai mult decât în intelect. Ea iubea – rapid, necumpătat și complet. Acum că se gândea la asta, Ariel își dădu seama că nu se așteptase niciodată să fie altfel. Dacă îi spunea acum, el ar fi crezut că mințea sau era nebună. Și nu prea putea să nu-l înțeleagă. Nu avea să-i fie ușor să câștige încrederea unui bărbat atât de prudent sau de cinic precum Booth DeWitt. Cu un zâmbet, Ariel gustă puțin din popcornul lui Scott. Provocările făceau viața interesantă, în fond. Indiferent dacă Booth era sau nu conștient, în curând ea avea să-i facă viața ceva mai interesantă.

– De ce râzi, Ariel?

Îi rânji lui Scott, apoi îl ridică în brațe. El râse, așa cum făcea întotdeauna în fața gesturilor ei neașteptate de afecțiune.

– Fiindcă sunt fericită. Tu nu ești? E o zi fericită.

– Întotdeauna sunt fericit cu tine. Brațele lui se strânseră în jurul gâtului ei. Nu pot rămâne cu tine? Nu pot să locuiesc la tine acasă – tot timpul?

Ariel își îngropă fața în curba umărului lui – un loc moale – știind că nu putea să-i spună cât mult încerca să-i ofere exact acest lucru.

– Avem ziua de azi, spuse ea în schimb. Toată ziua.

Ţinându-l în braţe simţi mirosul săpunului şi al şamponului lui, aroma popcornului prăjit, parfumul fierbinte, înţepător al soarelui. Râzând din nou, îşi lăsă jos nepotul. Astăzi, îşi spuse, asta era ceea ce avea să-i arate.

Să mergem să ne uităm la şerpi. Îmi place să-i privesc cum şerpuiesc.

Booth nu reuşea să înţeleagă de ce Ariel se încăpăţâna să-i bântuie gândurile. Ar fi trebuit să fie în stare să o împingă într-un colţ al minţii şi să o ţină acolo cât timp lucra. În schimb, ea îi tot apărea în gânduri. Ar fi putut accepta acest lucru dacă ar fi reuşit să o ţină la locul ei – actriţa care, era aproape sigur, avea s-o joace pe Rae a lui. Ar fi putut explica raţional această obsesie dacă ar fi rămas una de natură profesională. Dar Booth continua să o vadă aşa cum fusese pe acoperişul New Yorkului, cu părul bătut nebuneşte de vânt şi privirea plină de încântare. Femeia aceea nu avea nimic în comun cu personajul Rae.

Şi o vedea aşa cum arătase în apartamentul lui. Plină de viaţă, proaspătă, radiind de energie şi sinceritate. Şi-o amintea rănită atunci când fusese intenţionat crud şi îşi amintea propriul sentiment de vină – senzaţie pe care jurase să nu o mai simtă vreodată. N-o cunoştea aproape deloc, şi totuşi trezea în el lucruri pe care îşi promisese că nu avea să le mai simtă niciodată. Era suficient de perspicace încât să-şi dea seama că Ariel era o femeie care putea stârni mult mai multe. Din acest motiv hotărâse să păstreze o distanţă profesională, de siguranţă, între ei.

Însă când o privi discutând cu Jack Rohrer înainte de probă, nu reuşi să păstreze ferme limitele stabilite. Era oare din cauză că era atât de frumoasă, iar el fusese întotdeauna sensibil în faţa frumuseţii? Sau fiindcă era atât de unică încât putea capta atenţia pe termen lung?

Ca scriitor nu-şi putea înăbuşi fascinaţia faţă de ceea ce era ieşit din comun. Dar percepea ceva din partea ei –

un sentiment de stabilitate absolută, în pofida faptului că stilul ei vestimentar se plasa undeva între cel al unei țigănci și cel al unei adolescente. O întrebase deja cine era și nu fusese nici pe departe satisfăcut de răspunsul ei. Poate era totuși cazul să descopere singur.

– Arată bine împreună, murmură Marshell.

Booth scoase un sunet ce aducea în egală măsură a aprobare sau a dezinteres, dar privirea lui rămase ațintită asupra lui Ariel. Dacă nu și-ar fi amintit atât de bine prima ei probă, ar fi putut jura că era o greșeală să o ia în considerare pentru rol. Zâmbetul ei era mult prea sincer, gesturile ei, prea fluide. Puteai s-o privești și să simți căldura. Se simți derutat când își dădu seama că îl făcea să se emoționeze.

Dorință. Da, simțea dorință. Booth cântări și măsură senzația. Puternică, solidă și aproape incontrolabilă – iar asta de la o simplă privire. Desigur, era o femeie pe care un bărbat nu putea să n-o dorească. Nu îl îngrijora dorința, nici măcar interesul lui, ci senzația ușor enervantă că i se fura ceva, fără știrea lui și împotriva dorinței sale.

Scoțând o țigară, o privi pe Ariel prin fumul albăstrui. Poate merita, atât ca bărbat, cât și ca scriitor, să vadă câte chipuri putea îmbrăca și cât de ușor le putea purta. Se așeză pe marginea biroului lui Marshell.

– Să începem.

La acest ordin scurt, calm, Ariel întoarse capul și întâlni privirea lui Booth. „E diferit astăzi", își spuse, deși nu reușea să identifice exact motivul. Continua să o privească cu acea expresie invazivă, serioasă, ce aducea aproape a încruntare. Încă mai păstra distanța; Ariel era suficient de sensibilă cât să recunoască zidul pe care îl ridicase între el și restul lumii. Dar era ceva...

Ariel îi zâmbi. Când el nu îi răspunse, își luă exemplarul din scenariu. Avea de gând să ofere cea mai bună probă din toată cariera ei, pe naiba dacă nu. Pentru ea însăși și – dintr-un motiv bizar necunoscut – pentru Booth.

–În regulă, aș vrea să începeți de la prima parte a scenei în care se întorc acasă de la petrecere.

Cu un gest absent, Booth își scutură ușor țigara într-o scrumieră cu incrustații de aur. În spatele lui, Marshell ronțăia un drops pentru stomac.

–Vrei să citești mai întâi scena?

Ariel ridică privirea de pe scenariu. „Încă se așteaptă să o dau în bară", înțelese, și fu recunoscătoare să simtă nodul strâns din stomac.

–Nu e nevoie, îi spuse, apoi se întoarse spre Jack.

Pentru a doua oară, Booth fu martor la transformare. Cum era posibil ca ochii ei să pară și mai palizi, și mai înghețați, când vorbea în pielea lui Rae? Simți vechea atracție sexuală și repulsie intelectuală pe care i-o stârnise întotdeauna fosta lui soție. Cu țigara fumegându-i între buricele degetelor, Booth o ascultă pe Rae primind cu dispreț furia lui Phil – și își aminti totul, cât se poate de clar.

Un vampir. Astfel o numise, și avusese dreptate. Lipsită de sentimente, fără suflet, seducătoare. Ariel se strecură firesc în pielea personajului. Booth știu că ar fi trebuit să o admire, chiar să fie recunoscător că pusese capăt căutării lui după actrița potrivită. Dar abilitatea ei cameleonică îl irita.

Cei doi se potriveau. Ariel și Jack se atacară reciproc cu replici într-o atmosferă furtunoasă de furie și de atracție sexuală. Era imposibil de negat și nu exista nici un motiv logic pentru a încerca. Fără a ști de ce, Booth era sigur că a-i acorda lui Ariel rolul era o decizie corectă din punct de vedere profesional și o greșeală gravă din punct de vedere personal. Avea să fie nevoit să se ocupe de cel de-al doilea aspect pe parcurs.

–Ajunge.

În clipa în care Booth întrerupse scena, Ariel își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs spumos. Ușurarea – absența bruscă a tensiunii – era uriașă. Întotdeauna avea

să fie astfel, își dădu ea seama, cu un rol atât de dur și de rece ca acesta.

–O, Doamne, e atât de complet de dominată de ură, atât de complet absorbită de propria persoană. Cu ochii strălucind și fața îmbujorată, se întoarse furtunos spre Booth. O disprețuiești, dar te prinde în laț. Chiar și atunci când vezi cuțitul pe care ți-l va băga în coaste, este greu să te îndepărtezi.

–Da. Vederea scenei îl tulburase mai mult decât se așteptase. Ridicându-se, Booth rămase cu mâinile în buzunare. Te vreau pentru rolul ăsta. Vom lua legătura cu agentul tău și vom negocia detaliile.

Ariel oftă, dar își păstră zâmbetul pe buze.

–Văd că te-am copleșit, spuse Ariel sec. Dar ceea ce contează e rolul. Nu vei regreta. Domnule Marshell, Jack, va fi o plăcere să lucrez cu voi.

–Ariel... Marshell se ridică și acceptă mâna ei întinsă. De mult nu mai privise o scenă care să îl emoționeze atât de mult ca aceasta. Dacă nu cumva mă înșală intuiția – și asta nu mi se întâmplă niciodată – vei avea mare succes cu noi.

Ea îi zâmbi scurt, simțind că aproape plutea.

–Presupun că n-am să mă plâng. Mulțumesc.

Booth o prinse de cot înainte să apuce să se întoarcă și înainte să-și dea seama că intenționase să o atingă. Voia să-și descarce furia pe ceva sau cineva, dar o îndepărtă rațional.

–Te conduc până afară.

Simțind tensiunea din degetele lui, Ariel se luptă cu impulsul de a-l liniști. Acesta nu era un bărbat care ar fi apreciat mângâierea.

–Bine.

Ieșiră pe același traseu pe care îl urmaseră cu o săptămână în urmă, de data aceasta în tăcere. Ariel simți că Booth avea nevoie de liniște. Când ajunseră la ușa principală, așteptă ca el să spună ceea ce avea de spus.

–Ești liberă? o întrebă el.

Ușor nedumerită, Ariel își plecă într-o parte capul.

–Pentru o cină luată mai devreme, explică el. Consider că-ți sunt dator cu o masă.

–Ei, bine... Își dădu părul la o parte de pe față. Invitația lui, chiar așa cum era, îi făcea plăcere – și nu se obosi să o ascundă. De fapt, e exact invers. De ce vrei să iei masa cu mine?

Simplul fapt de a o privi – ochii care râdeau, gura generoasă – îi stârnea porniri contradictorii. Apropie-te până nu o pierzi. Ferește-te înainte să fie prea târziu.

–Nu sunt foarte sigur.

–Îmi ajunge. Îl prinse de mână și ridică cealaltă palmă pentru a chema un taxi. Îți plac cotletele de porc?

–Da.

Ea râse peste umăr înainte de a-l trage în taxi.

–Un început excelent. După ce îi dădu taximetristului o adresă din Greenwich Village, se instală pe banchetă. Cred că următorul pas ar fi să purtăm o conversație fără a pomeni absolut deloc nimic legat de afaceri. S-ar putea să reușim să petrecem împreună mai bine de o oră.

–În regulă, aprobă Booth din cap. Hotărâse să o cunoască mai bine și asta avea să facă. Dar o să stăm departe și de politică.

–De acord.

–De cât timp locuiești în New York?

–Aici m-am născut. Sunt localnică. Rânji și își încrucișă picioarele. Tu nu. Am citit undeva că ești din Philadelphia și faci parte din elită. Cu o mulțime de rude influente. Nu se opri nici măcar să arunce o scurtă privire în jur când taxiul frână și derapă. Ești fericit în New York?

Nu se gândise niciodată dacă era fericit, dar acum că se gândi, răspunsul veni ușor.

–Da. Am nevoie de presiuni și de mișcare pentru perioade îndelungate de timp.

–Apoi ai nevoie să fugi de ele, îl completă ea. Şi să rămâi singur – pe vasul tău.

Înainte să apuce să fie deranjat de cât de corect îl ghicise, Booth recunoscu.

–Aşa e. Mă relaxez când ies în larg şi îmi place să mă relaxez singur.

–Eu pictez, îi spuse ea. Picturi îngrozitoare. Râzând, îşi dădu ochii peste cap. Îi tot ameninţ pe unii şi pe alţii că am să le ofer un tablou original de-al meu drept cadou de Crăciun, dar nu mă îndur s-o fac.

–Mi-ar plăcea să văd unul, murmură el.

–Problema pare a fi că îmi mâzgălesc starea de spirit pe pânză. Am ajuns.

Ariel sări din taxi şi se opri pe bordură.

Booth aruncă o privire în jur şi nu văzu decât faţadele unor mici magazine.

–Unde mergem?

–La piaţă. Cu atitudinea ei relaxată, îşi trecu braţul pe sub al lui. Nu am cotlete de porc acasă.

Booth coborî privirea spre ea.

–Acasă?

–De regulă prefer să gătesc, în loc să mănânc în oraş. Iar în seara asta sunt prea agitată să fac faţă unui restaurant. Trebuie să fiu ocupată.

–Agitată?

După ce o studie din profil, Booth clătină din cap. Părul lui avea o nuanţă închisă în lumina soarelui ce începea să pălească, şi când mişcă din cap i se aşeză neglijent în jurul feţei. Un contrast, reflectă Ariel, faţă de exteriorul destul de rigid.

–Mi se părea că arăţi remarcabil de calmă.

–Aha. Dar încerc să-mi păstrez explozia finală până după ce mă sună agentul meu şi-mi spune că e totul bătut în cuie. Nu-ţi face griji – îi zâmbi –, gătesc binişor.

Dacă un bărbat ar fi judecat-o doar după chipul ei de porţelan, sigur n-ar fi crezut vreodată că avea habar

de bucătărie. Dar Booth se pricepea la aparenţe. Poate că se ascundea totuşi o surpriză dincolo de aparenţele ei. În pofida precauţiilor pe care şi le impusese, zâmbi.

–Doar binişor?

Privirea ei străluci apreciativ.

–Nu-mi place să mă laud, dar, de fapt, mă descurc grozav.

Îl conduse spre o piaţetă mică, aglomerată, ce mirosea puternic a usturoi şi a piper, şi începu să aleagă la întâmplare alimente pentru cină.

–Cum vi se par fructele de avocado azi, domnule Stanislowski?

–Excelente. Vânzătorul privi peste capul ei pentru a-l studia pe Booth cu coada ochiului. Ţie îţi sunt rezervate cele mai bune, Ariel.

–Iau două atunci, dar alege-le dumneata. Împunse cu degetul o căpăţână de salată. Cum s-a descurcat Monica la testul la istorie?

–A luat nouă douăzeci.

Pieptul i se umflă puţin sub şorţ, dar continuă să speculeze asupra bărbatului brunet, posac, care venise cu Ariel.

–Fantastic. Am nevoie de patru cotlete frumoase, tăiate din mijloc. Cât timp el le alese, Ariel studie cu atenţie ciupercile, cât se poate de conştientă că acesta stătea să explodeze de curiozitate în legătură cu Booth. Ştii, domnule Stanislowski, Monica şi-ar dori foarte mult o pisicuţă.

Începând să cântărească bucăţile de carne, vânzătorul îi aruncă o privire exasperată.

–Ei bine, Ariel...

–În mod sigur e suficient de mare cât să se poată ocupa singură de ea, continuă Ariel, şi cercetă o roşie. I-ar ţine companie şi i-ar oferi o responsabilitate. Şi a luat, totuşi, nouă douăzeci la test.

Ridicând privirea spre el, îi adresă un zâmbet luminos, irezistibil. El roşi şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

–Poate dacă ai aduce una să o vedem, ne-am putea gândi.

–Aşa voi face. Continuând să zâmbească, scoase portofelul. Cât îţi datorez?

–Bine lucrat, murmură Booth când ieşiră. Şi e a doua oară când te aud plasând o pisicuţă. Cumva pisica ta a născut o grămadă?

–Nu, atâta că ştiu mai multe pisicuţe fără casă. Ridică faţa spre el. Dacă eşti interesat...

–Nu, răspunse el ferm şi scurt, luându-i plasa din mână.

Ariel se mulţumi să zâmbească şi decise că se putea ocupa de el mai târziu. Acum inhală aroma condimentelor şi a produselor de patiserie ce emana dinspre uşile deschise. Câţiva copii alergau pe trotuar, râzând. Câţiva bărbaţi în vârstă stăteau de vorbă pe verande. Ariel ştia că după ora cinei şi alţi membri ai familiei aveau să iasă ca să discute, să facă schimb de noutăţi şi să se bucure de vremea de primăvară. De dincolo de o fereastră cu plasă auzi câteva fragmente discrete din *Simfonia a IX-a* a lui Beethoven, iar ceva mai încolo, topul celor mai bune patruzeci de piese rock.

Cu doi ani în urmă, Ariel se mutase în Village de dragul atmosferei de cartier şi nu fusese niciodată dezamăgită. Putea sta afară şi să-i asculte pe vârstnici depănând amintiri, să-i privească pe cei mici jucându-se, să audă despre cea mai recentă poveste de dragoste adolescentină sau ultimul copil născut. Exact acestea erau lucrurile pe care şi le dorise când se separase de familia ei.

–Bună seara, domnule Miller, domnule Zimmerman.

Cei doi bărbaţi aşezaţi pe treptele casei din piatră roşiatică îl studiară pe Booth înainte de a o privi pe Ariel.

–Nu cred că ar trebui să-i mai dai o şansă lui Cameron ăla, îi spuse Miller. Dă-l afară. Zimmerman chicoti şuierat. Găseşte-ţi un bărbat care are coloană vertebrală.

–Asta e o ofertă?

Îl sărută pe obraz înainte de a urca restul scărilor.

–O să te iau la un dans la petrecerea de la bloc, strigă el din urma ei.

Ariel îi făcu cu ochiul peste umăr.

–Domnule Zimmerman, puteţi să mă luaţi la oricâte doriţi. Când începură să urce scările interioare, Ariel începu să scotocească prin geantă după cheie. Sunt nebună după el, îi spuse lui Booth. E profesor de muzică ieşit la pensie şi încă mai are câţiva elevi în timpul liber. Stă pe trepte ca să poată privi femeile care trec. Găsi cheile, prinse de un soare mare şi zâmbitor din plastic. E genul căruia îi plac picioarele.

Din reflex, Booth aruncă o privire peste umăr.

–Ţi-a spus el?

–E suficient să vezi în ce direcţie se îndreaptă ochii lui când trece o fustă.

–Inclusiv a ta?

Privirea ei jucă veselă.

–Eu intru în categoria nepoatelor. Crede că ar trebui să fiu căsătorită şi să cresc mulţi copii.

Băgă o singură cheie într-o singură încuietoare, ceva ce Booth considera aproape nemaivăzut în New York, apoi deschise larg uşa. Booth se aşteptase la ceva neobişnuit. Şi nu fu dezamăgit.

Punctul central al sufrageriei era un hamac lung, supradimensionat, atârnat de tavan cu cârlige de alamă. Unul dintre capete era plin de perne, iar lângă el se afla un lavoar pe care stătea o lumânare groasă, consumată pe trei sferturi. Era multă culoare – se aşteptase să vadă culoare din abundenţă – şi un stil imposibil de definit.

Canapeaua era o sofa franţuzească antică, lungă şi curbată, tapiţată cu brocart trandafiriu-deschis, în vreme

ce un cufăr lung de răchită servea drept măsuță de cafea. La fel ca în cabina lui Ariel, totul era plin de cărți, de hârtii și de parfumuri. Simți miros de parafină, potpuri și flori proaspete. Mai multe buchete de flori de primăvară se revărsau dintr-o colecție de vaze ce varia de la ceramică ieftină la porțelan de Meissen. Un suport pentru umbrele în formă de barză era plin cu pene de struț și de păun. Într-un colț din spatele ușii era atârnată o pereche de mănuși de box.

–Cred că tu ai intra la categoria superușoară, reflectă Booth.

Ariel îi urmări privirea și zâmbi.

–Au fost ale fratelui meu. A făcut box în liceu. Vrei ceva de băut?

Înainte ca el să apuce să răspundă, Ariel îi luă plasa de cumpărături și porni pe hol.

–Niște scotch cu apă.

Când se întoarse, atenția și simțurile îi fură captate de un perete plin de picturi. Erau realizate de ea, desigur. Cine altcineva ar fi pictat cu atâta energie cinetică, vervă și nepăsare față de reguli? Erau pete de culoare, linii, zigzaguri. Apropiindu-se, Booth decise că, deși nu le-ar fi numit îngrozitoare, nu era sigur cum anume le-ar fi numit. Intense, excentrice, tulburătoare. Cu siguranță nu erau picturi care să te relaxeze. Demonstrau atât fler, cât și nepăsare, și indiferent dacă le crease sau nu în acest scop, picturile se potriveau perfect în atmosfera locuinței.

În vreme ce continuă să studieze picturile, trei pisici intrară în cameră. Două erau încă pui, negre ca smoala și cu ochi de chihlimbar. Se frecară scurt de piciorul lui înainte de a porni glonț spre bucătărie. Cealaltă era o pisică tigrată uriașă ce reușea să umble cu o demnitate rigidă pe doar trei labe. Booth o auzi pe Ariel râzând și spunându-le ceva celor două pisici care o găsiseră. Tigrata îl privi pe Booth cu o răbdare calmă.

–Scotch cu apă.

Ariel se întoarse, desculță, aducând două pahare.

Booth luă paharul, apoi arătă cu el spre tablouri.

–Astea sunt, probabil, câteva dintre tensiunile de care te eliberezi.

Ariel aruncă o privire spre picturile ei.

–Așa se pare, nu? Economisești banii de terapie – deși n-ar trebui să spun asta având în vedere că eu joc rolul unui terapeut.

–Ai un apartament interesant.

–Am descoperit că îmi prieste confuzia. Râse, ridicând privirea spre el, și sorbi din pahar. Văd că ai făcut cunoștință cu Butch. Se aplecă și își trecu o mână peste spatele pisicii tigrate. Aceasta se arcui, torcând încet. Keats și Shelley au fost nepoliticoși. Își iau cina.

–Înțeleg. Booth coborî privirea și îl văzu pe Butch frecându-se de piciorul lui Ariel înainte de a se bălăbăni până la canapea, unde sări pe o pernă. Nu ți-e greu să îngrijești trei pisici într-un apartament de oraș, având în același timp și o profesie solicitantă?

Ariel se mulțumi să zâmbească.

–Nu. Mă duc să pornesc grătarul.

Booth ridică o sprânceană.

–Unde?

–Păi, pe terasă.

Ariel traversă camera și deschise o ușă glisantă. Afară se afla un balcon micuț ce aducea mai mult cu un pervaz de fereastră. Pe acesta ea îngrămădise ghivece cu mușcate și un mic grătar pe cărbuni.

–Terasă, murmură Booth peste umărul ei.

Doar un optimist incurabil sau un visător deplin ar fi putut s-o numească astfel. Descoperi că era recunoscător că ea o făcuse. Râzând, se sprijini de cadrul ușii.

Întorcându-se dinspre grătar, Ariel îl privi. Sunetul râsului lui îi alergă pe piele, făcând-o să se relaxeze.

–Ei, ei. Ce drăguț. Știi că e prima dată de când te-am cunoscut când ai râs sincer?

Booth ridică din umeri și sorbi din băutură.

–Presupun că mi-am ieșit din mână.

–O să rezolvăm asta în scurt timp, spuse Ariel. Îi zâmbi și îi întinse mâna, cu palma în sus. Ai un chibrit?

Booth băgă mâna în buzunar, dar ceva – poate umorul din privirea ei – îl făcu să se răzgândească. Făcând un pas în față, o prinse de umeri și își coborî gura peste a ei.

O luase prin surprindere. Ariel nu se așteptase ca el să facă ceva din impuls, iar el nu-și trădase cu nimic intențiile. Înainte să apuce să se pregătească, forța sărutului lui o străbătu ca un fior, stârnindu-i emoțiile, simțurile, apoi copleșind-o.

De data aceasta, nu era o simplă întâlnire între buze, ci o poruncă intensă, deplină, ce o făcu prizonieră în brațele lui, lipită cu spatele de marginea ușii. Se înălță pe vârfuri și îi prinse fața între palme, oferindu-i, fără rezerve, ceea ce își dorea el de la ea. Sărutul nu avea nimic de atâtare treptată, nimic experimental, ci era o izbucnire de pasiune atât de intensă și de rapidă încât părea că erau deja amanți. Ariel simți instantaneu intimitatea și o înțelese. Inima ei îi aparținea deja lui, nu-i putea refuza trupul.

Booth simți dorința agitându-se în el și fu ușurat. Trecuse multă vreme, prea multă, de când dorise o femeie altfel decât cu indiferență. Nu era nimic indiferent în pasiunea pe care o simțea acum. Era intensă și clară, ca vântul ce îl lovea când ieșea în larg. Aducea libertate. Trăgând-o mai aproape, Booth o absorbi.

Îi simțea mirosul – acel parfum cald, atâtător ce părea să emane din pielea ei. Cât de des își amintise acest parfum când doar se gândise la ea? Își amintea gustul ei. Atrăgător, generos și, din nou, cald. Și atingerea trupului ei – zvelt, moale, cu și mai multă căldură. Căldura era cea care învăluia fiecare aspect din ea, cea care promitea să-l satisfacă. Avea nevoie de ea, deși trăise câțiva ani fără a ști acest lucru. Poate că avea nevoie de ea ca persoană.

Și acest gând fu cel care îl făcu să se retragă, deși își dorea tot mai mult din ceea ce avea ea de oferit din belșug.

Ariel deschise ochii încet când gura îi fu eliberată. Îl privi direct, fără să clipească, în ochi. De data aceasta văzu și altceva în afară de propria reflexie. Văzu dorință, prudență și o sclipire de emoție ce o tulbură.

–Mi-am dorit să faci asta, murmură ea.

Booth se forță să se calmeze, se forță să gândească dincolo de simțurile pe care i le îmbătase.

–Nu am nimic să-ți ofer.

Cuvintele lui o răniră, dar știa că iubirea nu era lipsită de suferință.

–Cred că te înșeli. Pe de altă parte, eu am tendința să mă arunc cu capul înainte. Tu nu. Inspiră adânc și se dădu înapoi. Ce-ar fi să aprinzi focul până merg să fac o salată?

Fără a mai aștepta răspunsul, se întoarse și porni spre bucătărie.

„Calmează-te", își impuse. Știa că trebuia să fie calmă pentru a putea gestiona situația cu Booth și sentimentele pe care i le stârnea. Nu era genul de bărbat care să accepte o revărsare de emoții dintr-odată, nici reacțiile impuse de acestea. Dacă și-l dorea în viața ei, trebuia să avanseze prudent, și în ritmul lui.

Booth nu era nici pe departe atât de aspru și de rece pe cât încerca să fie, reflectă Ariel. Zâmbind pe jumătate, începu să spele legumele proaspete. Îl trădau râsul și acele sclipiri de amuzament din ochii lui. Și, desigur, era sigură că nu s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat lipsit de simțul umorului. Îi făcea plăcere faptul că îl putea trezi în el. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât era mai ușor. Se întrebă dacă el știa. Fredonând o melodie, începu să taie un avocado.

Booth o urmări din pragul ușii. Ariel păstra un zâmbet pe buze, iar privirea ei avea acea lumină cu care începea să se obișnuiască prea mult. Folosea cuțitul de bucătărie cu încrederea nepăsătoare a unui om obișnuit cu treburile

gospodărești. Cu un singur gest relaxat, își dădu părul pe spate.

Cum se făcea că o scenă atât de simplă i se părea atât de atrăgătoare, se întrebă el. Simplul fapt de a o privi în fața chiuvetei, cu mâinile ocupate și apa curgând, îl făcu să se relaxeze. Ce anume avea ea de îl făcea să-și dorească să-și ridice picioarele pe un sprijin și să-și dea capul pe spate? În acel moment se putea imagina apropiindu-se de ea, cuprinzând-o în brațe și îngropându-și fața în părul ei. Probabil că își pierdea mințile.

Ariel știa că el era acolo. Simțurile îi erau ascuțite și cu atât mai sensibile când era vorba de Booth. Rămânând cu spatele spre el, continuă să pregătească salata.

–Ai avut probleme cu aprinsul focului?

Booth ridică o sprânceană.

–Nu.

–Ei bine, nu durează prea mult până se încinge. Nu ți-e foame?

–Puțin.

Traversă încăperea până la ea. Nu avea s-o atingă, doar să se apropie puțin.

Zâmbind, ea îi întinse o felie subțire de avocado, oferindu-i să muște. Ariel văzu prudența din ochii lui când îi dădu voie să-l hrănească.

–Mie nu mi-e niciodată puțin foame, îi spuse ea, terminând felia. Sunt întotdeauna lihnită.

Își spusese că nu avea s-o atingă, însă, fără să vrea, îi mângâie cu dosul palmei obrazul.

–Pielea ta, murmură el. E superbă. Arată ca de porțelan, e ca satinul la atingere. Privirea lui alunecă peste chipul ei, peste gura ei, înainte de a se opri asupra ei. Nu ar fi trebuit să te ating niciodată.

Ariel își simți inima bubuind. Blândețe. Era neașteptată și avea să-i submineze complet eforturile.

–De ce?

–Duce la altceva. Degetele lui alunecară încet pe toată lungimea părului ei înainte de a-şi lăsa mâinile să cadă. Eu nu am nimic altceva. Tu vrei ceva de la mine, murmură el.

Ariel expiră şovăitor. Nu-şi dăduse seama până atunci cât era de dificil să-ţi ţii în frâu emoţiile. Nu încercase niciodată.

–Da, aşa e. Deocamdată vreau doar companie la cină. Asta ar trebui să fie uşor.

Când dădu să se întoarcă spre chiuvetă, Booth o opri.

–Nimic din toate astea nu va fi uşor. Dacă am să mă văd în continuare cu tine, aşa, am să te bag în patul meu.

Ar fi fost uşor, atât de uşor să se abandoneze pur şi simplu în braţele lui. Dar el nu ar fi acceptat niciodată acea generozitate, iar ea nu ar fi supravieţuit sentimentului de gol interior.

–Booth, sunt femeie în toată firea. Dacă mă culc cu tine, va fi alegerea mea.

El aprobă din cap.

–Poate. Dar vreau să mă asigur că şi eu am de ales.

Se întoarse şi o lăsă singură în bucătărie.

Ariel inspiră adânc. Nu avea de gând să accepte atitudinea lui, decise. Nu, nimic din ea. Booth avea să fie nevoit pur şi simplu să facă faţă situaţiei fără toane şi fără tensiune. Ridicând platoul pe care se aflau cotletele, se întoarse în sufragerie.

–Ia-o mai uşor, DeWitt, îi porunci, şi surprinse o sclipire de surpriză pe chipul lui când porni spre grătar. Am de-a face cu melodrame şi nefericire în fiecare episod. Nu le dau voie să intre şi în viaţa mea personală. Mai toarnă-ţi un pahar, aşază-te şi relaxează-te.

Ariel puse cotletele pe grătar, adăugă puţin piper proaspăt măcinat, apoi se îndreptă spre combina muzicală. Dădu drumul la muzică, jazz, melancolic şi blând.

Când se întoarse, Booth încă stătea în picioare, privind-o.

–Vorbesc serios, îi spuse ea. Am o politică fermă de a nu-mi face griji în privința complicațiilor ce ar putea apărea. Au să se întâmple, indiferent dacă te gândești sau nu la asta. Așa că de ce să-ți pierzi vremea?

–E chiar atât de ușor pentru tine?

–Nu întotdeauna. Uneori trebuie să fac un efort.

Gânditor, Booth scoase o țigară.

–Nu ne-ar fi bine împreună, spuse, după ce și-o aprinse. Nu vreau pe nimeni în viața mea.

–Nimeni? Ariel clătină din cap. Ești prea inteligent ca să crezi că cineva poate trăi fără nimeni în viața sa. Nu ai nevoie de prietenie, companie, dragoste?

Suflând un nor de fum, Booth încercă să ignore împunsătura pe care i-o stârni întrebarea. Petrecuse peste doi ani convingându-se singur că nu. Cum se făcea că exact în acel moment, atât de brusc, înțelegea cât fusese de inutil?

–Fiecare dintre aceste lucruri presupune ceva în schimb, ceva ce eu nu mai vreau să ofer.

„Vrei să oferi." Privirea ei era gânditoare, gura serioasă.

–Cel puțin, te exprimi sincer. Cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât îmi dau mai bine seama că tu nu minți niciodată pe nimeni – în afară de tine însuți.

–Nu ai fost prin preajma mea suficient cât să știi cine sau ce sunt. Stinse țigara și își îndesă mâinile în buzunare. Și e mult mai bine pentru tine așa.

–Mie mi-e mai bine sau ție? replică ea, apoi clătină din cap când el nu răspunse. Îi dai voie să facă o victimă din tine, murmură Ariel. Sunt surprinsă.

Ochii lui se îngustară, verdele lor deveni de gheață.

–Nu deschide uși dacă nu știi ce se află în spatele lor, Ariel.

–Ții prea mult la siguranță. Prefera furia simplă pe care o simțea față de el acum. Râzând pe jumătate, se apropie de el și își puse mâinile pe brațele lui. Viața nu are farmec fără riscuri. Eu nu pot funcționa fără farmec. Degetele

ei îl strânseră ușor. Uite, mie îmi place să fiu cu tine. Este în regulă?

–Nu sunt sigur. Ariel îl trăgea din nou spre ea, cât se poate de ușor. Nu sunt sigur dacă e în regulă pentru vreunul dintre noi.

–Fă ceva pentru tine, îi sugeră ea. Nu-ți bate capul cu asta timp de câteva zile și vezi ce se întâmplă. Ridicându-se pe vârfuri, își atinse scurt buzele de ale lui cu un gest ce era prietenos și intim în același timp. Ce-ar fi să-ți torni de băut? adăugă ea, rânjind. Fiindcă eu sunt ocupată cu arsul cotletelor.

capitolul 5

–Nu, Griff, n-am să discut despre căsnicia mea.

Amanda luă o stropitoare albastră cu alb și udă atent florile de la fereastra biroului ei. Soarele, produs de reflectoarele înăbușitoare, se revărsa pe geam.

–Amanda, nu poți păstra secrete într-un oraș mic. Se știe deja peste tot că tu și Cameron nu mai trăiți împreună.

Sub sacoul strâmt, croit la comandă, umerii ei deveniră rigizi.

–Indiferent dacă se știe sau nu peste tot, mă privește.

Rămânând cu spatele spre el, examină bobocul unei violete africane.

–Ai început să slăbești, ai cearcăne sub ochi. La naiba, Mandy, nu suport să te văd așa.

Ea așteptă o clipă, apoi se întoarse încet.

–Sunt bine. Sunt în stare să mă ocup de ceea ce trebuie.

Griff râse scurt.

–Cine ar putea ști asta mai bine decât mine?

Un foc se aprinse în ochii ei, dar vocea îi rămase calmă și definitivă.

–Sunt ocupată, Griff.

–Lasă-mă să te ajut, spuse el, cu pasiunea subită ce-i stătea în fire. Doar asta mi-am dorit să fac întotdeauna.

–Să mă ajuți? Vocea ei se răci și lăsă jos stropitoarea. Nu am nevoie de nici un ajutor. Crezi că ar trebui să-ți mărturisesc ce simt, să am încredere în tine după ceea ce mi-ai făcut? Când își aplecă într-o parte capul, safirele mărunte din urechi îi scânteiară. Schimbă tonul. Singura

diferență dintre tine și Cameron e că ție ți-am permis să-mi distrugi viața. Nu voi face aceeași greșeală din nou.

Furia erupse din el când o prinse de braț.

–Nu m-ai întrebat niciodată ce căuta Vikki în camera mea. Nu m-ai întrebat nici atunci, nici în toate lunile ce au trecut de-atunci. Ți-ai revenit rapid, Mandy, și ai sfârșit prin a purta inelul altui bărbat.

–Încă îl port, rosti ea încet. Așa că ar fi bine să-ți iei mâinile de pe mine.

–Crezi că asta o să mă oprească acum, că știu că nu-l iubești? Pasiunea, furia, dorința – toate răzbăteau din ochii lui, vocea lui, trupul lui. Te privesc și văd asta, continuă el, înainte ca ea să apuce să nege. Știu mai bine ca oricine ce se petrece în mintea ta. Așa că descurcă-te cu asta. Își trecu mâinile prin părul ei, desfăcându-i agrafele. Camera se apropie de ei. Și cu asta. Trăgând-o spre el, Griff îi zdrobi buzele cu gura.

Amanda aproape se smulse din îmbrățișare. Aproape. Timp de o fracțiune de secundă, rămase nemișcată. Ridică mâinile spre umerii lui ca pentru a-l împinge, dar, în schimb, se agăță de el. Un geamăt discret, înăbușit, îi scăpă de pe buze când fu cuprinsă de pasiune. Pentru o clipă rămaseră înlănțuiți ca altădată. Apoi Griff o desprinse de el, ținând-o în continuare strâns de brațe. Dorința și furia scânteie între ei. A lui tangibilă, a ei ținută în frâu.

–N-ai să te îndepărtezi de mine de data asta, îi spuse el. Am să aștept, dar n-am să aștept mult. Vino la mine, Mandy. Aici e locul tău.

Eliberând-o, Griff ieși furtunos din birou. Amanda își duse o mână tremurătoare la buze și rămase cu privirea ațintită asupra ușii închise.

–Tăiați.

Ariel ocoli peretele de recuzită al biroului ei.

–Ai mâncat intenționat ceapa aia.

Jack o trase de părul ciufulit.

–Doar pentru tine, dulceață.

–Porcule.

–Doamne, cât îmi place când mă înjuri. Cu un gest dramatic, Jack o prinse în braţe şi o lăsă pe spate dintr-o mişcare exagerată. Dă-mi voie să te duc în patul meu şi să-ţi arăt ce înseamnă cu adevărat pasiunea.

–Nu înainte să mesteci câteva dropsuri mentolate, amice. Împingându-l cu fermitate, Ariel se eliberă, apoi se întoarse spre regizor. Neal, dacă asta a fost tot pe ziua de azi, am de ajuns undeva la oră fixă, în celălalt capăt al oraşului.

–Poţi să pleci. Ne vedem luni, la şapte.

În cabină, Ariel se dezbrăcă de ţinuta elegantă a Amandei şi o înlocui cu pantaloni strâmţi de bumbac şi o cămaşă bărbătească bufantă. După ce se încălţă cu pantofi cu toc jos ieşi din studio. Afară aştepta un grup mic de fani care sperau să apară cineva pe care să-l poată recunoaşte. Aceştia se strânseră rapid în jurul Amandei, ţinând în mâini carneţelele de autografe, pălăvrăgind despre serial şi aruncând întrebări.

–Ai să te împaci cu Griff?

Ariel o privi pe adolescenta cu ochi sclipitori şi rânji.

–Nu ştiu... mi-e foarte greu să-i rezist.

–E super! Adică are nişte ochi atât de *verzi*. Îşi împinse guma într-un colţ al gurii şi oftă. Eu aş muri dacă s-ar uita la mine aşa cum se uită la tine.

Ariel se gândi la o altă pereche de ochi verzi şi aproape că oftă şi ea.

–Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce iese, nu-i aşa? Mă bucur că vă place serialul.

Îndepărtându-se de mulţime, făcu semn unui taxi. Imediat ce îi dădu adresa şoferului, se lăsă încet pe spate, pe banchetă.

Nu era sigură de ce se simţea atât de obosită. Presupunea că gândul la întâlnirea ce o aştepta o epuiza atât de profund. Într-adevăr, nu dormise atât de bine ca de obicei,

dar mai trecuse și altă dată prin perioade de insomnie fără a fi afectată.

Booth. Dacă Booth ar fi fost singurul lucru care ar fi preocupat-o, s-ar fi descurcat destul de bine. Spera că așa era. Dar era vorba și de Scott.

Ideea de a se confrunta cu bunicii lui nu o înspăimânta, însă o obosea. Ariel mai discutase și altădată cu ei. Nu avea nici un motiv să creadă că de data asta avea să fie altfel. Își aminti cât de vesel și fericit fusese Scott la grădina zoologică. Un lucru atât de simplu. Un lucru atât de vital. Felul în care se agățase de ea – îi sfâșia inima. Dacă ar fi existat o altă cale...

Închizând ochii, oftă. Nu credea că exista o altă cale, nici măcar cu tot optimismul ei înnăscut. Într-un final avea să se ajungă la un proces complicat și dureros de custodie, iar Scott ar fi fost prins la mijloc.

Cum era cel mai bine? Cum ar fi fost corect? Ariel și-ar fi dorit cineva să-i spună asta, să o sfătuiască, să o aline. Dar pentru prima dată în viață simțea că nu putea împărtăși nimănui acele gânduri. Cu cât reușea mai bine să țină ascunsă toată povestea, cu atât scădeau riscurile ca Scott să aibă de suferit. Avea să fie nevoită să se bazeze exclusiv pe instinctele ei și să spere.

Cu mintea la zeci de lucruri deodată, Ariel plăti taxiul și intră în clădirea elegantă de oțel ce găzduia birourile avocatului ei. Cât urcă din hol până la etajul treizeci, își adună toate resursele de încredere. Poate că urma să fie ultima dată când i se oferea ocazia de a discuta cu bunicii lui Scott într-un cadru neoficial. Trebuia să profite la maximum de oportunitate.

Ușorul tremur din stomac nu se deosebea prea mult de trac. Simțindu-se în largul ei, Ariel intră în biroul casei de avocatură Bigby, Liebowitz și Feirson.

– Bună ziua, domnișoară Kirkwood. Recepționera îi adresă un zâmbet radios lui Ariel și se întrebă dacă ei i-ar fi stat bine o ținută similară. Nu era suficient de zveltă,

decise cu regret. În loc să arate uluitor, ar fi arătat pur şi simplu anost. Domnul Bigby vă aşteaptă.

–Bună, Marlene. Cum merge cu noul căţeluş?

–O, e atât de deştept. Soţului meu nu-i vine să creadă că un câine poate învăţa atâtea trucuri. Ţin sincer să vă mulţumesc că mi l-aţi adus.

–Mă bucur că are o casă bună.

Se surprinse împletindu-şi degetele – semn exterior de tensiune. Cu gesturi atente, Ariel îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, în vreme ce recepţionera îi făcu legătura.

–A sosit domnişoara Kirkwood, domnule Bigby. Da, domnule. Se ridică şi puse receptorul în furcă. Vă conduc. Dacă aveţi timp înainte de a pleca, domnişoară Kirkwood, sora mea ar fi încântată să aibă un autograf. Nu ratează nici un episod din serial.

–Mi-ar face plăcere.

Degetele lui Ariel dădură să se împletească din nou, dar şi le ţinu în frâu. „Păstrează-ţi asta pentru mai târziu", îşi spuse, „când îţi vei permite să le ai". Măcar de data aceasta avea să aplice în viaţa ei personală o parte din calmul ferm al Amandei.

–Ei bine, Ariel. Când intră, bărbatul fragil cu barbă se ridică din spatele biroului. Încăperea mirosea vag a mentă şi a spray de mobilă. Exact la timp.

–Nu-mi ratez niciodată intrarea. Ariel traversă covorul gros cu ambele mâini întinse. Arăţi bine, Charlie.

–Mă simt bine de când m-ai convins să renunţ la fumat. Şase luni, spuse el rânjind. Trei zile şi – se uită la ceas – patru ore jumătate.

Ea îi strânse mâinile.

–Ţine-o tot aşa.

–Avem circa cincisprezece minute până trebuie să sosească soţii Anderson. Vrei nişte cafea?

–O, da.

Spunând acestea, Ariel se cufundă într-un fotoliu de piele crem.

Bigby apăsă butonul interfonului.

–Aduci te rog nişte cafea în birou, Marlene? Deci... Puse jos receptorul şi îşi împreună mâinile netede, fără inele. Cum reuşti?

–Sunt distrusă, Charlie. Îşi întinse picioarele şi îşi impuse să se relaxeze. Mai întâi degetele de la picioare, apoi gleznele, apoi până sus. Eşti practic singurul cu care pot discuta despre asta. Nu sunt obişnuită să ţin secrete.

–Dacă lucrurile merg bine, nu va trebui s-o mai faci pentru multă vreme.

Ea îi aruncă o privire calmă.

–Ce şansă avem?

–Una rezonabilă.

Oftând uşor, Ariel clătină din cap.

–Nu ajunge.

După o bătaie scurtă în uşă, Marlene intră cu tava de cafea.

–Frişcă şi zahăr, domnişoară Kirkwood?

–Da, mulţumesc.

Ariel luă ceaşca, apoi se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Poate că dacă reuşea să-şi transforme o parte din emoţii în energie nu avea să explodeze. Poate.

–Charlie, Scott are nevoie de mine.

„Şi tu ai nevoie de el", reflectă el privind-o.

–Ariel, eşti o membră respectabilă a comunităţii tale, cu o reputaţie bună. Ai un loc de muncă stabil, cu un venit excelent, deşi se poate susţine – şi se va susţine – că nu e neapărat bătut în cuie. Ţi-ai susţinut fratele cât a fost student şi eşti implicată, într-un fel sau altul, în toate organizaţiile de caritate de pe faţa pământului. O văzu zâmbind la acestea şi fu încântat. Eşti tânără, dar nu eşti un copil. Soţii Anderson au amândoi în jur de şaizeci şi cinci de ani. Asta ar trebui să influenţeze într-o oarecare măsură deznodământul, iar tu vei avea emoţia de partea ta.

–Doamne, detest să gândesc în termen de părţi, murmură ea. Oamenii sunt de-o parte sau de alta când

se ceartă, când se războiesc. Aici nu poate fi vorba de un război, Charlie. E doar un copil.

–Oricât ar fi de dificil, va trebui să adopți o gândire practică în privința asta.

Aprobând din cap, Ariel sorbi fără poftă din cafea. Gândire practică.

–Dar eu sunt singură și sunt actriță.

–Există argumente pro și contra. Această ultimă întâlnire pentru rezolvarea amiabilă a situației a fost ideea ta, continuă el. Nu-mi place să te văd agitându-te astfel.

–Trebuie să mai încerc încă o dată înainte de a ajunge la tribunal. Gândul că Scotty ar putea fi nevoit să depună mărturie...

–Doar o discuție relaxată cu judecătorii, într-o cameră a tribunalului, Ariel. Nu e traumatizant, crede-mă.

–Nu pentru tine, poate nu pentru el, dar pentru mine... Se răsuci pe călcâie, cu ochii întunecați de pasiune. Aș renunța, Charlie. Jur că aș renunța chiar acum dacă aș putea crede că ar fi fericit cu ei. Dar când mă privește... Întrerupându-se, clătină din cap. Știu că reacționez emoțional, dar e singurul mod în care am reușit vreodată să disting binele de rău. Dacă privesc lucrurile dintr-o perspectivă practică, știu că ei îi vor asigura hrană și un acoperiș și o educație. Dar când e vorba de dragoste... Se întoarse să privească pe fereastră. Cel mai mult contează dragostea părintească. Fac oare ceea ce e mai bine pentru el, Charlie? Vreau doar să fiu sigură.

O clipă el se mulțumi să se joace cu stiloul de aur de pe biroul lui. Ariel punea întrebări dificile. În drept, nu conta ceea ce era mai bine, ci ceea ce era corect. Cele două concepte nu erau întotdeauna sinonime.

–Ariel, tu îl cunoști pe băiat. Cu riscul de a mă exprima într-o manieră neprofesională, aș spune că trebuie să-ți urmezi glasul inimii.

Zâmbind, Ariel se întoarse.

–Spui ceea ce trebuie. Doar așa am fost în stare să funcționez, întotdeauna. Timp de o clipă ezită, apoi își luă inima în dinți. Venise pentru a-i cere sfatul, așa că avea să meargă până la capăt. Charlie, dacă ți-aș spune că m-am îndrăgostit de un bărbat care consideră că relațiile trebuie evitate cu orice preț, iar actrițele sunt cele mai frivole persoane din lume, ce părere ai avea?

–Aș zice că e tipic pentru tine. Cât timp crezi că-ți va lua să-l faci să se răzgândească?

Râzând, Ariel își trecu o mână prin păr.

–Întotdeauna spui ceea ce trebuie, repetă ea.

–Stai jos și bea-ți cafeaua, Ariel, o sfătui el. Tu ești cea care susține că, dacă ceva e destinat să se întâmple, se va întâmpla.

–Când am spus eu ceva atât de răsuflat? întrebă ea, dar îi urmă sfatul. În regulă, Charlie. Oftă prelung. Vrei să-mi ții o lecție despre ceea ce mă așteaptă și ce nu ar trebui să spun?

–Atât cât o să ajute. Își făcu de lucru cu dosarul lui Ariel. Ai să faci cunoștință cu avocatul soților Anderson, Basil Ford. E foarte meticulos și foarte conservator. Am mai avut de-a face cu el?

–Ai câștigat?

Bigby rânji și se lăsă pe spate în scaun.

–Aș spune că suntem chit. Fiindcă acum e vorba de o întâlnire voluntară, neoficială, nici eu, nici Ford nu vom avea prea multe de făcut. Dar dacă îți pune vreo întrebare la care nu ar trebui să răspunzi, am să mă ocup eu de ea. Cu gesturi meticuloase, Bigby puse ceașca de porțelan englezesc înapoi pe farfurioară. În rest, spune ce vrei, dar nu da mai multe detalii decât e necesar. Mai ales, nu te enerva și nu-ți ieși din fire. Dacă vrei să țipi sau să plângi, așteaptă până după ce pleacă.

–Ai ajuns să mă cunoști foarte bine, murmură ea. În regulă, voi fi calmă și lucidă.

Când sună interfonul de pe biroul lui, Ariel își strânse mâinile în pumni.

–Da, Marlene, condu-i înăuntru. Și vom avea nevoie de mai multă cafea.

O privi pe Ariel, studiind tensiunea din ochii ei și comparând-o cu forța ei.

–E doar o discuție, îi aminti. Este puțin probabil să se decidă ceva azi, aici.

Ea aprobă din cap și se concentră să-și relaxeze mâinile.

Când ușa se deschise, Bigby se ridică în picioare cu un aer jovial.

–Basil, mă bucur să te văd. Întinse mâinele spre bărbatul țeapăn, îmbrăcat într-un costum gri și cu părul rar. Domnule Anderson, doamnă Anderson, vă rog să luați loc. Vom servi cafea într-o clipă. Basil Ford, Ariel Kirkwood.

Ariel aproape lăsă să-i scape un chicot nervos în fața acestei prezentări oficiale.

–Bună ziua, domnule Ford.

Constată că acesta avea o strângere de mână fermă și o privire formidabilă.

–Domnișoară Kirkwood.

Ford se așeză cu o mișcare elegantă, punându-și geanta diplomat lângă el.

–Bună ziua, domnule Anderson, doamnă Anderson.

Femeia o salută scurt din cap pe Ariel, iar soțul ei îi strânse oficial mâna. Erau oameni atrăgători. Oameni solizi. Întotdeauna percepuse aceste calități la ei – pe lângă rigiditatea lor. Ambii stăteau drepți, rezultat al pregătirii lor militare. Anderson trecuse în rezervă cu zece ani în urmă cu gradul de colonel, iar în tinerețe soția lui fusese asistentă medicală în armată. Se cunoscuseră în timpul războiului, făcuseră serviciul militar împreună și se căsătoriseră. Apropierea dintre ei era palpabilă – gândurile și valorile lor erau strâns legate. Poate că, reflectă Ariel,

acesta era și motivul pentru care le era greu să înțeleagă punctul de vedere al altor persoane.

Împreună, soții Anderson se așezară pe o canapea moale cu două locuri. Ambii erau îmbrăcați conservator: părul ei cenușiu ca fierul era pieptănat pe spate, iar părul lui alb ca zăpada era tuns scurt. Simțind undele dezaprobării lor, Ariel își înăbuși un oftat. Instinctul și experiența îi sugerau că nu avea să reușească vreodată să se conecteze cu ei la nivel emoțional.

Cât timp se servi cafeaua, Bigby conduse conversația spre generalități. Soții Anderson răspunseră politicos și o ignorară pe Ariel cât mai mult posibil. Fiindcă ei o evitau în conversație, Ariel avu grjiă să nu le adreseze nici o întrebare directă. Urma să îi înfrunte curând, oricum.

Recunoscu semnalul în momentul în care Bigby se așează în spatele biroului și își împreună mâinile pe tăblie.

–Cred că suntem toți de acord că avem o preocupare comună, începu el. Binele lui Scott.

–De asta suntem aici, spuse Ford relaxat.

Privirea lui Bigby alunecă peste Ford și se concentră asupra soților Anderson.

–Astfel stând lucrurile, o întâlnire neoficială ca aceasta ne permite să facem schimb de opinii, iar opțiunile ar trebui să fie în beneficiul tuturor.

–Firește, principalul interes al clienților mei este binele nepotului lor. Ford vorbi pe tonul său plăcut de orator, înainte de a sorbi din cafea. Interesul domnișoarei Kirkwood este evident, desigur. În ceea ce privește problema custodiei, nu încape îndoială privind drepturile și aptitudinile domnului și doamnei Anderson.

–Nici în ceea ce privește cele ale domnișoarei Kirkwood, interveni Bigby blând. Dar nu despre drepturi și aptitudini discutăm azi. E vorba de copilul în sine. Țin să vă arăt că, în momentul de față, nu punem la îndoială intențiile dumneavoastră sau capacitatea de a crește copilul. Li se adresă soților Anderson din nou, evitându-și

cu îndemânare colegul de breaslă. Problema e binele lui Scott ca individ.

–Nepotul meu, începu Anderson cu vocea lui profundă, aspră, e bine acolo unde se află în prezent. Este bine hrănit, bine îmbrăcat şi bine disciplinat. Va fi educat în spiritul ordinii. Va fi trimis la cele mai bune şcoli disponibile.

–Dar va fi iubit? izbucni Ariel, înainte de a se putea controla. Ceea ce nu se poate cumpăra cu bani... Aplecându-se în faţă îşi concentră atenţia asupra bunicii lui Scott. Va fi iubit?

–O întrebare abstractă, domnişoară Kirkwood, interveni Ford rapid.

–Dacă am putea...

–Ba nu e abstractă, îl întrerupse Ariel, aruncându-i o privire scurtă înainte de a se întoarce spre soţii Anderson. Nu există nimic mai solid decât iubirea. Nimic mai uşor de oferit sau de refuzat. Îl veţi ţine în braţe noaptea dacă i se face frică de umbre? Veţi înţelege cât e de important să vă prefaceţi că el vă apără? Îl veţi asculta întotdeauna când va avea nevoie să vorbească?

–Nu va fi cocoloşit, dacă la asta te referi. Anderson puse jos ceaşca de cafea şi îşi sprijini o mână pe genunchi. Valorile unui copil se modelează devreme. Acele fantezii – pe care tu le încurajezi – nu sunt sănătoase. Nu intenţionez câtuşi de puţin să-i permit nepotului meu să trăiască într-o lume imaginară.

–O lume imaginară. Ariel îl privi fix şi văzu un zid solid de rezistenţă. Domnule Anderson, Scott are o imaginaţie minunată. E plin de viaţă şi de viziuni.

–Viziuni. Buzele lui Anderson se subţiară. Viziunile nu vor reuşi decât să-l facă să caute ceva ce nu există, să se aştepte la ceva ce nu poate avea. Băiatul are nevoie de o ancoră puternică în realitate. În ceea ce *există*. Tu îţi câştigi existenţa prefăcându-te, domnişoară Kirkwood. Nepotul meu nu-şi va trăi viaţa într-o carte de poveşti.

–Sunt douăzeci şi patru de ore în fiecare zi, domnule Anderson. Nu încape suficientă realitate în ele cât să facem puţin loc şi pentru dorinţe? Toţi copiii au nevoie să creadă în dorinţe, în special Scott, după ce a pierdut atât de multe. Vă rog... Privirea ei se mută asupra femeii cu spatele ţeapăn de pe canapea. Aţi cunoscut durerea. Scott a pierdut cei doi oameni din viaţa lui care însemnau iubire, şi siguranţă, şi normalitate. Toate acestea sunt lucruri pe care are nevoie să le primească din nou.

–De la tine? Doamna Anderson rămase complet nemişcată, cu o privire foarte fixă. În ea Ariel văzu urme de durere. Copilul fiicei mele va fi crescut de mine.

–Domnişoară Kirkwood. Ford îi întrerupse cu fineţe, apoi îşi puse picior peste picior. Ca să ne ocupăm de aspectele mai practice, din câte ştiu în prezent aveţi un rol principal într-o... telenovelă, cred că e termenul potrivit. Ceea ce înseamnă un loc de muncă stabil, cu un venit fix. Dar ca să coborâm puţin cu picioarele pe pământ, se întâmplă frecvent ca aceste lucruri să se schimbe. Cum aţi putea întreţine un copil dacă sursa de venit ar fi întreruptă?

–Sursa mea de venit nu va fi întreruptă. Bigby îi surprinse privirea, iar Ariel făcu un efort de a-şi ţine în frâu enervarea. Am un contract. Şi am semnat pentru un film cu P.B. Marshell.

Remarcând scânteia de speculaţie, Ariel mulţumi sorţii că îi scosese acel rol în cale.

–Asta e foarte impresionant, îi spuse Ford. Totuşi sunt sigur că aţi fi prima care să recunoaşteţi că această profesie e renumită pentru instabilitatea ei.

–Dacă vă referiţi la stabilitatea financiară, domnule Ford, vă asigur că sunt capabilă să îi ofer lui Scott toate cele necesare din punct de vedere financiar. Chiar dacă, într-adevăr, cariera mea ar intra pe o pantă descendentă, aş recurge pur şi simplu la mijloace suplimentare de a-mi câştiga existenţa. Am experienţă atât în vânzări cât

și în domeniul restaurantelor. O jumătate de zâmbet dădu să-i apară pe buze când se gândi la zilele în care vânduse parfum și pudră și lucrase drept chelneriță. O, da, *experiență* era cuvântul potrivit. Dar nu-mi vine să cred că vreunul dintre noi ar considera prioritar contul bancar când discutăm despre un copil.

Spuse acest lucru calm, cu doar o urmă de dispreț.

–Sunt sigur că suntem toți de acord că bunăstarea financiară a copilului este de o importanță primordială, interveni Bigby. Tonul subtil al vocii lui fu o avertizare adresată lui Ariel. Nu încape îndoială că atât soții Anderson, cât și clienta mea sunt capabili să îi ofere lui Scott hrană, adăpost, educație etc.

–Mai e și problema stării civile. Ford își trecu un deget lung peste șaua nasului. Ca femeie necăsătorită, una de carieră, domnișoară Kirkwood, cât timp ați putea să-i oferiți lui Scott?

–Oricât are nevoie, spuse Ariel simplu. Îmi cunosc prioritățile, domnule Ford.

–Poate. Aprobă din cap, sprijinindu-și o mână pe brațul fotoliului. Dar poate că nu v-ați gândit la toate aspectele problemei. Cum nu ați crescut niciodată un copil, poate nu sunteți pe deplin conștientă de cât timp e nevoie. Aveți o viață socială activă, domnișoară Kirkwood.

Cuvintele și tonul lui fură blânde, dar sensul lor, clar. În orice alt moment, în orice alt context, Ariel ar fi fost amuzată.

–Nu chiar atât de activă pe cât reiese din presă, domnule Ford.

El aprobă din nou din cap.

–Sunteți, totodată, o femeie tânără și atrăgătoare. Sunt sigur că se poate presupune, în mod rezonabil, că o căsnicie e cât se poate de probabilă la un moment dat, în viitor. V-ați gândit ce părere ar avea un potențial soț despre responsabilitatea de a crește copilul altcuiva?

–Nu. Își înlănțui degetele. Dacă aș iubi un bărbat atât de mult încât să mă căsătoresc cu el, l-ar accepta pe Scott ca făcând parte din mine, din viața mea. Altfel nu ar fi genul de bărbat pe care să-l iubesc.

–Dacă ați fi nevoită să alegeți...

–Basil. Bigby ridică o mână și, deși zâmbi, privirea îi rămase tăioasă. Nu ar trebui să ne împotmolim în astfel de speculații. Nimeni nu se așteaptă ca problema custodiei să fie rezolvată aici și acum. Ceea ce dorim e să ne facem o idee clară despre sentimentele tuturor. Despre ceea ce își doresc clienții tăi și clienta mea pentru Scott.

–Bunăstarea lui, spuse Anderson scurt.

–Fericirea lui, murmură Ariel. Vreau să cred că e același lucru.

–Nu ești cu nimic diferită de fratele tău, spuse Anderson pe un ton tăios și scăzut, ca plesnitura unui vârf de bici. Fericire. I-a împuiat capul fiicei mele cu povestea fericirii cu orice preț, până când ea a renunțat la toate responsabilitățile ei, la toată educația, la toate valorile. Gravidă la optsprezece ani, căsătorită cu un student sărăntoc care făcea mai multe eforturi să înalțe zmeie decât să-și păstreze un loc de muncă decent.

Gura lui Ariel tremură când durerea o lovi. Nu, nu avea să-și irosească energie luându-i apărarea fratelui ei. Nu avea nevoie de apărare.

–Se iubeau, spuse în schimb.

–Se iubeau. Culoarea se ridică în obrajii lui Anderson, primul și singurul semn de emoție pe care Ariel îl văzuse la el. Chiar crezi sincer că asta e suficient?

–Da. Erau fericiți împreună. Au conceput un copil superb împreună. Aveau visuri împreună. Ariel înghiți un nod, copleșită de nevoia de a plânge. Unii oameni nu se bucură niciodată de astfel de lucruri.

–Barbara ar fi încă în viață dacă am fi ținut-o departe de el.

Ariel își îndreptă privirea spre femeia mai în vârstă și văzu mai mult decât durere acum. Mâinile puternice, osoase, tremurau ușor, iar vocea îi era spartă. Era o combinație de durere și de furie pe care Ariel o recunoștea și o înțelegea.

–Jeremy nu mai e nici el, doamnă Anderson, spuse ea încet. Dar Scott e aici.

–El mi-a ucis fiica.

Ochii femeii sticliră pe fondul tenului devenit brusc palid.

–O, nu. Ariel simți nevoia se apropie de ea, șocată de cuvintele ei, impresionată de durerea ei. Doamnă Anderson, Jeremy o adora pe Barbara. Nu ar fi făcut niciodată nimic care s-o rănească.

–A luat-o cu el în avionul ăla. Barbara nu avea ce să caute într-unul dintre avioanele alea mici. Nu ar fi urcat dacă nu ar fi luat-o el.

–Doamnă Anderson, știu cum vă simțiți...

Aceasta se smulse din încercarea lui Ariel de a o alina, începând brusc să respire gâfâit.

–Să nu îndrăznești să-mi spui că știi cum mă simt. A fost singurul meu copil. Singurul meu copil. Ridicându-se, îi aruncă lui Ariel o privire de gheață, scăldată în lacrimi. Refuz să vorbesc cu tine despre Barbara sau despre fiul ei.

Ieși din birou cu pași rapizi, controlați, ce nu răsunară pe covor.

–Nu accept să-mi tulburi soția, spuse domnul Anderson ridicându-se în picioare, țeapăn și neclintit. Totul a fost doar o serie de nenorociri de când am auzit pentru prima dată numele de Kirkwood.

Cu toate că și genunchii ei începuseră să tremure, Ariel se ridică în fața lui.

–Și numele lui Scott este tot Kirkwood, domnule Anderson.

Fără un cuvânt, acesta se întoarse și ieși cu pași mari din birou.

–Clienții mei reacționează, firesc, în manieră emoțională în această problemă.

Ford vorbi pe un ton atât de calm încât Ariel aproape nu-l auzi. Aprobând ușor din cap, se îndepărtă pentru a privi pe fereastră. Nu conștientiză discuția purtată încet între avocați în spatele ei. În schimb se concentră pe fluxul traficului pe care îl putea vedea, dar nu și auzi, de la înălțimea celor treizeci de etaje. Își dorea să fie acolo, înconjurată de mașini, de autobuze și de oameni.

Era ciudat cum aproape se convinsese singură că reușise să se resemneze cu moartea fratelui ei. Acum acea furie neajutorată o copleși din nou până simți că îi venea să țipe. Să țipe doar o singură întrebare: „De ce?"

–Ariel. Bigby își puse o mână pe umărul ei și îi repetă numele înainte ca Ariel să întoarcă în sfârșit capul. Ford și clienții săi plecaseră. Vino să stai jos.

Ea ridică o mână spre a lui.

–Nu, sunt bine.

–Pe dracu ești bine.

Râzând pe jumătate, Ariel își sprijini fruntea de sticlă.

–Voi fi, într-un minut. Cum se face, Charlie, că nu cred niciodată cât de grele sau de urâte pot deveni lucrurile până nu se întâmplă? Și nici măcar atunci... nici măcar atunci nu prea reușesc să înțeleg.

–Fiindcă tu cauți tot ce-i mai bun. E un talent superb al tău.

–Sau un mecanism defensiv, murmură ea.

–Să nu începi să te ataci singură, Ariel. Vocea lui sună mai tăios decât intenționase, dar avu satisfacția de a o vedea îndreptându-și umerii. Un alt talent al tău e faptul că poți absorbi emoțiile altor oameni. Să nu faci asta cu soții Anderson.

Oftând prelung, Ariel continuă să privească fix spre stradă.

–Suferă. Mi-aș dori să existe o cale de a ne împărți durerea, în loc să ne lovim reciproc cu ea. Dar nu pot face nimic în privința lor, șopti ea, și închise ochii strâns pentru câteva clipe. Charlie, locul lui Scott nu e lângă ei. El e singurul de care îmi pasă. Nu s-a întâmplat niciodată, nici măcar o singură dată, ca vreunul dintre ei să-i spună pe nume. Era întotdeauna „băiatul" sau „nepotul meu", niciodată Scott. E ca și cum nu i-ar putea oferi propria identitate, poate fiindcă e prea apropiată de cea a lui Jeremy. Rămase încă o clipă cu palmele sprijinite de pervazul ferestrei. Nu vreau decât ceea ce e bine pentru Scott – chiar dacă nu sunt eu aceea care i-l ofer.

–Se va ajunge la tribunal, Ariel, și va fi foarte, foarte greu pentru tine.

–Mi-ai explicat deja toate astea. Nu contează.

–Nu-ți pot oferi nici măcar o garanție privind deznodământul.

Ariel își umezi buzele și se întoarse cu fața spre el.

–Înțeleg și asta. Trebuie să cred că, orice s-ar întâmpla, va fi cel mai bun lucru pentru Scott. Dacă pierd înseamnă că mi-a fost sortit să pierd.

–Cu riscul de a fi complet neprofesionist – îi atinse vârfurile părului – cum rămâne cu cel mai bun lucru pentru tine?

Cu un zâmbet, ea îi prinse fața în palme și îl sărută pe obraz.

–Eu sunt o supraviețuitoare, Charlie, și al naibii de mult mai puternică decât par. Hai să ne facem griji pentru Scott.

El era capabil să-și facă griji pentru mult mai multe lucruri deodată, iar ea era încă palidă, cu ochii puțin prea înflăcărați.

–Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un pahar de ceva.

Ariel își frecă vârfurile degetelor de barba lui.

–Sunt bine, spuse ea ferm. Iar tu ești ocupat. Întorcându-se, își luă geanta. Stomacul îi era strâns ca un ghem.

Nu-şi dorea decât să iasă la aer şi să-şi limpezească gândurile. Trebuie doar să fac o scurtă plimbare, spuse, adresându-se pe jumătate propriei persoane. După ce întorc, din nou, problema pe toate părţile, am să mă simt mai bine.

La uşă se opri şi privi în urma ei. Bigby stătea în continuare lângă fereastră, cu o expresie încruntată de îngrijorare pe chip.

–Poţi să-mi spui că avem o şansă să câştigăm?

–Da, asta îţi pot spune. Mi-aş dori să-ţi pot spune mai mult.

Clătinând din cap, Ariel deschise uşa.

–E de-ajuns. Trebuie să fie de-ajuns.

capitolul 6

Booth se gândi să arunce tot ceea ce scrisese în ziua aceea. Asta făceau oamenii rezonabili cu gunoiul. Lăsându-se pe spate în scaun se încruntă spre foaia scrisă pe jumătate din fața ochilor săi și la teancul de pagini finalizate de lângă mașină. Pe de altă parte, poate că a doua zi materialul nu avea să mai pară chiar atât de prost și ar fi reușit să salveze câte ceva din el. Nu mai ținea minte când i se întâmplase ultima dată să se lovească de un asemenea blocaj în muncă. Era ca și cum ar fi tăiat cuvintele în granit – muncea încet, chinuit, iar produsul final nu era niciodată perfect clar și conturat. Transpirai, te dureau ochii și mușchii, și abia dacă scrijeleai ceva. În ziua respectivă, muncise la scenariu zece ore dintre care poate doar jumătate din timp îi acordase întreaga sa atenție. Nu îi stătea în fire. Era frustrant.

Era din cauza lui Ariel.

Ce naiba avea să facă în privința asta? Booth își trecu mâinile peste față, epuizat mai degrabă de lipsa de productivitate decât de lipsa de energie. Nu existase niciodată vreo femeie pe care să nu și-o poată alunga din minte pentru perioade îndelungate de timp – nici măcar Liz, la apogeul căsniciei lor dezastruoase. Dar femeia asta... Cu un sunet de iritare, Booth se împinse din fața mașinii de scris. Femeia asta încălca toate regulile. Regulile lui – cele pe care și le formase pentru a supraviețui.

Cel mai grav era faptul că își dorea doar să fie cu ea. Doar să-i vadă zâmbetul, s-o audă râzând, s-o asculte vorbind despre ceva ce nu era neapărat foarte logic.

Iar cel mai greu era din cauza dorinței, care aluneca și vibra continuu sub suprafața gândurilor lui. Era blestemat

și binecuvântat cu o imaginație de scriitor. Era ușor să-și imagineze cum s-ar fi încălzit pielea ei sub mâinile lui, ce ar fi oferit și ce i-ar fi cerut gura ei. Și îi era foarte ușor să-și imagineze cum ar fi putut să-i dea viața peste cap.

Fiindcă aveau să lucreze împreună nu putea s-o evite la nesfârșit. A ajunge să facă dragoste cu ea era inevitabil – atât de inevitabil încât știa că trebuia să cântărească toate consecințele. Dar deocamdată, singur în camera cufundată în tăcere și copleșit de gândurile legate Ariel, Booth nu putea privi mai departe de acel moment. Exista întotdeauna un preț de plătit... Cine ar fi putut ști mai bine decât el?

Coborând privirea spre ceea ce scrisese, Booth își dădu seama că plătea deja. Capacitatea lui de a scrie era afectată de faptul că nu-și putea controla concentrarea. Ritmul lui, de regulă fluid, era haotic și sacadat. Rezultatul muncii lui era lipsit de acel rafinament atât de specific stilului său.

Prea adesea se surprindea privind în gol – ceva obișnuit scriitorilor. Dar nu personajele erau cele care i se agitau prin minte. Prea adesea se trezise înainte de ivirea zorilor după o noapte agitată. Dar nu intriga textului era cea care îl împiedica să doarmă. Era vorba de Ariel.

Se gândea la ea prea mult, prea exclusiv pentru a se simți confortabil. Și era genul de bărbat care ținea la confort ca la ochii din cap. Munca lui era întotdeauna, fusese întotdeauna, de o importanță primordială pentru el. Intenționa să continue în aceeași direcție. Și totuși permitea unei alte persoane să intervină, să îl tulbure.

Îi permitea? Booth clătină din cap și își aprinse o țigară. Era un bărbat priceput la cuvinte, la sensuri subtile, și știa că acesta nu era cuvântul potrivit. Nu-i permisese lui Ariel să-i intre în gânduri – ea i le invadase.

Fumul îi irită gâtul. Prea multe țigări, recunoscu el, trăgând din nou din țigară. Prea multe zile și nopți lungi. Își forța limitele – și existau unele momente, câteva

momente rătăcite, când se oprea să se întrebe de ce. Nu era vorba de ambiție. Nu dacă ambiția însemna goana după glorie și bani. Gloria nu îl interesase niciodată, iar banii nu reprezentaseră vreodată o motivație majoră. Succesul, poate, în sensul că întotdeauna căutase, apoi insistase ca tot ceea ce era asociat cu numele lui să fie de calitate. Dar ținea mai mult de obsesie – asta fusese pentru el scrisul încă de prima dată când pusese creionul pe hârtie.

Când un bărbat avea o obsesie, era ușor să aibă două. Booth se holbă la pagina scrisă pe jumătate și se gândi la Ariel. Soneria de la ușă sună de două ori înainte să se ridice ca să răspundă. Dacă ar fi fost câtuși de puțin prins de muncă, ar fi ignorat-o complet. Întreruperile, își spuse el cu regret, lăsând în urmă biroul aglomerat, aveau uneori unele avantaje.

– Bună. Ariel îi zâmbi, ținându-și mâinile în buzunare. Doar astfel se putea împiedica să nu-și înlănțuiască degetele. Știu că ar fi trebuit să sun, dar mă plimbam și m-am gândit că poate nu ești prins de frenezia creării unei scene monumentale. „Vorbești în neștire", se avertiză singură și strânse ambele mâini.

– Nu am mai scris nici o scenă monumentală de ore întregi. O studie pentru o clipă, suficient de perspicace cât să-și dea seama că dincolo de acel zâmbet și de vocea plină de viață se ascundea o problemă. Cu doar o săptămână în urmă, poate doar cu câteva zile, ar fi inventat o scuză și i-ar fi închis ușa în nas. Intră.

– Probabil te-am prins într-un moment favorabil, comentă Ariel, trecând pragul. Altfel ai fi mârâit la mine. Lucrai?

– Nu, mă oprisem.

Ariel părea gata să explodeze, reflectă el. Aerul relaxat, comentariile spirituale nu ascundeau revărsarea de emoție. Aceasta era trădată de ochii ei, de mișcările ei. Aruncând o privire scurtă spre mâinile ei, văzu că erau strânse în pumni în buzunare. Tensiune? Nu era un cuvânt

asociat în mod normal cu Ariel. Voia s-o atingă, s-o aline, și fu nevoit să-și amintească singur că nu avea nevoie să rezolve problemele nimănui. Vrei ceva de băut?

–Nu... Da, se corectă. Poate că ar fi calmat-o mai mult decât plimbarea de două ore pe care o făcuse. Orice ai la îndemână. E o zi superbă. Ariel se apropie de fereastră și simți că îi amintea prea mult de cea lângă care stătuse în biroul lui Bigby. Se întoarse cu spatele spre priveliște. E cald. Sunt flori peste tot. Tu ai ieșit?

–Nu.

Îi întinse un vermut sec, fără a-i oferi un scaun. Știa că în starea ei de spirit nu ar fi fost în stare să stea într-un loc.

–O, nu ar trebui să ratezi ocazia. Zilele perfecte sunt rare. Bău, apoi așteptă ca mușchii să i se relaxeze. Aveam de gând să mă plimb prin parc, apoi m-am trezit aici.

Booth așteptă un moment, în vreme ce ea își coborî privirea spre pahar.

–De ce?

Încet, Ariel ridică privirea spre a lui.

–Simțeam nevoia să fiu cu cineva – s-a dovedit că acel cineva erai tu. Te deranjează?

Ar fi trebuit să-l deranjeze. Dumnezeu îi era martor că și-ar fi dorit acest lucru.

–Nu. Fără a se gândi, Booth făcu un pas spre ea – apropiindu-se și fizic și emoțional. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

–Da. Răspunsul veni cu un oftat. Dar nu pot. Întorcându-se, puse jos paharul.

Nu avea de gând să-și deschidă sufletul în fața lui. De ce fusese atât de sigură că putea s-o facă?

–Booth, rareori se întâmplă să nu pot face față unei situații sau să mă simt atât de speriată încât a fugi de tot să mi se pară cea mai bună soluție. Când se întâmplă totuși, am nevoie de cineva.

Booth se surprinse atingându-i părul înainte să poată să se controleze, întorcând-o cu faţa spre el înainte să apuce să cântărească argumentele pro şi contra – şi ţinând-o în braţe înainte ca vreunul dintre ei să apuce să fie surprins de simplitatea gestului.

Ariel se agăţă de el, şi uşurarea o inundă ca un val. El era puternic – suficient de puternic cât să accepte forţa ei şi să îi înţeleagă momentele de slăbiciune. Ariel avea nevoie de acea formă primară de susţinere umană, fără întrebări, fără aşteptări; pieptul lui lipit ferm de al ei. Pe spate îi simţi mâinile alunecându-i blând. Booth nu spuse nimic. Pentru prima dată în câteva ore, Ariel simţi că îşi recapătă echilibrul. Bunătatea îi oferea speranţă; era o femeie care fusese întotdeauna în stare să supravieţuiască doar cu speranţă.

„Oare ce o tulbură?" se întrebă Booth. Îi simţea panica în felul în care îl strângeau mâinile ei. Chiar şi când simţi că Ariel începea să se relaxeze, îşi aminti acea primă strânsoare frenetică. Era vorba de munca ei, îşi spuse. Sau ceva mai personal? Orice ar fi fost, nu avea legătură cu el. Ar fi trebuit să se dea înapoi. Buzele lui trecură uşor prin părul ei şi îi inspiră parfumul. Era întotdeauna periculos să lase garda jos. Buzele lui alunecară pe tâmpla ei.

– Vreau să te ajut.

Cuvintele îi trecură prin minte şi îi ieşiră de pe buze înainte să devină conştient de ele.

Braţele lui Ariel se strânseră în jurul lui. Acea frază însemna mult, infinit mai mult decât o declaraţie de dragoste. Fără a şti, Booth tocmai îi oferise tot ceea ce avea nevoie.

– M-ai ajutat. Îşi dădu capul pe spate pentru a-i vedea chipul. Mă ajuţi.

Ridicând o mână, îşi trecu degetele peste oasele lungi şi ferme ale chipului lui, peste pielea întinsă, aspră de la barba de o zi. Pentru ea iubirea era un sentiment prea puternic să poată fi ignorat. Trebuia s-o împărtăşească, dacă

nu verbal, atunci prin atingere. Blând, încet, se apropie și îșI lipi ușor buzele de ale lui. Pleoapele îi coborâră, dar, printre gene, îi privi ochii ațintiți în ochii ei. Intensitatea din privirea lui rămase neschimbată. Ariel știa că îi absorbea starea de spirit și i-o testa.

Booth fu cel care modifică unghiul, fără a crește presiunea. Se jucă ușor cu gura ei, mușcând mărunt din moliciunea buzei de jos, desenându-i conturul cu vârful limbii până când Ariel simți zbaterea din stomac întinzându-i-se până în piept.

Booth simțea nevoia să se adape din senzația de a o avea ca femeie, ca persoană. Voia s-o cunoască fizic; avea nevoie să înțeleagă subtilitățile minții ei. Simțindu-și trupul oferindu-se și mintea cedând, Ariel se întrebă cum se făcea că nu auzea dragostea răsunând din ea. Însă el fu izbit de emoția ce se revărsa năvalnic din ea. Nu ținuse niciodată în brațe o femeie capabilă de astfel de sentimente sau una care, înzestrată cu o asemenea capacitate, să ceară în schimb emoții la fel de puternice. Nu era vorba pur și simplu de o reacție. Chiar în clipa în care simțurile începură să i se învârtejească, Booth înțelese ceva. Voia să îi ofere la rândul lui. Și, deși își dorea acest lucru, știa că nu era în stare. Riscurile erau pentru cei naivi, iar el nu-și putea permite să facă pe naivul pentru a doua oară.

Compasiunea stârnea însă compasiune. Dacă nu era capabil de nimic altceva, putea măcar să o elibereze câteva ore de problema care îi bântuia gândurile. O mângâie pe brațe din simpla plăcere pe care i-o făcea acest gest.

–Cât e de frumoasă vremea? o întrebă.

Ariel zâmbi. Degetele ei erau încă pe fața lui, buzele ei la doar câțiva centimetri de ale lui.

–Spectaculos de frumoasă.

–Hai să ieșim.

Booth se opri doar cât s-o prindă de mână înainte de a porni spre ușă.

–Mulțumesc.

Pentru o clipă, Ariel își lipi capul de umărul lui într-un gest de afecțiune mai simplu decât cele cu care era el obișnuit. Booth fu înduioșat – și deveni prudent.

–Pentru ce?

–Pentru că n-ai pus întrebări. Ariel intră în lift, se sprijini cu spatele de perete și oftă.

–În general nu mă bag în treburile altora.

–Chiar așa? Ariel deschise ochii, păstrând zâmbetul pe buze. Eu da. Îmi stă în fire să mă bag – majoritatea oamenilor așa sunt. Tuturor ne place să intrăm în mintea altor oameni. Tu doar o faci într-o manieră mai subtilă decât majoritatea oamenilor.

Booth ridică din umeri când liftul ajunse în hol.

–Nu e ceva personal.

Ariel râse și ieși din lift. Aruncându-și poșeta pe umăr, porni cu pasul ei rapid obișnuit.

–O, ba da.

Booth se opri o clipă, apoi văzu umorul din ochii ei.

–Da, recunoscu. Așa e. Pe de altă parte, ca scriitor, eu pot să observ, să disec, să fur gândurile și sentimentele altora fără să fiu nevoit să mă implic atât de mult încât să ofer sfaturi sau alinare, sau chiar compasiune.

–Ești prea necruțător cu tine însuți, Booth, murmură Ariel. Mult prea necruțător.

Sprânceana lui tresări într-o expresie de nedumerire. Printre toate lucrurile de care fusese acuzat nu se numărase niciodată acesta.

–Sunt realist.

–La un anumit nivel. La un altul, ești un visător. Toți scriitorii sunt visători la un anumit nivel – așa cum toți actorii sunt copii, la un altul. Nu are nici o legătură cu nivelul de inteligență, simțul practic, capacitatea de a te descurca. E parte din profesia ta. Ieși în aerul cald și însorit. Mie îmi place să fiu copil, iar ție îți place să fii visător. Doar că nu-ți place să recunoști.

Iritare. Ar fi trebuit să simtă iritare, în schimb simți plăcere. De când se știa, nimeni altcineva nu-l înțelesese. De când se știa, nu-i păsase niciodată.

–Te-ai convins singură că mă cunoști foarte bine.

–Nu, dar am reușit să zgârii puțin suprafața. Îl privi obraznic. Și ai o suprafață foarte dură.

–Iar a ta e foarte subțire. Pe neașteptate, îi cuprinse fața în căușul palmelor pentru a o studia temeinic. Degetele lui era ferme, ca și cum s-ar fi așteptat să întâmpine rezistență și erau hotărâte s-o ignore. Sau pare a fi.

Cum ar fi putut fi sigur, se întrebă el. Cum putea vreodată o persoană să fie sigură de alta?

Ariel era prea obișnuită să fie examinată și deja prea obișnuită cu Booth pentru a se pierde cu firea.

–Sunt prea puține lucruri dincolo de ea care nu răzbat la suprafață.

–Poate de asta ești o actriță bună, reflectă el. Absorbi ușor personajul. Cât de mult ești tu și cât de mult e rolul?

Booth nu era nici pe departe pregătit să-i acorde încredere, înțelese Ariel când el își lăsă mâna să cadă.

–Nu-ți pot răspunde la întrebare. Poate, după ce se încheie filmul, vei putea să-ți dai seama.

Booth înclină capul a confirmare. Era un răspuns bun – poate cel mai bun.

–Voiai să te plimbi prin parc.

Cu un gest prietenesc, Ariel își petrecu brațul pe sub al lui.

–Da. Îți fac cinste cu o înghețată.

Booth întoarse capul spre ea, din mers.

–Cu ce aromă?

–Orice în afară de vanilie, spuse Ariel volubilă. Ziua de azi nu are nimic din blândețea vaniliei.

Avea dreptate, decise Booth. Era o zi spectaculoasă. Iarba era verde, florile – viu colorate și puternic mirositoare. Simțea mirosurile parcului. Alune și porumbei. Pasionați de jogging treceau în fugă pe lângă ei, purtând

bentițe colorate și pantaloni scurți, cu sudoarea șiroindu-le pe spate.

Primăvara avea să fie înlocuită în scurt timp de începutul verii. Copacii erau plini, iar frunzele aveau o nuanță tare ce luase locul culorilor moi pe care le afișaseră cu doar câteva săptămâni înainte. Umbra se întindea ispititor în vreme ce soarele încingea băncile și aleile. Știa că Ariel avea să aleagă soarele. Și se întrebă, plimbându-se lângă ea, de ce trecuse atâta timp de când nu îl căutase și el.

Mușcând dintr-o înghețată cu topping de ciocolată și alune, Ariel se gândi la Scott. Deja teama trecuse. Avusese nevoie doar să se sprijine pe cineva pentru o clipă, să absoarbă forța emoțională a unei alte persoane, pentru a-și recăpăta credința. Mintea îi era limpede din nou, neliniștea dispăruse. Râzând, se răsuci în brațele lui Booth și îl sărută cu putere.

–Ăsta e efectul înghețatei asupra mea.

Râzând în continuare, se aruncă într-un leagăn. Și al soarelui. Se lăsă mult pe spate și dădu din picioare pentru a-și lua avânt. Vârfurile părului îi ajunseră aproape până la pământ. Era de o culoare deschisă, superbă în razele oblice ale soarelui. Căzând pe spate, îi dezvălui chipul superb. Pielea îi era îmbujorată când se împinse din nou și se lăsă în voia balansului.

–Pari expertă.

Booth se sprijini de cadrul leagănului, în vreme ce picioarele ei trecură ca vântul pe lângă el.

–Clar. Vrei și tu?

–Eu doar o să mă uit.

–E unul dintre lucrurile la care te pricepi cel mai bine. Ariel își împinse din nou picioarele în aer pentru a se ridica și mai sus și savură fiorul ce o străbătu. Când te-ai așezat ultima dată pe așa ceva?

O amintire îi încolți în minte – el însuși la cinci sau șase ani, și bona lui cu fața rotundă și cu o uniformă imaculată. Ea îl împingea pe un leagăn, în vreme ce el țipa

și cerea să ajungă tot mai sus. La vremea aceea nu crezuse că viața însemna și altceva în afară de acea legănare furtunoasă. Brusc, înțelese afirmația lui Ariel că îi făcea plăcere să fie copil.

–Cu o sută de ani în urmă, murmură el.

–A trecut prea mult. Târându-și tălpile pe pământ, Ariel încetini leagănul. Urcă lângă mine. Își suflă părul din ochi și rânji când îi văzu expresia nedumerită. Poți sta în picioare, cu câte un picior de-o parte și de cealaltă a mea. Leagănul e destul de rezistent – dacă și tu ești, adăugă ea, cu o urmă de provocare în ton, atât cât să-l facă să se încrunte.

–Îți exersezi talentele de psihiatru?

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

–Reușesc?

Râdea de el din nou și, conștient de acest lucru, Booth mușcă momeala.

–Se pare că da. Trecu în spatele ei pentru a prinde lanțurile în mâini. Cât de sus vrei să mergi?

Ariel își dădu capul pe spate, oferindu-i un zâmbet.

–Cât de sus pot.

–Să nu țipi de frică, o avertiză Booth, începând să-și ia avânt.

–Ha! Ariel își dădu părul pe spate și se prinse mai bine. Puțin probabil, DeWitt.

Îl simți sărind agil pe leagăn când începură să zboare și își lipi trupul de al lui până când ritmul se stabiliză. Cerul se răsturnă deasupra ei, albastru și presărat cu nori. Pământul se legănă, maro cu verde. Își sprijini capul de una dintre coapsele lui ferme și musculoase și se lăsă purtată de senzații.

Iarbă. Îi simțea mirosul, inundată în soare și călcată în picioare, amestecat cu izul prăfos al pământului uscat. Râsul copiilor, gânguritul porumbeilor, traficul – Ariel auzea fiecare sunet și separat, și în amalgam.

Aerul avea gust de primăvară – dulce, ușor. Imaginea unui pepene verde îi trecu prin minte. Da, la asta se gândi în vreme ce obrajii îi erau mângâiați de briză. Dar, mai ales, mai presus de orice, Booth era cel care se juca în acel moment cu simțurile ei. Pe el îl simțea lipit de spatele ei, respirația lui era sunetul pe care îl auzea dincolo de toate celelalte zgomote. Îi simțea mirosul – sare, și săpun, și tutun. Nu trebuia decât să-și schimbe unghiul privirii pentru a-i vedea mâinile puternice și capabile strânse pe lanțul leagănului. Ariel închise ochii și absorbi toate acestea. Era ca și cum s-ar fi întors acasă. Fericită, ridică mâinile mai sus pe lanț, cât să se atingă ușor de ale lui. Contactul dintre carnea lor caldă îi era de-ajuns.

Booth uitase cum era să faci ceva fără un motiv anume. Și, uitând acest lucru, uitase puritatea plăcerii. O simțea acum, fără justificările intelectuale de care se folosise adesea pentru a se ține în frâu. Fiindcă înțelegea că libertatea însemna și vulnerabilitate, și-o acordase doar în doze minime. Doar în acele rare ocazii când era complet singur, departe de responsabilități și de munca lui, își lăsase inima și mintea să plutească. Acum se întâmplă atât de spontan încât aproape nu își dădu seama. Ignorând pericolele relaxării, Booth savură experiența.

–Mai sus! ceru Ariel, râzând, cu răsuflarea întretăiată și arcuindu-se. Mult mai sus!

–Dacă mergem mult mai sus ai să cazi în nas.

Strigătul ei de plăcere străbătu aerul.

–Eu nu. Eu aterizez în picioare. Mai sus, Booth!

Când Ariel întoarse capul pentru a râde spre el, Booth se pierdu în privirea ei. Frumusețea era acolo – dar nu frumusețea rece, distantă pe care o vedea în film. Privind-o acum nu văzu nimic din Rae a lui, nimic din Amanda a ei. Nu era decât Ariel. Pentru prima dată de mult timp, mai mult decât voia să recunoască, simți o scânteie de speranță care îl înspăimântă teribil.

–Mai tare! strigă ea, nelăsându-i timp să reflecteze prea mult la ceea ce se întâmpla înăuntrul lui.

Râsul ei era molipsitor, la fel și entuziasmul ei. Se ridicară în aer împreună până când începură să-l doară brațele. Când leagănul începu să încetinească, Ariel sări din el, lăsându-l pe Booth tremurând.

–O, a fost minunat. Încă râzând, Ariel se învârti pe loc cu brațele larg deschise. Acum sunt lihnită de foame. Absolut lihnită.

–Tocmai ai mâncat înghețată.

Booth sări din leagăn și se trezi gâfâind, cu sângele pompându-i prin vene.

–N-a fost suficient. Ariel se învârti până ajunse la el, apoi își înlănțui mâinile la ceafa lui. Am nevoie de un hotdog – chiar am nevoie de un hotdog cu de toate.

–Un hotdog. Fiindcă i se părea atât de firesc, se aplecă să o sărute. Gura îi era caldă, buzele curbate. Știi ce se bagă în chestiile alea?

–Nu. Și nici nu vreau să știu. Vreau să mă îndop cu toate chestiile groaznice care se bagă în ele și să mă simt minunat.

Booth își coborî mâinile pe trupul ei.

–Ești minunată.

Zâmbetul ei se schimbă, se îmblânzi.

–Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Sărută-mă din nou, chiar aici, cât încă zbor.

Booth o trase mai aproape, gustându-i buzele. Se întrebă în treacăt de ce acel sărut blând îi stârnea emoții la fel de puternice ca pasiunea, dar oarecum diferite. O dorea. Și în afară de trupul ei își dorea acea energie, acea vervă, acea poftă de viață. Voia s-o exploreze și s-o măsoare, și să-i testeze autenticitatea. Booth nu era nici pe departe sigur că cineva din lumea pe care o cunoștea putea fi atât de real. Și totuși începea să-și dorească să creadă.

Desprinzând-o de el îi văzu genele ridicându-se tremurător și buzele curbându-i-se. Dar își aminti senzația de

panică pe care o simțise în ea când deschisese pentru prima dată ușa. Dacă emoțiile ei erau atât de vibrante pe cât păreau, nu se limitau la veselie și la vioiciune.

–Un hotdog, repetă el, și încercă să ghicească cât avea să afle despre ea și cât de mult avea să dureze. E stomacul tău, dar fac eu cinste.

–Știam că poți fi de treabă, Booth. Din mers, își strecură brațul în jurul taliei lui. S-ar putea să mănânc chiar doi.

–Tendințele masochiste sunt trăsătură de familie?

–Nu, doar lăcomia. Spune-mi despre ale tale.

–Eu nu am tendințe masochiste.

–Despre familia ta, se corectă ea, chicotind. Probabil sunt foarte mândri de tine.

Booth ridică o sprânceană, cu umbra unui zâmbet stând să-i înflorească pe buze.

–Asta depinde de cum privești lucrurile. Ar fi trebuit să urmez tradiția familiei și să studiez dreptul. În cea mai mare parte a primei mele tinereți am fost oaia neagră a familiei.

–Chiar așa? Înclinându-și capul, îl studie cu un interes proaspăt. Nu-mi pot imagina. Mie mi-au plăcut întotdeauna oile negre.

–Aș fi putut să pun pariu pe asta, spuse Booth sec. Dar se poate spune că am fost acceptat din nou în familie în ultimii câțiva ani.

–Asta a fost grație premiului Pulitzer.

–Nici Oscarul n-a picat rău, recunoscu Booth, văzând umorul în ceva ce aproape nu remarcase înainte. Dar premiul Pulitzer a prins mai bine la rudele mele din Philadelphia.

Ariel simți aroma venind de la standul de hotdog și îl conduse spre acesta.

–Vei adăuga și un premiu Emmy pe listă anul viitor.

Booth scoase portofelul în vreme ce Ariel se aplecă peste stand și inspiră adânc.

–Ești foarte încrezătoare.

–Așa e cel mai bine să fii. Mănânci și tu unul?

Mirosul era prea ispititor pentru a-i rezista. Când mâncase ultima dată? Ce mâncase? Booth ridică din umeri, alungând gândurile.

–Cred că da.

Ariel rânji și ridică două degete spre vânzător. După ce privi crenvurstul în chiflă, începu să aleagă condimentele, unul câte unul.

–Știi, Booth – își puse din belșug mirodenii –, *Rebeliunea* a fost un film genial, curat, de mare impact, cu personaje excelent caracterizate, dar nu a fost la fel de distractiv ca celălalt film al tău, *Marțea înnegurată*.

Booth o privi luând prima mușcătură sănătoasă.

–Scopul meu, atunci când scriu, nu e neapărat să distrez oamenii.

–Nu, înțeleg asta. Ariel mestecă gânditoare, apoi acceptă Cola pe care i-o întinse Booth. E doar preferința mea. De-asta am ales profesia asta. Vreau să fiu distrată și am nevoie să distrez.

Booth, conservator, adăugă muștar peste hotdogul lui.

–De-asta te-ai mulțumit cu un serial telenovelă.

Ariel îi aruncă o privire și începură din nou să se plimbe.

–Nu face pe deșteptul. În centru stă spectacolul de calitate. Dacă m-aș pricepe să jonglez cu farfurii și să merg pe un monociclu, atunci asta aș face.

După prima mușcătură, Booth își dădu seama că hotdogul era cel mai bun lucru pe care îl mâncase în ultima săptămână, poate chiar în ultimele luni.

–Ai un talent uriaș, îi spuse el, dar nu observă când Ariel ridică surprinsă din sprâncene auzind complimentul spus cu atâta nonșalanță. E dificil pentru mine să înțeleg de ce nu lucrezi la filme majore sau în teatru. Un serial, chiar unul cu episoade săptămânale, presupune o muncă îndelungată, istovitoare. A juca un rol principal într-un

serial ce se transmite cinci zile pe săptămână e probabil extenuant, imposibil și frustrant.

–Tocmai de-asta o fac. Își linse mustarul de pe degetul mare. Am fost crescută chiar aici, în Manhattan. Ritmul ăsta este firesc pentru mine. Nu te-ai întrebat niciodată de ce L.A. și New York se găsesc în capete opuse ale continentului?

–Un accident geografic fericit.

–Soarta, îl corectă Ariel. Chiar dacă în ambele orașe industria divertismentului are o importanță primordială, cele două metropole au ritmuri cât se poate de diferite. Eu aș înnebuni în California – lentoarea nu e viteza mea normală. Îmi place să lucrez la serialul ăsta fiindcă este o provocare zilnică, mă ține în formă. Iar când am timp și apare oportunitatea, îmi place să joc în spectacole precum *Un tramvai numit dorință*. Dar... Își termină hotdogul cu un oftat. Să joci în aceeași piesă în fiecare seară devine facil și începi să te simți prea confortabil.

Booth bău Cola – o aromă pe care aproape o uitase.

–Joci același personaj de cinci ani.

–Nu-i același lucru. Zdrobi un cub de gheață și savură șocul răcelii. Genul ăsta de seriale e plin de surprize. Nu știi niciodată ce unghi îți vor cere să joci pentru a crește audiența sau pentru a introduce o nouă poveste. Ocoli o doamnă de vârstă mijlocie care plimba un caniș. În momentul de față, Amanda se confruntă cu o căsnicie în pragul dezastrului și cu o trădare personală, un posibil avort și renașterea unei vechi pasiuni. Nu-s tocmai lucruri plictisitoare. Și, deși e cât se poate de secret, am să-ți spun că va colabora cu poliția pentru a realiza profilul psihologic al Spintecătorului din Trader's Bend.

–Ce anume?

–Cum ar fi fiul lui Jack Spintecătorul, spuse ea încet. Fostul ei iubit, Griff, e suspectul principal.

–Nu te deranjează niciodată atâtea melodrame petrecute într-un orășel în care nu există decât patru sau cinci familii cu legături între ele?

Ariel se opri să îl privească.

–Ești familiarizat cu textele lui Coleridge?

–Rezonabil de bine.

–„Renunțarea voluntară la neîncredere." Ariel își făcu ghem șervețelul, apoi aruncă atât șervetul cât și paharul gol într-un coș de gunoi. Doar de atâta ai nevoie pentru a te descurca în lumea asta. Să crezi că s-ar putea întâmpla, că e posibil să se întâmple. Ajunge să fie plauzibil. Ca scriitor, ar trebui să știi asta.

–Poate că da. Eu am înclinat întotdeauna mai mult spre realitate.

–Dacă asta ți se potrivește... Ridică din umeri, ca să arate că orice era acceptabil. Dar uneori este mai ușor să crezi în coincidență sau în magie, sau într-un simplu noroc. Realitatea nudă, fără ocolișuri, e un drum foarte greu.

–Am avut parte de câteva ocolișuri, murmură el.

Îi trecu prin gând că Ariel Kirkwood îl îndepărtase deja de drumul pavat pe care îl urmase ani la rândul. Booth începu să se întrebe unde anume avea să-i ducă direcția ei încâlcită. Pierdut în gânduri, nu observă că ajunseseră în fața blocului lui până când Ariel nu se opri. Îl aștepta munca lui, intimitatea, solitudinea lui. Nu voia nimic din toate acestea.

–Vino sus cu mine.

Cererea era simplă, sensul clar. Iar dorința ei era uriașă. Clătinând din cap, Ariel atinse părul ce îi căzuse peste frunte.

–Nu, e mai bine să n-o fac.

El o prinse de mână înainte să apuce s-o lase din nou pe lângă corp.

–De ce? Eu te vreau și tu mă vrei.

„Dacă ar fi fost atât de ușor", își spuse, simțind tot mai intens dorința de a-l iubi. Dar știa, din instinct, că nu avea să fie atât de simplu, pentru nici unul dintre ei, după ce începea. Din partea lui exista prea multă neîncredere, din partea ei prea multe vulnerabilități.

–Da, te doresc. Ariel văzu schimbarea din privirea lui și își dădu seama că avea să-i fie mult mai greu să plece decât să accepte. Și dacă aș veni sus am face dragoste. Nici unul dintre noi nu e pregătit pentru asta, Booth, nu unul cu celălalt.

–Dacă e un joc pe care îl joci ca să mă faci să te doresc mai mult, nu e nicidecum necesar.

Ariel își retrase mâna dintr-a lui și rămase deoparte.

–Îmi place să intru în jocuri, spuse ea încet. Și sunt foarte bună la majoritatea. Dar, recunosc, nu și la genul ăsta de jocuri.

Scoțând o țigară, Booth și-o aprinse dintr-o mișcare scurtă a brichetei.

–Nu am răbdare să îndeplinesc ritualul cu vin și lumânări, Ariel.

Văzu umorul sclipindu-i în ochi și îi veni s-o blesteme.

–Norocul meu că n-am nevoie de așa ceva. Punându-și mâinile pe umerii lui, se ridică ușor pe vârfuri și îl sărută. Să te gândești la mine, îi ceru, apoi se întoarse rapid și se îndepărtă.

Privind în urma ei, Booth știu că nu avea să se gândească aproape la nimic altceva.

capitolul 7

Urma să fie o muncă grea, cu zile lungi și nopți scurte, care avea s-o solicite în permanență, atât fizic, cât și mental. Ariel urma să savureze din plin fiecare clipă.

Producătorii telenovelei cooperau pe deplin cu Marshell; strategia televiziunii era în avantajul tuturor. Ceea ce conta, ceea ce conta cel mai mult, era întotdeauna audiența. Dar Ariel era cea care se vedea nevoită să-și găsească timp pentru ambele proiecte, și tot ea cea care trebuia să învețe sute de pagini de scenariu pentru personajele Amanda și Rae.

În alte împrejurări poate că producătorii s-ar fi mulțumit să scrie un scenariu care să n-o includă timp de câteva săptămâni în *Vieți și iubiri*, dar acum că relația dintre Amanda și Griff începea să se încingă, iar Spintecătorul pândea din umbră, nu era posibil. Amanda avea un rol-cheie în prea multe scene esențiale. Astfel că Ariel fu nevoită să turneze un număr istovitor de scene din serial într-o perioadă scurtă de timp. Astfel, îi rămâneau trei săptămâni întregi în care să se concentreze exclusiv pe film. Dacă proiectul respectiv înregistra întârzieri, avea să fie nevoită să compenseze împărțindu-și timpul și energia între Amanda și Rae. Ideea unor zile de lucru de optsprezece ore și trezirea la cinci dimineața nu îi putea stârbi din entuziasm. Ritmul, chiar așa dificil, era, oricum, aproape firesc pentru ea. Și o ajuta să nu se gândească la procesul de custodie, programat pentru luna următoare.

Și mai era și Booth. Chiar și gândul de a lucra cu el o încânta. Contactul zilnic avea să fie stimulator. Concurența și cooperarea profesională aveau s-o țină în priză. Etapele de preproducție îi arătaseră că Booth urma

să se implice la fel de îndeaproape în film ca orice alt membru al distribuției și al echipei – și că avea o autoritate ce nu putea fi contestată. Pe parcursul ședințelor – uneori isterice – el rămăsese calm și spusese prea puține. Dar când vorbea, cuvântul lui era rareori pus la îndoială. Nu era vorba de aroganță sau de dominare, după părerea lui Ariel. Booth DeWitt pur și simplu nu comenta decât dacă știa că avea dreptate.

Poate, dacă soarta era de partea lor, aveau să se apropie pe măsură ce lucrau la film. Emoție. Asta își dorea să îi ofere și de asta avea nevoie din partea lui. Timp. Știa că era un factor major pentru orice s-ar fi întâmplat între ei. Încredere. Era lucrul de departe cel mai necesar – și de departe cel care lipsea cel mai mult. În unele momente ale etapelor de preproducție ale filmului, Ariel îl simțea pe Booth privind-o prea obiectiv și reușind prea bine să se distanțeze de ea.

Ariel se trezi într-un impas. Cu cât o interpreta mai bine pe Rae, cu atât mai ferm se îndepărta Booth de ea. Înțelegea motivul și simțea că nu putea face nimic pentru a-l schimba.

Cadrul era elegant, lumina – scăzută și seducătoare. De o parte și de cealaltă a unei măsuțe în stil rococo, Rae și Phil serveau supă cremă de homar și șampanie. Costumul lui Ariel era dintr-o mătase albastru-închis ce i se mula pe corp. Diamante și safire sclipeau la urechile și la gâtul ei. Prezența unui paznic înarmat în studio atesta faptul că la producerea unui film al lui Marshell nu se foloseau bijuterii false.

Cina târzie și intimă se desfășura, de fapt, la opt dimineața, în prezența unei echipe complete. Sorbind bere de ghimbir călduță dintr-un pahar de șampanie, Ariel râse seducător și se aplecă mai mult spre Jack. Știa de ce era nevoie acolo – sex, brut și primitiv, sub un voal subțire de sofisticare. Trebuia să se facă puternic simțit pe ecran printr-un gest, o privire, un zâmbet, mai degrabă decât

prin dialog. Juca un rol în cadrul rolului. Rae era personajului ei, iar Rae nu apărea niciodată fără mască. În seara aceea avea să proiecteze o căldură și o feminitate blândă ce nu reprezentau decât o fațadă. Sarcina lui Ariel era să redea atât acest lucru, cât și abilitatea cu care Rae își juca rolul. Dacă actrița pe care o încarna Ariel nu era deșteaptă, impactul asupra personajului lui Phil ar fi fost diminuat. Legătura dintre ei doi era vitală. Se alimentau reciproc și, făcând acest lucru, alimentau întreaga poveste.

Rae îl dorea pe Phil, iar spectatorul trebuia să știe că îl dorea fizic aproape la fel de mult pe cât își dorea relațiile pe care ar fi putut să i le asigure profesional. Pentru a-l cuceri trebuia să fie ceea ce își dorea el. Ambiția și talentul erau o combinație mortală când se adăugau frumuseții. Rae era înzestrată cu toate trei și, în plus, cu capacitatea de a le folosi. Sarcina lui Ariel era de a reda dualitatea naturii ei, dar într-o manieră subtilă.

Scena avea să se sfârșească în dormitor; acea secvență a filmului urma să se turneze altă dată. Acum, tensiunea și sexualitatea trebuiau accentuate până când atât Phil, cât și publicul rămâneau complet seduși.

– Tăiați!

Chuck își trecu o mână peste ceafă și se cufundă în tăcere. Atât actorii, cât și echipa recunoscură gestul regizorului și rămaseră tăcuți și atenți. Scena nu era pe placul lui și încerca să-și dea seama de ce. În priză, Ariel nu își permise să se elibereze de tensiune. Avea nevoie de nervi tari pentru a menține imaginea lui Rae. Vederea berii de ghimbir și mirosul mâncării din fața ei îi stârniră o senzație neplăcută în stomac. Erau deja la a patra dublă. Privi cum paharul îi fu reumplut și farfuria înlocuită. După ce se încheia filmarea, își spuse, nu avea să mai privească vreodată un pahar cu bere de ghimbir.

– Dezgustător, nu-i așa?

Ridicând privirea, Ariel îl văzu pe Jack Rohrer strâmbându-se spre ea. O încuie pe Rae într-un compartiment al minții înainte de a-i zâmbi.

–În viața mea nu mi-am dorit atât de mult o cană de cafea și o chiflă.

–Te rog. Se îndepărtă de masă. Nu pomeni de mâncare adevărată.

–Mai felină, spuse Chuck brusc și se concentră pe Ariel. Așa o văd pe Rae – o pisică neagră elegantă, cu gheare atent îngrijite.

Ariel zâmbi imaginându-și-o. Da, așa era Rae.

–Când spui replica „O singură noapte nu va fi de-ajuns, mă faci lacomă", ar trebui aproape să torci.

Ariel aprobă din cap, flexându-și mâinile. Da, Rae ar fi rostit acea replică torcând, calculând între timp fiecare unghi. Ariel se gândi la o pisică – lucioasă, seducătoare și aproape malefică.

Chiar înainte de semnalul sonor al unei noi duble, Ariel surprinse privirea lui Booth. Se încrunta spre ea, stând în spatele camerelor. Deși mâinile îi stăteau relaxate în buzunare, iar expresia lui era netulburată și calmă, Ariel simți zidul de tensiune din jurul lui. Incapabilă să îl dărâme, se folosi de el și de schimbul de priviri pentru a intra din nou în pielea personajului.

Pe măsură ce scena se desfășura, uită de gustul insipid și călduț al berii de ghimbir, uită de intruziunea camerelor și a echipei de filmare. Atenția ei se concentră complet asupra bărbatului din fața ei, care nu mai era un coleg de breaslă, ci o viitoare victimă. Zâmbi la o replică a lui, zâmbet pe care Booth îl recunoscu foarte clar. Seducătoare ca dantela neagră, rece ca gheața. Nici un bărbat în carne și oase nu ar fi rămas imun în fața ei.

Când ajunse la replica pe care se concentrase Chuck, Ariel așteptă o fracțiune de secundă, înmuindu-și vârful degetului în paharul lui Jack, apoi își atinse pielea umedă de buzele ei, apoi de ale lui. Seducătoarea improvizație

încinse atmosfera pe platou. Chiar dacă, rațional, aprobă gestul lui Ariel și intuiția ei, Booth simți un nod în stomac.

Își cunoștea personajul, reflectă el, aproape la fel de bine pe cât îl cunoștea și el. Atât de bine încât era întotdeauna greu, în mintea lui, să le separe. Acea atracție ce îl bântuia – spre cine era îndreptată? Acea împunsătură de gelozie pe care o simți pe neașteptate când femeia din platou se topi în brațele unui alt bărbat – pentru cine o simțea, de fapt? Împletise atât de strâns realitatea și ficțiunea în scenariul lui, apoi alesese o actriță suficient de talentată încât să poată estompa granițele dintre ele. Acum se simțea prins în capcană între ficțiune și realitate. Oare femeia pe care o dorea era întunecată sau luminoasă?

–Tăiați! Tăiați și imprimați! Fantastic. Rânjind cu toată gura, Chuck veni și îi sărută atât pe Ariel, cât și pe Jack. Avem noroc că nu am provocat un scurtcircuit la cameră cu scena aia.

Jack își dezveli dinții albi într-un zâmbet.

–Ai noroc că n-am făcut eu un scurtcircuit. Ești al naibii de bună. Jack puse o mână pe umărul lui Ariel. Atât de al naibii de bună încât am să-mi iau o cană de cafea și am să-mi sun soția.

–Zece minute, anunță Chuck. Pregătiți cadrul pentru scenele de reacție. Booth, cum ți s-a părut?

–Excelent.

Cu ochii pe Ariel, Booth se apropie de ei. Ariel nu mai avea nimic din alura felină. Ba chiar părea puțin istovită. Constată că, deși nodul din stomacul lui se relaxase, trebuia să se lupte cu impulsul de a o mângâia pe obraz. Booth era mai obișnuit cu prima senzație.

–Se pare că și ție ți-ar prinde bine niște cafea.

–Da. Ariel se forță din nou să pună deoparte personalitatea lui Rae. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se relaxeze complet, dar știa că nu-și putea permite asta decât în mică măsură. Faci tu cinste?

Aprobând din cap, Booth o conduse de pe platou la o masă de protocol pe care erau pregătite deja gogoși, ștrudele și cafea. Stomacul lui Ariel se revoltă când se gândi la mâncare, dar luă paharul aburind de polistiren cu ambele mâini.

–Programul ăsta e dificil, comentă Booth.

–Îhî. Ignoră observația, ridicând din umeri, și lăsă cafeaua să-i alunge gustul lăsat în urmă de berea de ghimbir. Nu, programul nu e mai solicitant decât cel al serialului – este chiar mai ușor din unele puncte de vedere. Scena a fost dificilă.

Booth ridică o sprânceană.

–De ce?

Aroma cafelei era reală și solidă. Ariel aproape reuși să uite mâncarea flască din care fusese nevoită să ciugulească în ultimele două ore.

–Fiindcă Phil e inteligent și prudent – nu e un bărbat ușor de sedus sau de amăgit. Rae trebuie să reușească și una, și cealaltă, iar timpul e scurt. Îi aruncă o privire peste buza paharului. Dar tu știi asta.

–Da. O prinse de încheietura mâinii înainte să apuce să bea din nou. Pari obosită.

–Doar între duble. Zâmbi, înduioșată de grija lui involuntară. Nu-ți face griji pentru mine, Booth. Ritmul frenetic e firesc pentru mine.

–Mai e ceva.

Ariel se gândi la Scott. N-ar trebui să se vadă, își aminti singură. În clipa în care intri în studio, n-ar trebui să se vadă.

–Ești perspicace, murmură. Cel mai important instrument al unui scriitor.

–Tragi de timp.

Ariel clătină din cap. Dacă acum se gândea prea profund la asta, avea să înceapă să-și piardă controlul.

–Este ceva de care trebuie să mă ocup. Nu îmi va influența munca.

Booth îi prinse ferm bărbia în mână.

–Există ceva ce ți-o influențează?

Pentru prima dată, Ariel se simți străbătută de umbra unui fior de furie pură.

–Nu mă confunda cu un rol, Booth – sau cu o altă femeie.

Îi împinse mâna deoparte, întorcându-i spatele, apoi reveni pe platou.

Izbucnirea de mânie îi făcu plăcere lui Booth, poate fiindcă îi era mai ușor să creadă în emoțiile negative. Sprijinindu-se cu spatele de perete, Booth luă o decizie. Avea de gând s-o facă a lui – în noaptea aceea. Astfel urma să scape de o parte din tensiunea din el și să mai reducă din întrebări. Apoi amândoi aveau să fie nevoiți să se descurce, fiecare în felul lui, cu ceea ce urma.

Ariel constată că furia era un avantaj. Rae, reflectă ea, era o femeie a cărei furie fierbea înăbușit tot timpul, aproape de suprafață. Aceasta se adăuga nemulțumirii și ambiției sale. În loc să încerce să se debaraseze de ea – lucru de care nu era sigură că ar fi fost în stare, oricum – Ariel o folosi pentru a adăuga și mai multă profunzime unui personaj deja complicat. Câtă vreme se agăța de personalitatea vicleană și solicitantă a lui Rae, nu-și simțea propria epuizare sau frustrările personale.

Era adevărat că simțurile îi erau suficient de alerte cât să știe exact unde se afla Booth și pe ce era concentrată atenția lui chiar și atunci când ea era în toiul unei scene. Era un aspect de care avea să se ocupe mai târziu. Cu cât o forța mai mult – mental, emoțional – cu atât era mai hotărâtă să-i ofere o interpretare remarcabilă.

Până la ora șase, când se încheie programul de filmări, Ariel descoperi că Rae o epuizase. Corpul o durea după orele petrecute sub reflectoare. Mintea îi era ametită de repetarea replicilor, de emoțiile stăpânite, apoi descătușate. Era de-abia prima săptămână de filmări și simțea deja oboseala produsă de acest maraton.

Nimeni nu a pretins că va fi ușor, își reaminti Ariel, strecurându-se în cabină pentru a se schimba în hainele de stradă. Și nu ar fi fost nici pe departe la fel de important dacă ar fi fost ușor. Problema era că începea să echivaleze succesul ei în acest rol cu succesul în relația ei cu Booth. Dacă reușea s-o facă pe una, avea să reușească și cu cealaltă.

Clătinând din cap, Ariel se dezbrăcă de costum, scuturându-se de personalitatea lui Rae la fel de nerăbdătoare ca de mătasea în care era îmbrăcată. O astfel de idee, își aminti singură, ascundea o capcană majoră. Rae era un rol ce trebuia interpretat, oricât de strâns ar fi fost împletită cu realitatea. Booth însemna viața reală – viața ei. Indiferent cât ar fi fost de dispusă să-și asume riscuri sau să accepte o provocare, acea realitate era ceva nu-și putea permite să uite.

Recunoscătoare, Ariel își întinse cremă pe față, îndepărtându-și machiajul de scenă și lăsându-și pielea să respire. Se așeză, sprijinindu-și picioarele pe măsuța de toaletă, astfel încât chimonoul scurt pe care îl purta i se ridică pe coapse. Fără a se grăbi, acordându-și timp pentru a se liniști, își desfăcu părul din cocul elegant pe care i-l aranjase coafeza și îl lăsă să cadă liber. Cu un oftat mulțumit, Ariel își dădu capul pe spate, închise ochii și ațipi pe jumătate. Așa o găsi Booth.

Camera era plină cu de toate, după cum îi stătea în fire, iar Ariel arăta ca o insulă unică de calm. Aerul era încărcat cu mirosuri – pudră, cremă de față, același potpuriu cu o aromă discretă de liliac pe care îl ținea și acasă. Luminile din jurul oglinzii erau puternice. Respirația îi era lentă și uniformă.

Închizând ușa în urma lui, Booth își lăsă privirea să-i alunece de-a lungul picioarelor ei zvelte, dezgolite de la vârful degetelor până la coapse. Chimonoul era legat lejer, aproape neglijent, lăsând o deschizătură incitantă de-a lungul mijlocului, până aproape de talie. Părul

îi cădea peste speteaza scaunului, ciufulit de propriile-i mâini, astfel încât curba gâtului și a umărului ei se profilau într-un contrast elegant. Chipul îi părea puțin palid fără culoarea necesară pentru filmare... fragilă. Fără machiaj, umbra discretă a unor cearcăne devenea vizibilă sub ochii ei.

Booth își dori cu o intensitate aproape dureroasă să o posede, exact așa cum era în momentul acela. Fără a se gândi câtuși de puțin la ceea ce făcea, încuie ușa. Se așeză pe brațul unui scaun, își aprinse o țigară și aștepta.

Ariel se trezi încet. Avea tendința să adoarmă rapid și să se trezească treptat. Chiar înainte de a se dezmetici complet din lumea viselor, se simți împrospătată. Puiul de somn nu durase mai mult de zece minute. Dacă ar fi dormit mai mult s-ar fi simțit amețită, iar mai puțin, tensionată. Oftând, începu să se întindă. Apoi își dădu seama că nu era singură. Curioasă, întoarse capul și îl privi pe Booth.

–Salut.

Booth nu văzu nici urmă de furie în ochii ei, și nu detectă răceală, acel semn al resentimentelor, în vocea ei. Chiar și epuizarea pe care o intuise pentru scurt timp în ea dispăruse.

–N-ai dormit prea mult. Țigara i se consumase aproape până la filtru, fără ca el să observe. O strivi. Deși nu cunosc pe nimeni care ar fi putut dormi, în general, într-o asemenea poziție.

–Pentru un pui de somn de zece minute, pot dormi oriunde. Își întinse vârfurile picioarelor, contractându-și toți mușchii, apoi se relaxă. Trebuia să mă reîncarc.

–O masă decentă te-ar ajuta.

Ariel își puse o mână pe abdomen.

–N-ar strica.

–N-ai mâncat aproape nimic la prânz.

Ariel nu fu surprinsă că remarcase, doar că menționase acest lucru.

–În mod normal m-aș fi îndopat. Dar faptul că am mâncat supă cremă de homar încă de dimineață mi-a dat peste cap tot organismul. Eu mai degrabă mănânc o chiflă. Sau un castron de Krispie Krinkies.

–Un castron de ce?

–Opt vitamine esențiale, spuse ea, rânjind pe jumătate. Fără tragere de inimă își lăsă picioarele pe podea. Deschizătura din halatul ei își schimbă poziția, iar Ariel trase distrată de margini. Am terminat pe azi, nu? Nu este nici o problemă?

–Am terminat, confirmă el. Și există o problemă.

Peria de păr pe care o luase Ariel se opri în aer.

–Ce fel?

–Personală. Se ridică și îi luă peria din mână. În fiecare zi din săptămâna asta te-am privit, te-am ascultat, ți-am simțit parfumul. Și în fiecare zi din săptămâna asta, te-am dorit. Îi trecu peria prin păr dintr-o singură mișcare lungă, neîntreruptă, iar în oglinda scăldată în lumină privirea lui o întâlni pe a ei. Când Ariel rămase nemișcată, Booth coborî din nou peria, prinzându-i curbura umărului în palma mâinii libere. Mi-ai cerut să mă gândesc la tine. Așa am făcut.

Erau prea aproape de suprafață, se avertiză Ariel singură. Emoțiile ei erau întotdeauna prea aproape de suprafață. Nu putea face nimic pentru a schimba acest lucru.

–În fiecare zi din săptămâna asta, începu ea pe o voce deja ușor răgușită, m-ai privit și m-ai ascultat jucând rolul altei femei. S-ar putea să dorești altă femeie.

Privirea lui rămase ațintită pe a ei când își coborî gura pe urechea ei.

–Nu e o altă femeie cea pe care o privesc acum.

Inima ei tresări violent. Ar fi putut jura că simțise tremurul brusc în piept.

–Mâine...

–La dracu' cu mâine.

Booth aruncă peria pe jos, ridicând-o pe Ariel în picioare. Și cu ieri. Privirea lui era intensă, ochii de un verde fierbinte, fierbinte, ce o făcură să i se usuce gâtul. Se întrebase cum ar fi fost dacă Booth și-ar fi permis cât de puțină libertate emoțională. Astfel era pasiunea lui, și avea să o ia pe sus.

Dacă nu l-ar fi iubit... Dar, desigur, îl iubea. Toată prudența îi dispăru când gura ei o întâlni pe a lui. Exista un moment potrivit pentru a gândi, și un altul pentru a simți. Un moment potrivit pentru reținere, și un altul pentru abandon deplin. Un moment potrivit pentru rațiune, și un altul pentru iubire.

Tot ceea ce avea Ariel, tot ceea ce simțea, gândea, dorea, totul se regăsi în atingerea buzelor lor. Iar când trupul ei urmă îndemnul inimii, se încolăci în jurul lui și i se oferi necondiționat. Simți podeaua înclinându-se și aerul înlemnind înainte de a se pierde în propriile dorințe. Buzele i se deschiseră, invitându-l; limba îl atinse, stârnindu-l. Respirația îi tremură, răspunzându-i. Era fermă, la fel ca el, dar mai moale. Simțindu-i masculinitatea solidă lipită de ea, Ariel deveni complet și pe deplin feminină. Plăcerea era lichidă, gonindu-i prin vene ca vinul cald. Când strânsoarea lui deveni mai puternică, ea se topi și mai mult, până deveni docilă ca în fantezia perfectă a oricărui bărbat. Dar era foarte reală.

Nu cunoscuse niciodată vreo altă femeie ca ea, atât de deplin liberă cu emoțiile ei, ce se revărsau și se ridicau în valuri până ajungeau să-l înece. Se așteptase la pasiune și o găsise, dar... Era mai mult, infinit mai mult, o gamă de sentimente atât de intense, atât de dulci, încât erau irezistibile.

Când o privise pe platou, o dorise. Când intrase în cabina ei și o văzuse dormind, dorința îl copleșise. Acum, când ea îi cedă, vibrând de emoții pe care aproape nu le putea numi, Booth simți că avea nevoie de ea cum nu avusese vreodată nevoie de nimeni. Și nici nu-și dorise.

Prea târziu. Îi trecu prin gând că era prea târziu pentru ea – prea târziu pentru el. Apoi își îngropă mâinile în părul ei, cu gândurile pierdute într-un caleidoscop de senzații.

Ariel mirosea ușor a lămâie de la crema pe care o folosise pe față, în vreme ce părul îi respira aroma familiară a sexualității discrete. Materialul subțire al chimonoului ei foșni sub mâinile lui când îl deschise pentru a o găsi. Și era mai moale decât un vis, dar atât de delicată încât îi fu teamă, o clipă, că avea s-o rănească. Apoi trupul ei se arcui, apăsându-se pe mâna lui, iar forța ei fu cea care îl stârni. Cu un sunet ce aducea mai mult a abandon decât a triumf, își îngropă fața în gâtul ei.

Chiar cu mintea pierdută în ceața pasiunii, Ariel își dădu seama că avea nevoie să simtă textura pielii lui pe a ei. Încet, mâinile ei îi urcară pe trup, ridicându-i puloverul. Continuă mișcarea peste umerii lui, până nu mai stătea nimic în calea explorării ei – și nimic nu mai împiedica pielea ei sensibilă să o cunoască pe a lui.

Când Booth o trase în jos, Ariel se lăsă condusă. Cu spatele sprijinit de spătarul canapelei, își împleti palmele la ceafa lui și îi aduse gura înapoi la a ei. Gustul pasiunii lui o străbătu ca un fior fierbinte și aprinse următoarea scânteie.

Mai puțin pasivă acum, mai puțin docilă, se mișcă sub el, provocând tresăriri de excitare ce pulsară în amândoi. Agresivitatea bruscă a buzelor ei fu bine-venită. Sărutul se prelungi, devenind tot mai profund, tot mai umed, iar cele două perechi de mâini începură să testeze și să aprecieze.

Booth simți bătaia frenetică a inimii ei sub palma lui. Când își apăsă buzele pe sânul ei, o simți înfiorându-se. Fu străbătut de o dorință uriașă de a o absorbi când începu să savureze varietatea de gusturi a trupului ei, uneori cu buzele, alteori cu vârful limbii. Uneori, în unele

locuri, era fierbinte, în altele era dulce, dar întotdeauna era Ariel.

Luminile inundau încăperea, reflectându-se în oglindă, iar Booth se lansă într-o explorare minuțioasă, intensă a trupului ei. Rotunjimea umărului ei ascundea o fascinație cum nu mai cunoscuse vreodată. Pielea de pe interiorul încheieturii ei era atât de delicată încât aproape i se păru că putea auzi sângele gonindu-i prin vene. Oriunde o atingea, îi simțea pulsul. Ariel îi oferea atât de mult din ea. Acest simplu fapt era suficient pentru a-l ameți.

Iar pe măsură ce el atingea, gusta, poseda, la fel făcea și ea. Dacă el începea să ceară mai mult, ea reacționa la fel, mișcându-se în același ritm cu el. Sau poate el era cel care își adapta ritmul după al ei. Îl mângâia cu acele degete lungi, elegante, iar Booth descoperi ce însemna să fii în pragul nebuniei și la porțile paradisului în același timp. Ariel nu-și dorea nimic mai mult decât ceea ce putea găsi în el. Scântei de tandrețe ce îi atingeau sufletul. Vâlvătăi ce o torturau. Părul lui trecu ușor peste pielea ei și acea simplă atingere o excită. Carnea fu inundată de pasiune și de efortul de a o controla – efortul de a o prelungi. Ariel descoperi că plăcerea separată era superficială; dar plăcerea, atunci când se adăuga iubirii, însemna totul.

Împreună, înțeleseră că nu mai puteau aștepta. Ultimele bariere reprezentate de haine fură îndepărtate cu nerăbdare. Ariel se deschise pentru el. Nebunia și paradisul se contopiră.

Ariel se simțea ca și cum ar fi putut alerga kilometri întregi. Trupul îi vibra de atât de multe senzații. Mintea îi zbura sub efectul lor. Stătea întinsă lângă Booth, înfiorată de o sensibilitate ce radia dinspre degetele de la mâini și de la picioare. Cu ochii închiși, cu trupul încă lipit de al lui, îi număra bătăile inimii, bubuind lângă ale ei. În acea lume privată, lichidă, în care se retrăseseră, Booth nu fusese calm, nu fusese detașat. Lăsându-și genele

să se deschidă tremurător, Ariel zâmbi. Mâna lui era împletită cu a ei. Se întrebă dacă Booth era conștient de acest lucru. O dorise. Doar pe ea. Satisfacție. Oare asta simțea el? Booth rămase întins liniștit, epuizat, conștient doar de silueta caldă și zveltă a lui Ariel. Din câte își amintea el, nu trăise niciodată nimic care să semene cât de puțin cu această experiență. Relaxare totală... o lipsă completă de tensiune. Nu avea energie nici măcar să disece acel sentiment, și se mulțumi să-l savureze. Cu un sunet de plăcere pură, se întoarse cu fața spre gâtul ei. Îi simți și auzi hohotul de râs.

–E amuzant? murmură el.

Ariel își plimbă mâinile în sus pe spatele lui, apoi le coborî din nou pe talie.

–Mă simt bine. Atât de bine. Buricele degetelor ei îi mângâiară delicat șoldurile. Și pe tine te simt la fel.

Răsucindu-se puțin, Booth se ridică într-un cot pentru a putea s-o privească. Privirea ei râdea. Cu vârful unui deget, trasă conturul locului de sub bărbia ei unde îi descoperise o piele încântătoare, sensibilă.

–Încă nu știu ce fac cu tine.

Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte și îl privi căzându-i la loc.

–Ai întotdeauna nevoie de un motiv rațional?

Booth se încruntă, dar degetele i se răsfirară peste obrazul ei, ca și cum ar fi fost orb și ar fi vrut s-o memoreze.

–Am întotdeauna.

Ariel și-ar fi dorit mult să ofteze, dar zâmbi în schimb. Prinzându-i fața în mâini, îl trase spre ea, sărutându-l cu putere.

–Eu sfidez intelectul.

Replica ei îl făcu să râdă și, fiindcă nu stătea în echilibru, Ariel reuși să îl răstoarne. Cu trupul așezat oblic peste al lui, se întinse și își îngropă afectuos nasul în umărul lui. Booth simți hârtie mototolită și materiale șifonate sub el.

–Pe ce stau întins?

–Mmm. Tot felul.

Arcuindu-se, Booth scoase o broşură mototolită de sub şoldul lui stâng.

–Ţi s-a spus vreodată că eşti dezordonată?

–Din când în când.

Absent, Booth aruncă o privire peste broşura despre suferinţele puilor de focă înainte de a o arunca pe podea. Trase de o altă hârtie prinsă sub umărul lui drept. Un adăpost temporar pentru soţiile abuzate. Curios acum, se răsuci puţin şi găsi o altă broşură. Publicată de ASPCA[1].

–Ariel, ce-i cu toate astea?

Ea îl muşcă mărunt de umăr pentru ultima dată înainte de a-şi sprijini obrazul pe el. Booth ţinea în mână mai multe broşuri boţite.

–Cred că poţi spune că e un hobby al meu.

–Hobby? O prinse de bărbie cu mâna liberă, ridicând-o. Care dintre ele?

–Toate.

–Toate? Booth privi din nou broşurile din mâna lui şi se întrebă câte altele erau zdrobite sub el. Vrei să spui că eşti implicată activ în toate aceste organizaţii?

–Da. Mai mult sau mai puţin.

–Ariel, e imposibil pentru o singură persoană să aibă timp pentru toate.

–O, nu. Se întoarse, încrucişându-şi braţele peste pieptul lui pentru a se sprijini. Asta e o scuză. Îţi faci timp. Arătă din cap spre hârtiile din mâna lui. Puii ăia de focă, ştii ce li se face, ce metode se folosesc?

–Da, dar...

–Şi femeile acelea abuzate. Majoritatea ajung la adăpostul ăla complet lipsite de respect de sine, fără nici un sprijin emoţional sau financiar. Apoi mai există şi...

---

[1] The American Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea Americană pentru Lupta împotriva Cruzimii faţă de Animale. (n.tr.)

–Stai așa. Lăsă hârtiile să cadă pe podea ca s-o prindă de umeri. Cât de subțiri erau, își dădu seama brusc. Și cât de ușor putea să-l facă să uite cât de delicată era constituția ei. Înțeleg toate astea, dar cum poți să te implici în atâtea cauze, să îți trăiești viața și să te ocupi de cariera ta?

Ea zâmbi.

–Sunt douăzeci și patru de ore într-o zi. Nu-mi place să irosesc nimic din ele.

Văzând că era cât se poate de serioasă, Booth clătină din cap.

–Ești o femeie remarcabilă.

–Nu. Ariel plecă fruntea și îl sărută pe bărbie. Avea un gol discret în centru – aproape o gropiță. Doar că am multă energie. Trebuie s-o investesc în ceva.

–Ai putea s-o investești în a-ți promova cariera, remarcă el. Ai ajunge în vârf în șase luni. Nu ar încăpea îndoială privind succesul tău.

–Poate. Dar nu aș fi fericită.

–De ce?

Revenise la vechea atitudine, simți ea. Suspiciuni, neîncredere. Oftând, Ariel se ridică. În liniște, își luă chimonoul și îl îmbrăcă. Cât de repede se putea transforma căldura în răceală.

–Fiindcă am nevoie de mai mult.

Nemulțumit, Booth o prinse de braț.

–Ce anume mai mult?

–Mai mult din toate, spuse ea cu o pasiune ce îl ului. Trebuie să știu că am făcut tot ce mi-a stat în putere, și nu doar într-un singur domeniu din viața mea. Chiar crezi că sunt atât de limitată?

Focul din privirea ei îi stârni curiozitatea.

–Cred că ceea ce am spus indica lipsa limitărilor tale.

–Din punct de vedere profesional, îi aruncă ea. Sunt un om înainte de toate. Am nevoie să știu că am ajuns la sufletul cuiva, că am ajutat într-un fel sau altul. Își trecu ambele mâini prin păr, frustrată. Am nevoie să știu

că mi-a păsat. Succesul nu înseamnă doar o statuetă de aur în vitrina mea cu trofee, Booth.

Răsucindu-se pe călcâie, deschise larg ușile dulapului și își scoase hainele de stradă.

Booth se ridică, făcând să foșnească hârtiile de sub el.

– Ești furioasă.

– Da, da, da!

Cu spatele spre el, Ariel își trase chiloții. Booth văzu în oglindă enervarea reflectată de pe chipul ei.

– De ce?

– Întrebarea ta favorită. Ariel aruncă chimonoul pe podea, apoi își trase peste cap o bluză cu mâneci scurte. Ei bine, am să-ți spun de ce și n-o să-ți placă. Încă mă consideri la fel ca ea.

Îi aruncă aceste cuvinte; jignit, începu și el să se îmbrace.

– Chiar și acum, continuă ea, chiar și după ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi, încă mă mai compari cu ea.

– Poate. Se ridică și își trase puloverul peste cap. Poate că da.

Ariel se uită la el o clipă, apoi își îmbrăcă blugii.

– Mă doare asta.

Booth rămase complet nemișcat, secerat de cele trei cuvinte. Nu se așteptase la ele – la acea simplitate și sinceritate. Nu se așteptase nici la propria reacție față de ele.

– Îmi pare rău, murmură el. Apropiindu-se, o atinse pe braț și așteptă ca ea să ridice privirea spre el. Văzu durerea din ochii ei și își dădu seama că era a doua oară când i-o provoca. Nu am fost niciodată un bărbat deosebit de corect, Ariel.

– Nu, consimți ea. Dar îmi vine greu să cred că cineva atât de inteligent poate fi atât de îngust la minte.

Booth așteptă să-i fie stârnită propria mânie, dar când acest lucru nu se întâmplă, clătină din cap.

–Poate că cel mai simplu e să spun că nu făceai parte din planurile mele.

–Cred că asta e clar. Întorcându-i spatele, începu să-și perie metodic părul. Durerea încă pulsa în ea, amestecată cu mânia. Nu-i trecu nici o clipă prin gând să se bazeze pe orgoliu și să le ascundă pe amândouă. Ți-am spus dinainte că am tendința să mă arunc fără ezitare în tot ceea ce fac. Dar înțeleg și că nu toată lumea trăiește în același ritm. Dar m-aș fi așteptat ca până acum să-ți fi dat seama că nu sunt personajul pe care l-ai creat – nici femeia care l-a inspirat.

–Ariel.

Ea se încordă când o prinse de umeri. Îi văzu degetele strângându-se pe mânerul periei.

–Ariel, spuse din nou, și își aplecă fruntea spre creștetul capului ei. De ce își dorea atât de mult lucrurile de care se separase complet? Am să te rănesc din nou, spuse el încet. E imposibil să nu te rănesc dacă am să continui să mă văd cu tine.

Trupul ei se relaxă cu un oftat. De ce se împotrivea inevitabilului?

–Da, știu.

–Și știind asta, știind cum ai putea să-mi dai peste cap propria viață, nu vreau să renunț la a mă vedea cu tine.

Ariel întinse mâna și o puse peste cea care se odihnea pe umărul ei.

–Dar nu știi de ce.

–Nu, nu știu de ce.

Ariel se întoarse în brațele lui și îl cuprinse. Timp de o clipă rămaseră apropiați, cu capul ei sprijinit pe umărul lui și cu mâinile lui pe talia ei.

–Scoate-mă la cină, îi ceru ea, apoi își dădu capul pe spate și îi zâmbi. Sunt moartă de foame. Vreau să fiu cu tine. Astea două lucruri sunt clare. De restul ne vom ocupa din mers.

Nu se înșelase când o considerase remarcabilă, reflectă Booth. Își apăsă buzele pe fruntea ei.

–În regulă. Ce-ai vrea să mănânci?

–Pizza cu ciuperci, răspunse ea imediat. Și o sticlă ieftină de Chianti.

–Pizza.

–Una uriașă – cu ciuperci.

Râzând cu jumătate de gură, Booth o strânse mai tare în brațe. Nu era sigur că-i putea da drumul.

–Pare un început bun.

capitolul 8

La ora şapte dimineaţa Ariel era aşezată pe un scaun de machiaj, cu un şervet uriaş de pânză albă acoperindu-i costumul, şi îşi repeta replicile, în vreme ce un bărbat scund, agitat, cu părul rar, îi întindea fard de obraz pe pomeţi. Auzea zumzetul activităţii din jurul ei, dar nu îl băga în seamă. Cineva strigă după gel pentru reflectoare. Un colac de cablu fu scăpat pe jos cu o bufnitură. Ariel continuă să citească.

Scena care urma era una dificilă, cu ceva ce aducea periculos de mult a solilocviu în mijloc. Dacă nu nimerea ritmul perfect, tonul perfect, întreaga atmosferă avea să fie compromisă.

Iar propria ei dispoziţie nu ajuta la concentrare. Petrecuse o altă duminică minunată cu Scott, care se încheiase cu o despărţire tensionată şi udată de lacrimi. Deşi se resemnase de mult cu gândul că era o persoană supusă capriciilor emoţionale, Ariel nu reuşea să se descotorosească de tristeţe, nici de iritantul sentiment de vină.

Scott se agăţase de ea cu lacrimi mari, tăcute, rostogolindu-i-se pe obraji, când îl dusese înapoi la casa soţilor Anderson din Larchmont. Era prima dată, în toate lunile ce se scurseseră de la moartea părinţilor lui, când Scott făcuse o scenă la sfârşitul vizitei lor săptămânale. Reacţia soţilor Anderson în faţa lacrimilor lui fusese una de nerăbdare sumbră, strângând din buze şi aruncând amândoi priviri acuzatoare spre Ariel.

După ce îl calmase, Ariel se întrebase, pe toată durata lungului drum spre casă cu trenul, dacă nu cumva provocase inconştient acea scenă. Oare prin faptul că şi-l dorea cu atâta disperare îl încuraja şi pe el să o vrea?

Îl răsfăța? Exagera cu atenția față de el din cauza iubirii față de tatăl lui și a durerii provocate de pierderea lui? Petrecuse o noapte albă gândindu-se la toate acestea, iar întrebările se acumulaseră, apăsând-o. Dar dimineața nu-i oferise nici un răspuns ferm. Peste câteva săptămâni avea să fie nevoită să accepte decizia unui judecător care ar fi văzut în Scott un minor, în locul unui băiețel căruia îi plăcea să se joace de-a diverse personaje. Putea un judecător, oricât ar fi fost de experimentat sau de corect, să vadă sufletul unui copil? Era doar o altă întrebare ce o împiedica să doarmă noaptea.

Acum Ariel știa că trebuia să lase deoparte problemele personale. Rolul ei în film era mai mult decât un loc de muncă; era o responsabilitate. Atât restul actorilor, cât și echipa de filmare se bazau pe ea să le ofere cea mai bună interpretare posibilă. Numele ei pe contract garanta că avea să își folosească întregul potențial. Și, își aminti singură, frecționându-și o tâmplă ce o durea, îngrijorarea nu avea să-l ajute pe Scott.

–Draga mea, dacă ai să te foiești în continuare, ai să strici ceea ce am făcut deja.

Forțându-se să revină la realitate, Ariel îi zâmbi specialistului în machiaj.

–Scuze, Harry. Sunt frumoasă?

–Aproape superbă. Strânse din buze, machiindu-i sprâncenele. Arcuirea lor naturală, își spuse acesta cu admirație profesională, nu avea nevoie decât de prea puțin ajutor din partea lui. Pentru scena asta ar trebui să arăți foarte rafinată. Încă puțin aici... Ariel stătu cuminte cât timp acesta îi întinse un nou strat de culoare pe buze. Și trebuie să insist să nu te mai încrunți. Ai să strici ce-am realizat.

Surprinsă, Ariel îi întâlni privirea. Fusese sigură că își păstrase controlul asupra expresiei ei, chiar dacă nu și asupra gândurilor. O prostie, decise, apoi își aminti

că problemele trebuiau lăsate la ușa studioului. Aceea era cea mai importantă regulă în industria spectacolului.

–Nu mă mai încrunt, îi promise ea. Nu pot fi responsabilă de distrugerea unei capodopere.

–Ei bine, nimic nu se schimbă. Încă mai încerci să îngrași porcul în ajun.

–Stella! Ariel ridică privirea, iar pe chipul ei înflori primul zâmbet sincer din ziua aceea. Ce cauți aici?

–Am luat o pauză de lucru. Stella se aruncă în scaunul de lângă Ariel, ridicându-și picioarele, apoi îndoindu-le sub ea. M-am folosit de numele tău – și de puțin farmec, adăugă, fluturând din gene, pentru a intra. Nu te deranjează dacă urmăresc filmările din dimineața asta, nu?

–Bineînțeles că nu. Cum merg lucrurile în Trader's Bend?

–Se încing, iubito, se încing. Cu un zâmbet obraznic, Stella își aruncă pe umăr coama deasă de păr. Acum, când Cameron încearcă să o șantajeze pe Vikki folosindu-se de datoriile ei la pariuri, iar Spintecătorul a făcut o a treia victimă, iar povestea dintre Amanda și Griff începe să clocotească, producătorii nu mai reușesc să țină pasul cu toată corespondența sau cu telefoanele primite. Se zvonește că revista *Tube* vrea să facă un articol în două părți despre distribuție. Asta-i o chestie importantă.

Ariel ridică din sprâncene.

–Articol de prima pagină?

–Așa am auzit, din surse neoficiale. Hei, am fost interpelată ieri la piață. O femeie pe nume Ethel Bitterman mi-a ținut o predică despre valori morale și loialitate față de familie, în vreme ce alegeam castraveți.

Râzând, Ariel dădu deoparte pelerina protectoare și dezvălui o rochie de vară spumoasă, de culoarea zmeurei. Acesta era lucrul de care avusese nevoie, își dădu seama. Acel sentiment de camaraderie și familiaritate.

–Mi-a fost dor de tine, Stella.

–Și mie. Dar spune-mi... Privirea ei alunecă în sus pe rochia care, deși cuminte și feminină, emana sex din fiecare fibră. Cum e să joci rolul fetei rele de data asta?

Privirea lui Ariel sclipi.

–E minunat, dar e greu. E cel mai greu rol pe care l-am jucat vreodată.

Stella zâmbi și își lustrui unghiile pe mânecă.

–Tu spuneai întotdeauna că eu am parte de toată distracția.

–Se poate să fi avut dreptate, replică Ariel. Și se poate să fi simplificat prea mult lucrurile. Dar nu-mi amintesc să fi muncit vreodată mai din greu decât acum.

Stella își sprijini bărbia în palmă.

–De ce?

–Cred că e din cauză că Rae joacă la rândul ei un rol. E ca și cum aș încerca să intru în pielea a zeci de personalități și să le contopesc într-o singură persoană.

–Și savurezi din plin ocazia, remarcă Stella.

–Cred că da. Râzând scurt, se lăsă din nou pe spate. Da, așa e. Într-o zi mă simt absolut epuizată, iar în alta atât de plină de energie... Ridică din umeri și puse deoparte scenariul. Dacă nu-și știa replicile deja, nu avea să le mai învețe niciodată. În orice caz știu că, dacă voi avea de ales, după ce se termină povestea asta, mi-ar plăcea să joc într-o comedie. De genul celor cu Judy Holliday. Ceva amuzant și nebunatic.

–Cum e cu Jack Rohrer? Stella băgă mâna în poșetă și găsi un drops de lămâie fără zahăr. Cum e să lucrezi cu el?

–Îmi place. Ariel zâmbi cu regret. Dar nu-mi ușurează munca. E perfecționist – ca toți ceilalți care lucrează la acest film.

–Și faimosul Booth DeWitt?

–Urmărește totul, murmură Ariel.

–Inclusiv pe tine. Mutându-și doar privirea, Stella schimbă obiectul atenției ei. Cel puțin asta a făcut în ultimele zece minute.

Ariel nu întoarse capul, neavând nevoie. Știa deja. Îl vedea cu ochii minții, stând la o oarecare distanță de tehnicienii și de electricienii care verificau luminile și platoul de filmare. Nu se implica în activitate pentru a nu întrerupe mersul firesc al lucrurilor, dar prezența lui era simțită de toată lumea. Și simpla lui prezență era suficientă pentru a trezi în toată lumea exact atâta tensiune cât să lucreze la randament maxim. Știa că Booth avea s-o privească, pe jumătate prudent, pe jumătate gata s-o accepte. Mai presus de orice, Ariel și-ar fi dorit să contopească cele două în încredere. Iar încrederea, în iubire.

Booth o privi râzând la ceva spus de Stella. Privi gesturile animate ale mâinilor, ușoara aplecare a capului ce arăta că era interesată. Pe de altă parte, Ariel rareori făcea ceva fără a pune suflet. Oricare ar fi fost problema care o întristase când sosise mai devreme, lucrurile se liniștiseră. Amintindu-și neliniștea din ochii ei, Booth se întrebă ce problemă o bântuia și de ce, chiar dacă părea atât de dornică să împărtășească orice cu el, nu era dispusă să împărtășească și acel lucru.

Aprinzându-și o țigară, Booth își spuse că ar fi trebuit să fie recunoscător că ținea totul pentru ea. De ce să-și dorească să fie implicat? Știa foarte bine că una dintre cele mai rapide căi de a deveni vulnerabil față de altcineva era de a începe să-ți pese de problemele acelei persoane.

Lângă el un asistent de scenă aplică din belșug spray pe un aranjament elegant de flori proaspete. Regizorul de lumini ceru o ultimă verificare a reflectoarelor. Un microfon fu coborât în platou. Booth se întrebă ce făcuse Ariel în weekend. Își dorise să-l petreacă alături de ea, dar ea îl amânase, iar el nu insistase. Nu avea să-i restrângă libertatea, fiindcă ar fi însemnat să-și impună limitări lui însuși. Era o capcană în care nu voia să cadă. Dar își aminti pacea deplină pe care o simțise stând întins lângă ea, în cabina ei, după ce se consumase pasiunea lor.

Nu putea spune că Ariel ar fi avut o influență liniștitoare – era încărcată cu prea multă energie. Însă avea un talent anume de a calma tensiunea din mintea lui.

Voia să vorbească din nou cu ea. Voia să o atingă din nou. Voia să facă dragoste din nou cu ea. Și voia să evadeze din plasa propriilor dorințe.

–Toată lumea la locul său! anunță regizorul asistent, învârtindu-se prin platou și verificând din nou amplasarea personajelor.

Booth se sprijini cu spatele de perete, cu degetele mari înfipte neglijent în buzunare. Nu îi trecu prin minte, ceea ce Ariel remarcase adesea, cât de rar stătea jos.

În dimineața aceea urmau să filmeze un fragment dintr-o scenă de amploare. Scenele de exterior aveau să fie înregistrate ulterior, pe pajiștea unei proprietăți din Long Island. Eleganta petrecere în aer liber pe care urmau s-o filmeze acolo avea să fie prima încercare adevărată a lui Rae de a primi oaspeți în calitate de soție a lui Phil. Iar după aceea, în intimitatea locuinței, avea să se desfășoare prima lor ceartă adevărată.

Arăta ca o ființă făcută din glazură de zahăr candel. Cuvintele ei erau la fel de usturătoare ca veninul de șarpe. Și, în tot acest timp, cu toată furia și otrava ce-i emanau din fiecare por, nici cel mai mic fir de păr nu i se clintea de la locul lui. Culoarea delicată din obraji nu se schimba deloc. Sarcina lui Ariel era să se asigure că personajul își păstra sângele-rece și cuvintele tăioase.

Știa că totul ținea de privirea ei. Gesturile lui Rae erau de fațadă. Zâmbetul ei era mincinos. Atât gheața, cât și focul trebuiau exprimate prin ochi. Scena trebuia jucată subtil, discret, în ceea ce o privea. Era un efort constant să-și împiedice propriile emoții să țâșnească la suprafață. Dacă *ea* s-ar fi folosit de cuvinte drept arme, le-ar fi strigat, ar fi aruncat cu ele – și s-ar fi scuturat rapid de cele care i-ar fi fost aruncate în replică. Rae le rostea tărăgănat, aproape lenevă. Iar Ariel suferea.

Asta era viața lui Booth, își spuse. Sau o reflexie în oglindă a ceea ce fusese viața lui. Asta era durerea lui, greșelile lui, nefericirea lui. Era prinsă în ele. Dacă pe ea o durea, oare cum se simțea el urmărind totul? Rae îi aruncă lui Phil o privire plictisită când acesta o prinse de ambele brațe.

–N-am să accept, țipă el furios, cu flăcări în priviri, în vreme ce ochii ei rămaseră calmi ca apa unui lac.

–N-ai să accepți? repetă Rae, transmițând o atitudine de dispreț deplin prin tonul vocii și printr-o mișcare din sprânceană. Ce anume n-ai să accepți?

–N-am să accept să roli jocul.

Jack închise ochii și scoase un sunet gâtuit.

–Să rol jocul? repetă Ariel. Ți se-ncurcă limba-n gură?

Simți tensiunea întrerupându-se când scena fu tăiată, dar nu era sigură dacă se bucura sau nu. Voia să termine odată cu ea.

–Să joci rolul, pronunță Jack atent. N-am să accept să joci rolul. Am reușit.

Ridică ambele mâini, râzând de el însuși și de replica ratată.

–În regulă, atâta timp cât înțelegi că pot și voi continua să rol jocul ori de câte ori vreau.

Jack îi rânji lui Ariel.

–Bine că ești tu deșteaptă.

Ea îl bătu pe obraz.

–O, ai să te deștepți și tu, Jack. Acordă-ți o șansă.

–Treceți la locurile voastre. Reluăm de la intrare.

Pentru a treia oară în dimineața aceea, Ariel intră pe ușa de sticlă cu fusta învolburându-se în urma ei. Jucară din nou întreaga scenă, cufundându-se în personaje, în pofida starturilor și a opririlor, și a schimbărilor de unghi ale camerelor. La sfârșitul scenei, Rae trebuia să râdă, să ia paharul de scotch din mâna lui Phil, să soarbă din el, apoi să-i arunce restul în față. Prinsă în pielea

personajului, Ariel luă paharul, gustă din ceaiul slab și călduț, apoi, cu un zâmbet înghețat, turnă conținutul paharului peste aranjamentul de flori. Câtuși de puțin derutat de schimbarea scenei, Jack îi smulse paharul din mână și îl aruncă în celălalt capăt al încăperii.

–Tăiați!

Revenindu-și, Ariel se uită la regizor.

–Oh, Doamne, Chuck, nu știu ce mi-a venit. Îmi pare rău. Apăsându-și o mână pe frunte, privi buchetul de flori fragile de seră, ude leoarcă acum.

–Nu. Nu. La naiba! Râzând, Chuck o strânse într-o îmbrățișare de urs. A fost perfect. Mai mult decât perfect. Păcat că nu m-am gândit chiar eu la asta. Râse din nou și o strânse pe Ariel până când ea simți că era pe punctul de a-i zdrobi oasele. Ea ar fi făcut asta. Exact asta ar fi făcut. Cu brațul cuprinzând umărul lui Ariel, Chuck se întoarse spre Booth. Booth?

–Da. Fără a se clinti, Booth aprobă din cap. S-o lăsăm așa. O țintui pe Ariel cu ochii lui verzi și reci. Așa ar fi trebuit să scrie scena, își dădu seama. Să arunce o băutură în fața lui Phil era un gest prea banal pentru Rae. Chiar prea uman.

–Se pare că acum o cunoști mai bine decât mine.

Ariel oftă întretăiat și îi strânse mâna lui Chuck înainte de a se apropia de Booth.

–Ăsta e un compliment?

–E o observație. Se pregătește platoul pentru scenele de prim-plan, murmură el, apoi își îndreptă din nou atenția asupra ei. Nu am să-ți dau mână liberă, Ariel, dar sunt dispus să-ți las destul de multă libertate în caracterizarea personajului. Și, evident, Chuck e de aceeași părere. O înțelegi pe Rae.

Ar fi putut fi amuzată sau iritată. Ca întotdeauna când avea de ales, Ariel preferă amuzamentul.

–Booth, dacă aș juca rolul unei ciuperci, aș înțelege acea ciupercă. E treaba mea să o fac.

Booth zâmbi fiindcă Ariel făcea să-i fie ușor să zâmbească.

–Te cred că așa ar fi.

–N-ai văzut reclama în care jucam rolul unei prune coapte și suculente?

–Probabil nu eram în oraș.

–E o scenă clasică. Cu mult peste cea în care apar la duș, pentru șamponul Fresh Wave – deși, desigur, ambele erau bazate pe senzualitate.

–Vreau să vin cu tine acasă diseară, spuse el încet. Vreau să rămân cu tine la noapte.

–Oh...

Oare când avea să se obișnuiască, măcar cât de cât, cu stilul lui simplu de a spune lucruri monumentale?

–Iar când rămânem singuri, murmură Booth, urmărindu-i pulsul ce începea să-i bată neregulat la baza gâtului, vreau să-ți dau jos hainele, încetul cu încetul, ca să-ți pot atinge fiecare centimetru de piele. Apoi vreau să-ți privesc chipul în timp ce facem dragoste.

–Ariel, hai să filmăm acele prim-planuri!

–Poftim?

Ușor zăpăcită, murmură răspunsul, continuând să se uite fix la Booth. Deja îi simțea mâinile atingând-o, își imagina gustul răsuflării lui amestecată cu a ei.

–Am să le las chipul tău – deocamdată, îi spuse Booth, mai excitat de reacția ei la cuvintele lui decât ar fi crezut vreodată posibil. La noapte, va fi al meu.

–Ariel!

Aruncată din nou în prezent, Ariel se întoarse spre platou. Cu o expresie amuzată și nedumerită, aruncă o privire peste umăr.

–Nu ești previzibil, Booth.

–Ăsta e un compliment? replică el.

Ariel rânji.

–Cel mai bun din repertoriul meu.

Oră după oră, replică după replică, scenă după scenă, dimineața se scurse. Deși, firește, scenele filmului nu erau înregistrate în ordine cronologică, Ariel simțea că proiectul începea să se contureze. Fiind o producție de televiziune, ritmul era rapid. Era ritmul ei.

Fiind vorba de un proiect al lui DeWitt și al lui Marshell, așteptările erau ridicate. La fel erau și ale ei. Transpirai sub luminile reflectoarelor; îți schimbai starea de spirit și costumul; te lăsai pudrată, aranjată și rujată. Iarăși și iarăși. Stăteai și așteptai în timpul schimbărilor de scenă sau al defecțiunilor apărute la echipamente. Și undeva între tensiunea și oboseala acestei munci, îți simțeai vocația.

Ariel înțelegea toate acele lucruri și le dorea. Nu pierdea niciodată plăcerea esențială de a juca, nici măcar după zece duble ale unei scene în care Rae făcea sport pe o bicicletă de cameră, discutând între timp cu agentul ei despre un scenariu nou.

Cu mușchii dureroși, coborî ușor de pe bicicletă și se șterse de transpirația cât se poate de reală de pe față.

–Biata de tine. Stella rânji când un asistent de platou îi întinse lui Ariel un prosop. Amintește-ți, Ariel, că nu te chinuim niciodată în halul ăsta la *Vieți și iubiri*.

–Pentru Rae e *esențial* să fie obsedată de sport, murmură ea, întinzându-și umerii. E conștientă de corpul ei. Acum sunt conștientă și eu. Gemând ușor, Ariel se aplecă să maseze un picior cuprins de crampe. Conștientă de fiecare mușchi din corpul meu care nu a mai fost folosit de cinci ani.

–Am terminat. Chuck o plesni amical peste coapsă când trecu pe lângă ea. Înmoaie-te într-o cadă plină cu apă fierbinte.

Ariel de-abia reuși să-și înăbușe o sugestie mai puțin amabilă. Își aruncă prosopul peste umăr, prinse ambele capete umede și scoase limba.

–N-ai fost niciodată prea respectuoasă față de regizori, comentă Stella. Haide, fată, o să-ți țin companie până te schimbi. Apoi am o întâlnire fierbinte.

–O, serios?

–Da. Cu noul meu dentist. M-am dus la un consult și am ajuns să discut despre igiena orală în timp ce mâncam paste.

–Dumnezeule mare! Fără a se obosi să-și ascundă rânjetul, Ariel deschise ușa cabinei ei. Nu pierde timpul.

–Ba nu, eu nu-l pierd. Cu un râs ce exprima deopotrivă plăcere și emoție, Stella intră în cabină. O, Ariel, e atât de dulce – atât de serios în privința muncii lui. Și... Stella se întrerupse și se aruncă pe canapeaua plină cu de toate a lui Ariel. Îmi amintesc ceva ce mi-ai spus acum câteva săptămâni, despre dragoste – că e o emoție foarte clară, sau ceva de genul ăsta. Ridică mâinile ca pentru a arăta că nu mai conta fraza exactă, dar reținuse esența. În fine, n-am mai coborât pe pământ de când m-am întins în scaunul ăla dat pe spate și am ridicat privirea spre ochii lui de un albastru limpede.

–Asta e bine. Pentru o clipă, Ariel uită de durerea din mușchi și de transpirația ce îi șiroia încet pe spate. Asta e foarte bine, Stella.

Stella bagă mâna după un alt drops de lămâie și constată că se terminaseră. Cunoscând-o pe Ariel, se îndreptă spre măsuța de toaletă, deschise un sertar și se înfipse în grămada de bomboane glazurate.

–Am auzit undeva că oamenii care sunt îndrăgostiți recunosc alți îndrăgostiți. Îi aruncă o privire oblică lui Ariel în vreme ce aceasta se dezbrăcă de costumul strâmt de sport. Ca să testez teoria, aș spune că te-ai îndrăgostit de Booth DeWitt.

–Chiar de prima dată.

Ariel se îmbrăcă în pantalonii de trening largi și bluza pe care le purtase când venise la studiou.

Încruntându-se, Stella zdrobi o bomboană între dinți.

–Dintotdeauna ţi-au plăcut rolurile grele.

–Se pare că mă atrag.

–El ce simte faţă de tine?

–Nu ştiu. Uşurată, Ariel îşi curăţă cu puţin demachiant orice urmă de machiaj. Cu o fluturare a mâinii, aruncă încă o parte din Rae în coşul de gunoi. Şi cred că nici el nu ştie.

–Ariel... Ezitarea de a oferi sfaturi se luptă cu afecţiunea şi loialitatea ei faţă de Ariel. Ştii ce faci?

–Nu, răspunse ea imediat, ridicând ambele sprâncene. De ce-aş vrea să ştiu?

Stella râse, pornind spre uşă.

–O întrebare stupidă. Apropo – se opri cu mâna pe clanţă –, ar trebui să adaug că ai fost genială azi. Am lucrat cu tine săptămână de săptămână timp de cinci ani, iar azi m-ai dat pe spate. Când producţia asta va ajunge pe ecrane, o să-ţi iei zborul atât de rapid încât nu vei reuşi să ţii pasul.

Uluită, încântată şi, poate pentru prima dată, uşor speriată, Ariel se aşeză pe marginea măsuţei de toaletă.

–Mulţumesc – cred.

–N-ai pentru ce. Intrând în pielea lui Vikki, Stella îi trimise lui Ariel o bezea rece. Ne vedem peste câteva săptămâni, surioară.

Timp de câteva clipe după ce se închise uşa, Ariel rămase aşezată. Oare chiar îşi dorea, în fond şi la urma urmei, să-şi ia zborul şi încă în viteză? Îşi aminti că P.B. Marshell îi spusese ceva asemănător după cea de-a doua probă pentru rol, dar Ariel considerase acea observaţie ca referindu-se mai mult la proiectul în sine. O cunoştea pe Stella şi înţelegea că, atunci când o lăudase, se referise la ea personal şi direct. Pentru prima dată conştientiză pe deplin efectul de avalanşă al rolului lui Rae. Oricât de mult ar fi adus a clişeu, putea s-o transforme într-o vedetă.

Îmbrăcată în treningul ei larg, cu un șold sprijinit de măsuța de toaletă dezordonată, Ariel exploră cu atenție această idee.

Bani – ridică din umeri, ignorându-i. Fusese crescută să privească banii drept ceea ce erau în realitate, un mijloc de a atinge un scop. În orice caz, situația ei financiară în ultimii trei ani fusese mai mult decât satisfăcătoare, atât pentru nevoile ei, cât și pentru gusturile ei.

Celebritate. Rânji gândindu-se la asta. Nu, nu putea pretinde că era imună la celebritate. Încă mai era încântată când își semna numele într-o carte de autografe sau vorbea cu un admirator. Era un aspect care, spera ea, nu avea să se schimbe niciodată. Dar celebritatea venea cu diverse nivele, și cu cât creștea mai mult, cu atât avea să-și piardă din spațiul intim. Era ceva la care trebuia să se gândească atent.

Libertatea artistică. Aici se regăsea atracția principală, recunoscu Ariel inspirând adânc. Faptul de a putea alege un rol în loc de a fi ales. Faima și un cont gras în bancă nu erau nimic prin comparație. Dacă Rae îi putea aduce acel lucru...

Clătinând din cap, reveni la realitate. A visa cu ochii deschiși la viitorul ei nu putea schimba nimic. Deocamdată, urma să fie nevoită să-și vadă din mers atât de carieră, cât și de viața personală. Însă era genul de femeie căreia îi plăcea să se aștepte la orice. Ariel prefera de departe să fie dezamăgită decât să fie pesimistă. Zâmbea larg când deschise ușa și aproape se ciocni de Booth.

– Pari fericită, remarcă el, prinzând-o de brațe.

– Sunt fericită. Ariel îl sărută pe buze. A fost o zi bună.

Sărutul, chiar așa relaxat cum era, îl săgetă ca un fior.

– Ar trebui să fii extenuată.

– Nu, ar trebui să fii extenuat după ce participi la maratonul New Yorkului. Ce părere ai avea de un hamburger uriaș și o porție astronomică de cartofi pai?

Booth se gândise la un restaurant liniștit – ceva cu specific franțuzesc și lumini difuze. După ce aruncă o privire spre treningul ei și spre chipul radios, Booth clătină din cap.

– Pare o idee perfectă. E rândul tău să faci cinste.

Ariel își strecură brațul pe sub al lui.

– În regulă. Ți-ar plăcea un milk-shake de banane?

Expresia lui fu un răspuns clar.

– Nu cred că am gustat vreodată din așa ceva.

– O să-ți placă mult, îi promise Ariel.

Nu era așa rău pe cât își imaginase – iar hamburgerul se dovedise copios și consistent. Amurgul începea să se lase peste oraș când se întoarseră la apartamentul lui Ariel. În clipa în care deschise ușa, pisicuțele se năpustiră spre picioarele ei.

– Pe cuvântul meu, ai crede că n-au mai primit mâncare de o săptămână. Aplecându-se, le ridică pe amândouă în brațe, dezmierdându-le cu obrajii. V-a fost dor de mine, purcelușilor, sau doar de masa de seară?

Înainte ca Booth să-și dea seama de intențiile ei, Ariel îi aruncase ambele pisicuțe în brațe.

– Ține-le te rog, bine? spuse ea relaxată. Trebuie să-i dau de mâncare și lui Butch. Porni țopăind spre bucătărie, urmată îndeaproape de Butch cel cu trei picioare. Booth rămase cu două pisici miorlăitoare și fu nevoit să o urmeze și el. Una dintre pisici – Keats sau Shelley – se urcă pe umărul lui când porni după Ariel.

– Mă surprinde că nu ai și o grămadă de cățeluși.

Ridică din sprânceană când pisicuța îi adulmecă urechea. Ariel râse privind pisica dând jucăușă cu laba prin părul lui Booth.

– Aș avea dacă nu ar fi atât de strict proprietarul. Dar îl voi convinge, treptat. Între timp – așează trei castroane pline ochi cu mâncare – e ora mesei.

Chicotind, luă pisicuța de pe umărul lui Booth, în vreme ce cealaltă sări pe podea. În câteva secunde, toate cele trei pisici erau cu totul preocupate de mâncare.

–Vezi? Curăță câteva fire de păr de pisică de pe bluza lui. Nu-ți fac deloc probleme, întreținerea lor mă costă prea puțin și sunt o companie minunată, în special pentru cineva care lucrează cel mai adesea de acasă.

Booth o privi serios, îi prinse obrajii între palme, apoi rânji involuntar.

–Nu.

–Ce nu?

–Nu vreau o pisică.

–Ei bine, nu-ți dau dintre ale mele, spuse ea împăciuitor. În plus, pari mai degrabă genul căruia i s-ar potrivi un câine.

–A, da?

Își strecură brațele în jurul taliei ei.

–Îhî. Un cocker spaniel drăguț care ar dormi lângă șemineul tău noaptea.

–Nu am șemineu.

–Ar trebui să ai. Dar până te ocupi de asta, cățelușul s-ar putea face colac direct pe covorașul împletit de lângă fereastră.

Booth îi prinse buza de jos între dinți și o mușcă ușor.

–Nu.

–Nimeni nu ar trebui să locuiască singur, Booth. E deprimant.

Booth îi simți reacția în felul în care i se accelerară bătăile inimii, în înfiorarea scurtă a răsuflării ei.

–Sunt obișnuit să locuiesc singur. Îmi place așa.

Ariel savură atingerea obrazului lui aspru pe al ei.

–Fără îndoială ai avut un animal în copilărie, murmură Ariel.

Booth își aminti de labradorul auriu cu limba atârnându-i din gură, pe care îl adorase – și la care nu se gândise de câțiva ani. O, nu, își spuse, simțind că începea

să se înmoaie. Ariel nu avea să-l prindă pe picior greșit cu asta.

–În copilărie aveam timp și dispoziție să mă ocup de un animal. Încet, își strecură mâinile sub bluza ei de trening și în sus pe spatele ei. Acum prefer alte modalități de a-mi petrece timpul liber.

Dar pregătise fundația, își spuse Ariel zâmbind discret. Secretul oricărei campanii de succes era să avansezi, apoi să te retragi.

–Trebuie să fac un duș, îi spuse, îndepărtându-se suficient cât să-i zâmbească din nou. Încă sunt transpirată de la ultima scenă.

–Mi-a făcut plăcere să o urmăresc. Mușchii coapselor tale sunt fascinanți, Ariel.

Amuzată, Ariel înălță din sprâncene.

–Mușchii coapselor mele sunt dureroși. Și dă-mi voie să-ți spun, dacă aș alege să merg pe bicicletă cinci, șase kilometri, cât am mers azi, nu ar fi fixată în podea.

–Nu. Îi strânse părul în mână și îi trase capul din nou aproape de el. Nu te-ai mulțumi să stai în același loc. Își atinse ușor gura de a ei, tachinând-o, retrăgându-se când ea ar fi vrut să transforme atingerea într-un sărut. Am să te spăl pe spate.

Ariel simți fiori alergându-i pe șina spinării, ca și cum ar fi făcut-o deja.

–Hm, ce idee bună. Cred că ar trebui să te avertizez, continuă ea, ieșind împreună din bucătărie, că îmi place ca apa la duș să fie fierbinte – foarte fierbinte.

Când intrară în baie, Booth își strecură mâinile sub bluza de trening largă. Ariel era subțire și caldă pe dedesubt.

–Nu crezi că-i pot face față?

–Mă gândesc că ești destul de tare. Râzând din priviri, Ariel începu să-i descheie nasturii de la cămașă. Pentru un scenarist.

Dintr-o singură mișcare surprinzătoare, Booth îi trase bluza peste cap și o mușcă de umăr.

–Eu aș zice că ești destul de moale. Își lăsă mâinile să alunece pe trunchiul ei, apoi îi cuprinse talia. Pentru o actriță.

–*Touché*, murmură Ariel cu răsuflarea întretăiată, dezlegându-și șnurul pantalonilor.

–Îmi place să te ating, spuse el, plimbându-și mâinile pe corpul ei în timp ce ea continuă să-l dezbrace. Deși nu prea am ce atinge pe tine. Un corp mic și elegant. Cu oase lungi, fără șolduri. Mâinile lui îi coborâră pe spate și mai jos. Foarte fin.

Pe când ajunseră amândoi goi, Ariel deja tremura. Dar nu de frig. Desprinzându-se de el, porni robinetul. Apa se revărsă din para de duș, lovind porțelanul și ridicând aburi spre tavan. Pășind în cadă, Ariel închise ochii și își lăsă trupul să absoarbă căldura și senzualitatea.

Acesta era unul dintre lucrurile care continuau să-l fascineze la ea – capacitatea ei de a experimenta. Nimic nu era niciodată banal pentru ea, decise Booth, intrând după ea și trăgând draperia în urma lor. Nu avea să știe niciodată ce însemna plictiseala. Tot ceea ce făcea sau gândea era unic, și fiind unic, era interesant.

Cu apa șiroind peste amândoi, își înfășură brațele în jurului ei și o trase la piept. Era un gest de afecțiune, își dădu seama, genul de afecțiune pe care o simțise foarte rar în viața lui. Însă o simțea pentru ea.

Ariel ridică fața spre ploaia de apă. Atât de multe senzații o loveau în acel moment încât nu reușea să țină pasul. Așa că încetă să mai încerce. Era suficient că îl simțea aproape, că era în brațele lui. Și că iubea. Poate că unii oameni aveau nevoie de mai mult – siguranță, cuvinte, promisiuni. Poate că într-o bună zi și ea avea să simtă nevoia de toate astea. Dar deocamdată, în acel moment, avea tot ceea ce-și dorea. Întorcându-se,

îl prinse pe Booth într-o îmbrățișare strânsă și își lipi gura de a lui.

Pasiunea izbucni în ea rapid de data asta, ca și cum ar fi așteptat ore, zile întregi. Poate chiar ani. Crescu în intensitate atât de repede încât simplul fapt de a-l săruta îi tăie respirația și îi stârni dorința de mai mult. Fără să-și dea seama, se ridică pe vârfuri astfel încât curbele trupurilor lor să se alinieze. Cu degete frenetice, își trecu mâinile prin părul lui, prinzându-l strâns, ca și cum el ar fi putut încerca să se desprindă. Dar brațele lui o țineau cu forță, iar gura lui era la fel de lacomă ca a ei.

Apropiindu-se vertiginos de climax, Ariel se agăță de el și se oferi. Doamne, Booth nu cunoscuse niciodată pe nimeni atât de damic. Îmbătându-se cu toate aromele gurii ei, Booth se întrebă dacă era posibil ca o femeie să fie atât de încrezătoare, să se simtă atât de bine în pielea ei încât să poată fi atât de generoasă. Fără ezitare, trupul ei i se oferea în totalitate. Mintea ei era pe aceeași lungime de undă cu a lui. Instinctiv, Booth își dădu seama că Ariel se gândea mai mult la nevoile lui, la plăcerile lui, decât la ale ei. Și, făcând acest lucru, stârnea în el o tandrețe de mult adormită.

–Ariel... Murmurându-i numele, îi presără sărutări pe față, pe care apa le făcea incredibil de moi, incredibil de dulci. Mă faci să-mi doresc lucruri pe care le-am uitat – și aproape să cred din nou în ele.

–Nu te gândi. Își trecu buzele peste ale lui pentru a-l liniști, pentru a-l ispiti. De data asta nu te gândi deloc.

Dar avea s-o facă, își spuse Booth. Altfel avea să o posede prea repede sau prea sălbatic. De data aceasta urma să-i ofere înapoi o porție din ceea ce-i oferise ea deja. Luând săpunul în mână, îl trecu peste spatele ei. I se păru că o aude torcând ca una dintre pisicile ei. Gândul îl făcu să zâmbească.

Simțurile ei începură să devină mai fine. Auzi șuieratul apei lovindu-se de gresie, simți aburul ridicându-se în nori

pufoși. Mâini pline de săpun îi alunecară pe trup – abile, moi, sensibile. Pielea lui era udă și caldă în locurile unde se apăsau buzele ei. Cu ochii pe jumătate închiși văzu clăbucii lipindu-se de ea, apoi de el, înainte de a fi îndepărtați de apă.

Mâna lui se strecură o dată între trupurile lor alunecoase pentru a o găsi – uluitor –, și Ariel scoase un strigăt de surpriză, cuprinsă de valuri de plăcere. Apoi porni spre alte tărâmuri, în vreme ce buzele lui îi desenară, fierbinți și umede, conturul umărului. Mirosul de citrice al săpunului o făcu să amețească.

– Te mai dor? o întrebă Booth, cu degetele frământându-i partea din spate a coapselor.

– Poftim?

Plutind, Ariel se sprijini de el, cu brațele încolăcite peste spatele lui, cu mâinile prinse ferm pe umerii lui. Apa o lovea pe spate împroșcând-o ușor, șuierător, apoi părea să alunece de pe ea.

– Nu, nu mă mai doare nimic acum.

Râzând, Booth îi exploră urechea cu limba și o simți înfiorându-se.

– Părul tău devine auriu când e ud.

Simți mirosul șamponului, îi simți atingerea răcoroasă pe scalp înainte ca Booth să înceapă să îl maseze. Nimic, își spuse Ariel, nu o excitase vreodată mai tare.

Încet, seducător, Booth îi spălă părul, în vreme ce spuma șamponului îi șiroia pe brațe. Parfumul îi era familiar acum, acea aromă proaspătă, ispititoare, pe care o detecta de fiecare dată când era lângă ea. Savură intimitatea experienței de a fi inundat de acel parfum ce persista – pe pielea ei și pe a lui. Mutându-și greutatea, împinse ambele trupuri sub șuvoiul dușului, iar spuma și apa le goni pe piele, spălând totul. Și astfel, stând în picioare, fierbinți și uzi și înlănțuiți, se strecură în ea. I se păru firesc, ca și cum ar fi fost amantul ei de ani întregi. Era excitant, de parcă n-ar mai fi atins-o până atunci niciodată. Simți unghiile

lui Ariel înfigându-se în umerii lui, o auzi gemând a abandon şi a dorinţă. O posedă acolo, cu mai multă delicateţe decât arătase vreodată faţă de o femeie. Şi se simţi inundat de libertate.

capitolul 9

Ariel trăi ca într-un montagnes russes în următoarele două săptămâni. Timpul petrecut cu Booth părea o cursă cu urcușuri și coborâșuri, cu viteză și surprize. Desigur, ea le iubise întotdeauna – cu cât erau mai rapide și mai sălbatice, cu atât mai bine.

Avusese dreptate când îi spusese lui Booth că era imprevizibil. Și nici nu era un bărbat căruia să-i facă față ușor. Ariel decise că exact așa își și dorea să fie.

Erau momente când era incredibil de tandru, arătându-i scântei de romantism și de afecțiune la care nu se așteptase niciodată din partea lui. Un buchet de flori de câmp trimise la ea acasă înaintea unei sesiuni de filmare în studio ce avea să înceapă devreme. Un picnic organizat într-o zi ploioasă în apartamentul lui, cu șampanie băută din pahare de plastic, în vreme ce afară se dezlănțuiau tunetele.

În alte momente se îndepărta de ea, se retrăgea în sinea lui, atât de adânc încât nu putea ajunge la el. Și când știa, din instinct, nici să nu încerce.

Furia și nerăbdarea erau înnăscute în el. Poate că acestea erau cele care, contrastând cu sclipirile de umor și de blândețe, o făcuseră să-și piardă inima. Iubea totul în el ca bărbat, indiferent cât ar fi fost de dificil. Și el era, ca bărbat, cel căruia voia să îi aparțină. Acest bărbat – posomorât, furios, dulce în pofida lui – era cel pe care îl așteptase.

Pe măsură ce filmul avansa, relația lor deveni tot mai strânsă, în ciuda episoadelor ocazionale de izolare ale lui Booth. Mai strânsă, da, dar fără simplitatea pe care și-o

dorea ea. Căci dragostea, în mintea lui Ariel, era ceva simplu.

Dacă Booth se opunea iubirii, cu atât mai bine, își spunea Ariel. Când avea s-o accepte – nu-și permitea să se îndoiască de acest lucru –, iubirea urma să fie cu atât mai puternică. Fiindcă ea avea nevoie de dragoste absolută, de oferirea necondiționată a inimii și a minții. Putea să mai aștepte puțin pentru a avea totul.

Dacă avea vreun regret, acesta era că nu putea să-i mărturisească gândurile ei legate de Scott. Cu cât se apropia procesul, cu atât simțea mai mult nevoia de a vorbi cu Booth despre asta, de a căuta alinare, de a fi încurajată. Deși era tentant, Ariel nu se gândi niciodată să o facă. Acea problemă era a ei și doar a ei. După cum și Scott era doar al ei, și trebuia să-l protejeze și să-l apere.

Când se gândea la viitor, o făcea încă pe segmente. Booth, Scott, cariera ei. Avea nevoie de propriul ei tip de credință absolută pentru a putea spera că toate urmau să se lege într-un final.

După o dimineață lungă, nebunească, Ariel consideră pauza prelungită impusă de defectarea echipamentului drept o recompensă. Era prima dată în câteva săptămâni când putea urmări *Vieți și iubiri* și să afle cum se împletea viața Amandei cu cea a oamenilor din Trader's Bend.

– Doar nu ai de gând să te uiți la televizor o oră, protestă Booth, în vreme ce Ariel îl trăgea de-a lungul unui coridor.

– Ba da. E ca și cum aș face o vizită acasă. Clătină punga de covrigei din mână. Și mi-am luat provizii.

– După ce se repară instalația de sunet, o să te aștepte o după-amiază al naibii de grea.

Îi masă umărul din mers. Deși nu se vedea des, remarcase uneori scurte sclipiri de epuizare în ochii ei, momente izolate când părea puțin pierdută.

– Mai bine te-ai întinde puțin să tragi un pui de somn.

– Nu trag niciodată un pui de somn.

Când deschise ușa cabinei, răsturnă un teanc de reviste. Aproape fără a le băga în seamă, se îndreptă spre micul televizor portabil instalat în colț.

–Dacă nu mă înșală memoria, am intrat aici o dată și te-am găsit cu picioarele pe masă și cu ochii închiși.

–Aia e altceva. Își făcu de lucru cu un buton până când fu mulțumită de culoare. Atunci mi-am reîncărcat bateriile. Nu sunt pregătită să mă reîncarc, Booth. Cu ochii mari și entuziasmată, se răsuci pe călcâie. Chiar merge foarte bine, nu-i așa? Simt asta. Chiar și după atâtea săptămâni, tensiunea încă se simte. Ăsta e semn clar că facem ceva deosebit.

–Aveam oarecare ezitări în a face un film de televiziune. Luă câteva broșuri de pe canapea și le aruncă pe o masă. Acum nu mai am. Da, va fi cu totul deosebit. Îi întinse o mână. Tu ești de-a dreptul deosebită.

Ca întotdeauna, acea afirmație subtilă și neașteptată îi ajunse direct la inimă. Ariel luă mâna întinsă și o duse la buze.

–O să-mi facă plăcere să te privesc primind premiul Emmy.

Booth ridică o sprânceană.

–Cum rămâne cu premiul tău?

–Poate, spuse ea și râse. Nici nu știi. Genericul de început al serialului îi distrase. Uite, începe. Ne întoarcem în Trader's Bend.

Aruncându-se pe canapea, îl trase pe Booth cu ea. După ce deschise larg punga de covrigei, Ariel se lăsă complet absorbită.

Nu urmărea serialul ca actriță sau critic, ci ca spectator. Relaxându-și mintea, se lăsă captivată de intrigile și de problemele de pe ecran. Chiar și atunci când se văzu pe ea însăși, nu căută defecte sau perfecțiunea. Nu considera că o privea pe Ariel, ci pe Amanda.

–Nu-mi spune ce vreau, îi zise Amanda lui Griff pe o voce joasă, vibrantă. N-ai de ce să vii să-mi oferi sfaturi

nesolicitate privind viața mea, cu atât mai puțin să vii în casa mea neinvitat.

–Ascultă-mă! Griff o prinse de braț când ea i-ar fi întors spatele. Te împingi singură pe marginea prăpastiei. Văd asta.

–Îmi văd de-ale mele, îl corectă ea rece. Ce-ar fi să te concentrezi și tu pe-ale tale și să mă lași în pace?

–Să te las în pace e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Camera aduse în prim-plan chipul lui, făcându-l pe spectator martor la eforturile lui de a se stăpâni. Când Griff continuă, vocea îi era mai calmă, dar marcată de pasiunea ce îi stătea în fire. La naiba, Mandy, ești aproape la fel de aproape de individul ăsta, Spintecătorul, ca polițiștii. Știi că nu e o idee bună să stai în casa asta singură. Dacă nu vrei să mă lași să te ajut, măcar du-te să stai cu părinții tăi o vreme.

–Cu părinții mei. Calmul ei începu să cedeze și își trecu o mână prin păr. Să stau cu părinții mei, câtă vreme e Vikki acolo? Cât de multe crezi că pot să îndur?

–Bine, bine. Frustrat, Griff încercă să o tragă în brațele lui, dar ea se smulse. Mandy, te rog, crede-mă, îmi fac griji pentru tine.

–Chiar nu este cazul. Și dacă vrei într-adevăr să mă ajuți, lasă-mă în pace. Trebuie să verific profilul psihologic înainte de a mă întâlni cu locotenentul Reiffler mâine-dimineață.

Griff își îndesă în buzunare mâinile strânse în pumni.

–Bine, ascultă, o să dorm aici pe canapea. Jur că n-am să te ating. Pur și simplu nu pot să te las aici singură.

–Nu vreau să fii aici! strigă ea, pierzându-și bruma de autocontrol. Nu vreau pe nimeni, nu înțelegi asta? Nu înțelegi că am nevoie să fiu singură?

Griff se uită la ea, în vreme ce ea încercă să-și înăbușe lacrimile, cu umerii scuturându-i-se.

–Te iubesc, Mandy, spuse el atât de încet încât aproape nu se auzi. Dar privirea lui fusese îndeajuns de grăitoare.

Când camera aduse în prim-plan chipul ei, o singură lacrimă apăru și se rostogoli pe obrazul Amandei.

–Nu, șopti ea, întorcându-i spatele.

Dar brațele lui Griff se închiseră în jurul ei, trăgând-o înapoi spre el.

–Ba da, știi asta. Nu a existat nimeni altcineva pentru mine. Am fost distrus când m-ai părăsit, Mandy. Am nevoie de tine în viața mea. Am nevoie de ceea ce plănuisem să avem împreună. Avem o a doua șansă. Trebuie doar să profităm de ea.

Privind în gol, Amanda își apăsă o mână pe abdomen, acolo unde știa că se afla copilul lui Cameron – un copil pe care Griff nu l-ar fi acceptat niciodată, și pe care ea trebuia să-l accepte.

–Nu, nu mai există o a doua șansă, Griff. Te rog să mă lași în pace.

–Suntem făcuți unul pentru celălalt, murmură el, îngropându-și fața în părul ei. O, Doamne, Mandy, întotdeauna am fost făcuți unul pentru celălalt.

Pentru binele lui, și pentru al ei, trebuia să-l facă să plece. Durerea scânteie în ochii ei înainte de a reuși să-și controleze expresia.

–Te înșeli, îi spuse ea sec. Asta a fost ieri. Azi nu vreau să mă mai atingi.

–Nu mai pot să mă târăsc. Smulgându-se din îmbrățișare, Griff porni spre ușă. Refuz să mă mai târăsc.

Când ușa se trânti în urma lui, Amanda se lăsă să cadă pe canapea. Ghemuindu-se pe o parte, își îngropă fața într-o pernă și plânse. Camera se îndreptă încet spre fereastră, dezvăluind o siluetă întunecată în spatele draperiilor trase.

–Ei, ei, murmură Booth când interveni pauza publicitară. Doamna are niște probleme.

–Și altele. Ariel se întinse și se lăsă pe spate pe perne. Asta e chestia cu telenovelele – de cum se rezolvă o problemă, apar trei noi.

–Deci, o să-i dea o şansă lui Griff şi-o să-l accepte înapoi?

Ariel rânji la tonul relaxat al întrebării. Chiar vrea să ştie, reflectă ea satisfăcută.

–Uită-te mâine.

Ochii lui se îngustară.

–Tu ştii scenariul.

–Buzele mele sunt pecetluite, spuse ea cuminte.

–A, da? Booth îi prinse bărbia în mână. Păi, hai să vedem.

Îşi apăsă ferm propriile buze pe ale ei şi, deşi acestea se curbară, rămaseră închise. Provocat, Booth se apropie mai mult, iar degetele i se întinseră peste bărbia ei, mângâind-o uşor. Cu o atingere ca fulgul, desenă conturul gurii ei, umezindu-i buzele, fără a folosi deloc presiune. Când o muşcă mărunt de un colţ, apoi de celălalt, simţi semnele inconfundabile ale oaselor înmuindu-se, auzi oftatul ei mut. Fără urmă de efort, limba lui se strecură între buzele ei, pentru a o tachina pe a ei.

–Ai trişat, reuşi Ariel să spună.

–Da. Doamne, cât de bine îl făcea să se simtă. Aproape că încetase să se mai întrebe cât avea să mai dureze. Sfârşitul, ceea ce el considera a fi sfârşitul inevitabil a ceea ce-şi ofereau reciproc, devenea din ce în ce mai obscur cu fiecare zi.

–N-am ţinut niciodată să joc cinstit.

–A, nu?

Agresivitatea ei neaşteptată îl prinse pe picior greşit. Cât ai clipi, Booth se trezi pe spate, cu trupul ei apăsat peste al lui.

–În cazul ăsta, jucăm fără reguli.

Sărutul ei lacom îl lăsă uluit, şi când îşi recăpătă un oarecare control ea deja îi descheiase nasturii de la cămaşă cu mâini cercetătoare.

–Ariel...

Pe jumătate amuzat, pe jumătate protestând, o prinse de încheietură, dar mâna ei liberă alunecă în jos spre mijlocul corpului lui și se întinse peste abdomenul lui.

Amuzamentul, protestele, rațiunea, îi dispărură toate din minte.

–Nu mă satur niciodată de tine.

O prinse de păr, stricându-i cocul elegant pe care coafeza i-l aranjase cu atâta grijă cu ore bune înainte.

–Intenționez să mă asigur de asta.

Cu sărutări mici și rapide, trecu spre umărul lui, trăgându-i și cămașa din mers. Îl purtă pe culmi și prin văi cu o asemenea viteză și furie încât Booth fu nevoit s-o urmeze. De când se știa, el fusese cel care dăduse tonul lucrurilor în toate aspectele din viața lui – neavând suficientă încredere cât să lase o altă persoană să conducă. Dar acum de-abia dacă reușea să țină pasul cu ea. Energia și verva pe care le admirase de atâta timp în ea preluaseră complet controlul. Dus de val, Booth se întrebă de ce era brusc atât de ușor să mai încalce o regulă. Apoi, după cum îi ceruse ea cândva, nu se mai gândi la nimic.

Sentimente. Ariel le absorbi pe măsură ce radiau din el. Acesta era lucrul pe care îl așteptase cu atâta răbdare, cu atâta disperare. Emoțiile îl copleșeau în sfârșit. Când se contopiră cu ale ei, simți legătura, simți conexiunea, și aproape îi veni să plângă de încântare.

„Mă iubește", își spuse ea. „Poate că nu o știe încă, poate n-o va ști decât peste câteva zile sau săptămâni. Dar sentimentul există." Dorința de a plânge se transformă în impulsul de a râde. Și astfel, râzând și cu bucurie, îl primi în ea.

Cu răsuflarea tăiată, Booth rămase întins nemișcat, în vreme ce Ariel i se cuibări la piept ca o pisică.

–Ai făcut toate astea doar ca să nu aflu ce urmează să se întâmple în serial?

Ea chicoti înfundat, lipită de pielea lui.

–Nimic nu e prea mult pentru mine ca să păstrez secretul. Se strânse lângă el. Nici un sacrificiu nu e prea mare.

–Ţinând cont de asta, cred că am să te întreb despre identitatea Spintecătorului – diseară.

Ridicând-o în capul oaselor, o privi cercetător. Bluza de mătase pe care o purtase era descheiată şi îi cădea pe pe umăr. Pantalonii subţiri erau aruncaţi grămadă pe podea. Părul era o încâlceală provocatoare.

–O să-ţi rupă urechile cei de la garderobă şi machiaj.

–A meritat. Îndreptându-şi bluza, Ariel începu să încheie nasturii. Am să le spun că am tras un pui de somn.

Râzând, Booth se ridică şi o prinse de părul lung şi dezordonat.

–N-ai cum să ascunzi ce-ai făcut. Ochii te trădează întotdeauna.

–Chiar aşa? Netezind absentă cutele, se întoarse spre el. Nu m-au trădat în toate aceste săptămâni. Sub privirea ei, sprâncenele lui se unire. Eşti un bărbat cu un simţ al observaţiei foarte dezvoltat, iar eu n-am avut niciodată vreun talent deosebit sau vreo dorinţă puternică de a-mi ascunde sentimentele. Zâmbi, în vreme ce el continuă să se încrunte spre ea. Te iubesc.

Chipul lui, trupul lui – Ariel îşi spuse că până şi mintea lui – înlemnire. Nu zise nimic.

–Booth, nu trebuie să arăţi de parcă tocmai ţi-aş fi pus pistolul la tâmplă. Apropiindu-se, îl atinse cu podul palmei pe obraz. Să accepţi iubirea e uşor – s-o oferi e ceva mai greu, cel puţin pentru unii oameni. Te rog, ia-o aşa cum ţi se oferă. Nu aştept nimic în schimb.

Booth nu era deloc sigur de ceea ce simţea – doar de faptul că nu mai simţise niciodată nimic asemănător. Simpla noutate a sentimentului îl făcu prudent.

–Nu e înţelept să oferi lucruri, Ariel, în special unei persoane care nu e pregătită pentru ele.

–Iar a te agăţa de ceva atunci când trebuie oferit este o prostie şi mai mare. Booth, nu poţi să ai încredere

în mine nici măcar acum, doar atât cât să-mi accepți sentimentele?

–Nu știu, murmură el.

Se ridică, sfâșiat de emoții contradictorii și de dorințe ce se luptau între ele. Voia să se distanțeze cât mai rapid și cât mai complet posibil. Voia s-o țină în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată. Simți un junghi de panică. Simți dulceața plăcerii.

–Ele există, indiferent dacă poți sau nu. Nu m-am priceput niciodată să-mi controlez emoțiile, Booth. Nu-mi pare rău pentru asta.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie scurtă în ușă.

–Ariel, ești așteptată în platou peste cincisprezece minute.

–Mulțumesc.

Trebuia să se gândească, își spuse Booth. Să fie logic... Să fie atent.

–Am să-ți trimit coafeza.

–Bine. Zâmbi, și gestul aproape i se reflectă în ochi.

După ce Booth plecă, Ariel își privi reflexia în oglindă. Becurile din jurul ei erau stinse și moarte. „Și cine s-a așteptat să fie ușor?" se întrebă singură.

În mai puțin de cincisprezece minute, Ariel porni din nou spre platou. Arăta la fel de calmă și de elegantă pe cât fusese când plecase de acolo, cu o oră în urmă. În pofida reacției lui Booth, la care se așteptase pe jumătate, se simțea mai ușoară, mai relaxată, după ce îi împărtășise sentimentele ei. În fond, nu făcuse decât să exprime cu voce tare un adevăr, să declare ceva ce nu putea fi schimbat. De regulă, Ariel considera că a ascunde ceva era o pierdere de vreme, iar consecințele erau un efect secundar al vieții. Se apropie de studio cu pasul ușor și liber.

Își dădu seama că se petrecea ceva înainte de a vedea mulțimea de oameni sau de a auzi vocile emoționate. În aer plutea tensiunea. O simți și se gândi imediat

la Booth. Dar nu pe el îl văzu când trecu pe lângă peretele fals al platoului reprezentând sufrageria.

Elizabeth Hunter.

Eleganță. Gheață. Feminitate foarte, foarte fină. Frumusețe scandaloasă. Ariel o văzu râzând ușor și ducând la buze o țigară subțire. Poza fără efort, ca și cum camerele ar fi fost pornite și orientate spre ea. Părul îi strălucea, palid, glacial. Pielea îi era atât de delicată încât părea ca sculptată în marmură.

Pe ecran, era monumentală, dezirabilă, inaccesibilă. Ariel văzu prea puține diferențe în viața reală. Imposibil să existe vreun bărbat care să nu viseze să-i dea deoparte acel strat de gheață și să descopere ceva topit și sălbatic înăuntru. Dacă era cu adevărat ca personajul lui Rae, își spuse Ariel, acel bărbat – orice bărbat – ar fi fost dezamăgit. Curioasă, se apropie mai mult.

– Pat, cum aș putea să stau deoparte? Liz ridică o mână grațioasă și atinse obrazul lui Marshell. O fantezie de diamante și safire sclipi pe inelarul ei. În fond, se poate spune că am un interes... legitim în acest film. O expresie provocatoare a buzelor – specifică ei ca actriță – i se întipări pe chip. Să nu-mi spui că ai să mă alungi.

– Bineînțeles că nu, Liz. Marshell păru jenat și resemnat. Nimeni nu știa că te-ai întors în oraș.

– Tocmai am terminat filmul lui Simmeon, în Grecia. Trase din nou din țigara subțire și aruncă neglijentă scrumul pe podea. Am zburat direct aici.

Aruncă o privire peste umărul lui Marshell. Nu ostilă, nici sumbră, ci pur și simplu o privire de prădător. În clipa aceea Ariel îl văzu pe Booth.

Stătea ceva mai departe de cercul de persoane din jurul lui Liz, de parcă ar fi încercat din nou să se distanțeze, fără a dispărea complet. Susținu privirea pe care i-o adresă fosta lui soție fără nici o tresărire vizibilă de emoție. Chiar dacă Ariel ar fi ales să intervină, se îndoia că i-ar fi putut ghici gândurile.

–Nu mi s-a permis să citesc scenariul. Liz continuă să i se adreseze lui Marshell, deşi privirea îi rămase ațintită asupra lui Booth. Dar câteva firimituri au ajuns şi la mine. Trebuie să recunosc, sunt fascinată. Şi puţin supărată că nu mi-ai cerut mie să joc în film.

Privirea lui Marshell deveni mai dură, dar rămase diplomat.

–Erai indisponibilă, Liz.

–Şi nepotrivită, adăugă Booth încet.

–A, Booth, întotdeauna deşteptul care are ultimul cuvânt.

Liz suflă fumul în direcţia lui şi zâmbi.

Era un zâmbet pe care Ariel îl recunoscu. Îl văzuse în nenumărate filme în care jucase aceasta. Îl imitase şi ea în pielea lui Rae. Era zâmbetul ce apărea pe chipul unei vrăjitoare înainte de a tăia aripile unui liliac. Fără a-şi da seama, Ariel păşi în faţă, ca pentru a-l proteja pe Booth. Privirea lui Liz se mută şi se fixă asupra ei.

Nu fu o examinare plăcută. Din nou, nu ostilă, ci pur şi simplu de-a dreptul rece. Ariel o studie pe Liz la rândul ei şi absorbi impresii. Rămase cu o senzaţie de gol interior. Iar ceea ce simţi fu milă.

–Ei bine... Liz întinse ţigara pentru a-i fi aruncată. O femeie măruntă, cu faţa ridată, i-o luă dintre degete. E uşor de dedus că ea e Rae.

–Nu. Inconştient, Ariel zâmbi cu aceeaşi strălucire rece ca şi Liz. Eu sunt Ariel Kirkwood. Rae este doar un personaj.

–Într-adevăr. Ridicarea arogantă din sprânceană fusese folosită în zeci de scene. Eu întotdeauna încerc să absorb personajul pe care îl joc.

–Şi funcţionează excelent pentru tine, recunoscu Ariel cu sinceritate deplină. Eu mă limitez să o fac doar când sunt sub lumina reflectoarelor, domnişoară Hunter.

Doar o mică sclipire din ochii ei îi trădă iritarea.

–Te-am mai văzut cumva şi în altceva, dragă?

Era imposibil de ignorat tonul disprețuitor. Din nou, Ariel simți o tresărire de compasiune.

–Posibil.

Nu îi plăcea să le vadă împreună. Nu, își spuse Booth cu furie, pe Dumnezeu, nu îi plăcea deloc. Fusese copleșit de un val de plăcere pură când o revăzuse pe Liz și constatase că nu simțea nimic. Absolut nimic. Nici furie, nici frustrare. Nici măcar dezgust. Acea lipsă a emoțiilor fusese ca un balsam. Până apăruse Ariel în platou.

Față în față, ar fi putut fi surori. Asemănarea era subliniată de faptul că părul, machiajul și ținuta lui Ariel reflectau gustul lui Liz. Vedea prea multe asemănări. Și, când privea mai îndeaproape, prea multe contraste. Booth nu era sigur care îl deranjau mai mult.

Indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, Ariel emana căldură din toată ființa ei. Blândețea ei interioară își croia drum la suprafață. Simțea emoțiile ei chiar de la un metru distanță. Și văzu... milă? Da, privirea ei exprima milă. Îndreptată spre Liz. Booth își aprinse o țigară dintr-o smucitură a mâinii. Doamne, se descotorosise de una și căzuse în lațul celeilalte. Stând acolo, simți nisipurile mișcătoare gata să-l înghită. Exista vreo analogie mai exactă pentru dragoste?

–Să începem, porunci scurt.

Liz îi aruncă din nou o privire.

–N-aș vrea nicidecum să vă provoc întârzieri. N-am să vă încurc.

Merse grațios până la marginea platoului, se așeză într-un scaun de regizor și își puse picior peste picior. Un bărbat corpolent, femeia cea măruntă și un tânăr de-abia ieșit din copilărie se instalară în spatele ei.

Publicul stârni un val de adrenalină în Ariel. Scena pe care urmau s-o filmeze era cea pe care o jucase la probe. Mai mult decât oricare alta, Ariel considera că aceasta cuprindea personalitatea lui Rae, motivele ei, esența ei. Nu credea că lui Liz Hunter avea să-i placă s-o privească,

dar... Ariel își spuse că putea estima exact cât de reușit era jocul ei după reacția lui Liz.

Cu o expresie ușor plictisită pe chip, Liz se lăsă pe spetează și privi scena desfășurându-se. Dialogul nu era exact o reproducere a ceea ce se petrecuse între ea și Booth cu ani în urmă, dar recunoscu registrul. „Naiba să-l ia", își spuse ea, cu o tresărire de furie ce nu se trădă deloc pe trăsăturile ei sculptate. „Naiba să-l ia cu tot cu memoria și cu talentul lui." Deci asta era răzbunarea lui.

Deși spera că filmul avea să se dovedească un eșec, era prea vicleană pentru a crede acest lucru. Îl putea ignora. Liz era suficient de deșteaptă și avea suficientă experiență cât să se folosească de film în favoarea ei, nu în defavoarea ei. Cu abordarea corectă putea obține cantități uriașe de publicitate din producția lui Booth. Ceea ce echilibra lucrurile... până la un punct.

Era o femeie cu puține emoții, dar cea mai rafinată dintre ele era gelozia. Aceasta fu emoția ce o măcină cât stătu acolo în tăcere, privind. Ariel Kirkwood, își spuse, începând să bată cu unghia cu vârf roz pe brațul scaunului. Liz era destul de vanitoasă cât să se considere mai frumoasă, dar era imposibil de negat diferența de vârstă. Anii erau un monstru ce o bântuiau.

Și talentul. Scrâșni din dinți, simțind că îi venea să țipe. Propria ei îndemânare, laudele și premiile pe care le primise pentru aceasta nu erau niciodată de ajuns. Mai ales atunci când se confrunta cu o femeie frumoasă, mai tânără și la fel de talentată. Naiba să-i ia pe amândoi. Degetul ei începu să bată mai tare, într-un ritm mai accelerat. Tânărul puse o mână pe umărul ei pentru a o liniști, dar ea îl scutură la o parte.

Liz simți gustul invidiei vecine cu furia. Rolul ar fi trebuit să fie al ei, își spuse ea strângând din buze. Dacă ar fi jucat-o ea pe Rae, ar fi adăugat zeci de dimensiuni rolului – așa cum era. Avea mai mult talent în palma ei decât avea acea Ariel Kirkwood în tot corpul ei. Mai multă

frumusețe, mai multă celebritate, mai multă sexualitate. Capul începu să-i bubuie în timp ce o urmări pe Ariel împletind, cu îndemânare, sex și gheață în scena care se juca. Apoi privirea ei o întâlni pe a lui Booth și aproape se înecă, înăbușind o înjurătură. Booth râdea de ea, își dădu seama Liz. Râdea, deși gura îi era serioasă, iar expresia – calmă. Avea să plătească pentru asta, își spuse, lăsându-și pleoapele să se închidă milimetric. Pentru asta și pentru tot restul. Urma să se asigure că atât el, cât și acea actriță fără talent venită de nicăieri aveau să plătească.

Booth își cunoștea fosta soție suficient de bine cât să știe ce se petrecea în mintea ei. Ar fi trebuit să-i facă plăcere; poate așa ar fi stat lucrurile cu doar câteva săptămâni în urmă. Acum, abia dacă trezea în el vreo altă reacție în afară de un ușor dezgust.

Desprinzându-și privirea de la ea, își concentră atenția asupra lui Ariel. Dintre toate scenele din text, aceasta era cea mai dificilă pentru el. Se cristalizase pe sine prea bine în Phil în aceste câteva replici tăioase, dure. Iar Rae a lui era prea reală acolo. Ariel o făcea prea reală, își spuse, tânjind după o țigară. În această scenă scurtă, de șapte minute, pentru care avea să fie nevoie de muncă mult, mult mai îndelungată, îi era aproape imposibil s-o separe pe Ariel de Rae – și pe Rae de Liz.

Ariel îi spusese că îl iubea. Luptându-se cu disconfortul împletit cu panică, Booth o privi. Era posibil? Cândva, în trecut, crezuse o femeie care îi șoptise acele cuvinte. Dar Ariel... nimeni și nimic nu se compara cu Ariel. O iubea? Se crezuse cândva îndrăgostit, în trecut. Dar orice ar fi fost emoția aceea nu fusese dragoste. Și fusese mânjită cu fascinația față de o frumusețe nespusă, un talent uriaș și o viață sexuală foarte, foarte interesantă. Nu, nu înțelegea dragostea – dacă exista în felul în care credea că o vedea Ariel. Nu, nu o înțelegea, și își spuse că nici nu o voia. Ceea ce își dorea era intimitatea lui, pacea lui.

Și stând acolo, urmărindu-și propria scenă reprodusă laborios în film, nu avea nici una, nici alta.

–Tăiați! Tăiați și imprimați. Chuck își trecu o mână peste spatele gâtului pentru a mai risipi din tensiune. O treabă al naibii de bună. Oftând prelung, se apropie de Ariel și Jack. Ați făcut o treabă al naibii de bună, amândoi. Asta-i tot pe azi. Nimic nu poate fi mai bun decât asta.

Ușurată, Ariel își permise să-și relaxeze abdomenul, mușchi cu mușchi. Ridică privirea, vag interesată, la auzul aplauzelor discrete.

Liz se ridică grațioasă din scaun.

–Excelent lucrat. Îi adresă lui Jack zâmbetul ei amețitor, exersat, înainte de a se întoarce spre Ariel. Ai potențial, dragă, îi spuse Liz. Sunt sigură că rolul acesta îți va deschide câteva uși.

Ariel detectă critica și o acceptă cu fruntea sus.

–Mulțumesc, Liz. Cu gesturi lente, își scoase agrafele din păr și îl lăsă să-i cadă liber. Își dorea cu ardoare să iasă din pielea lui Rae. E un rol dificil.

–Te-ai străduit mult cu el.

Zâmbind, Liz o atinse ușor pe umăr.

„Probabil am jucat-o corect", își spuse Ariel și rânji. „Probabil am jucat-o cât se poate de corect."

Liz și-ar fi dorit să-i smulgă părul bogat, ciufulit, direct din rădăcini. Se întoarse spre Marshell.

–Pat, mi-ar face mare plăcere să luăm cina. Avem multe de povestit. Își strecură brațul pe sub al lui și îl bătu pe mână. Fac eu cinste, dragule.

Înjurând în gând, Marshell acceptă. Cea mai bună cale de a o scoate de acolo fără o scenă era de a o scoate pur și simplu.

–Plăcerea e de partea mea, Liz. Chuck, o să vreau să mă uit peste înregistrarea needitată mâine la prima oră.

–O, apropo. Liz se opri lângă Booth. Chiar nu cred că filmulețul acesta o să-ți dăuneze prea grav carierei, dragule. Cu un râs de gheață, își coborî degetul pe cămașa lui.

Şi trebuie să recunosc, sunt destul de flatată, ţinând cont de toate. Fără resentimente, Booth.

El coborî privirea spre zâmbetul ei superb, crud.

–Fără sentimente, Liz. Fără nici un fel de sentimente.

Degetele ei se strânseră o clipă pe braţul lui Marshell înainte de a se îndepărta.

–O, Pat, trebuie să-ţi spun despre un tânăr actor minunat pe care l-am cunoscut la Atena...

–Ieşire complet lipsită de dramatism, murmură Jack, apoi ridică din umeri când Ariel îl privi mirată. Probabil încă funcţionez ca Phil. Dar dă-mi voie să-ţi spun, aia e o doamnă căreia nu i-aş întoarce spatele.

–E oarecum tristă, spuse Ariel, vorbind pe jumătate singură.

Jack pufni în râs.

–E o tarantulă. Chicotind din nou, îşi puse o palmă pe umărul lui Ariel. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, puştoaico. Sunt în domeniu de mulţi ani şi am lucrat cu multe actriţe. Tu eşti una de prima mână. Iar asta pur şi simplu a scos-o din minţi.

–Iar asta e trist, repetă Ariel.

–Ar fi bine să acoperi cu ceva compasiunea aia, păpuşă, o avertiză el. Ai să te arzi.

Strângând-o de umăr pentru ultima dată, ieşi din platou.

Recunoscătoare, Ariel se lăsă să cadă într-un scaun. Luminile fuseseră stinse şi temperatura începea să scadă. Majoritatea asistenţilor tehnici plecaseră, cu excepţia celor trei care se retrăseseră într-un colţ şi discutau despre o partidă de pocher. Dându-şi capul pe spate, aşteptă în vreme ce Booth se apropie.

–A fost o scenă grea, comentă ea. Cum te simţi?

–Sunt bine.Tu?

–Puţin epuizată. Mai am doar câteva scene de turnat, nici una de asemenea anvergură. Săptămâna viitoare mă voi întoarce la Amanda.

–Cum te simți când te gândești la asta?

–Colegii mei din serial sunt ca o familie. Mi-e dor de ei.

–Copiii părăsesc la un moment dat căminul, îi aminti el.

–Știu. Și eu voi face asta la momentul potrivit.

–Știm amândoi că nu vei semna un alt contract pentru serial. Scoase o țigară și o aprinse automat, trăgând fumul fără a-i simți gustul. Indiferent dacă ești sau nu pregătită s-o recunoști.

Simțindu-i tensiunea, Ariel deveni și ea încordată.

–Iar ne amesteci, spuse ea încet. Cât anume o să mai dureze până o să mă vezi așa cum sunt în realitate, fără umbre?

–Știu cine ești în realitate, o corectă Booth. Nu sunt sigur ce să fac în privința asta.

Ariel se ridică. Poate încă mai resimțea tensiunea din timpul scenei sau poate era tristă fiindcă o văzuse pe Liz Hunter suferind în felul ei.

–Am să-ți spun ce nu vrei, zise ea cu un ton tăios, pe care Booth nu-l mai auzise până atunci. Nu vrei să te iubesc. Nu-ți dorești responsabilitatea emoțiilor mele sau a propriilor tale emoții.

Era o situație căreia putea să-i facă față, își spuse Booth, trăgând din nou din țigară. O ceartă era ușor de gestionat pentru el.

–Poate că nu vreau. Ți-am spus de la bun început cum gândesc.

–Așa e. Râzând pe jumătate, Ariel îi întoarse spatele. E interesant că tu ești cel care îmi tot ține predici despre schimbare, dar tot tu ești cel care nu poate să-și urmeze propriul sfat. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Booth. Se răsuci pe călcâie, cu personalitatea lui Ariel strălucindu-i vibrant pe chip. Sentimentele mele sunt ale mele. Nu mi le poți dicta. Singurul lucru pe care îl poți face e să-ți dictezi propriile sentimente.

–Nu e vorba de dictat. Descoperi că nu avea poftă de țigară, până la urmă. Avea un gust oribil. Booth o lăsă aprinsă, pe jumătate strivită, într-o scrumieră. E vorba că nu-ți pot oferi ceea ce îți dorești.

–Nu ți-am cerut nimic.

–Nu trebuie să ceri. Era furios, cu adevărat furios, și nu-și dădea seama când trecuse granița. Ai tras de mine de la început – ai tras de lucruri pe care aș fi vrut să le las în pace. Mi-am asumat un angajament o dată, și al naibii să fiu dacă am s-o fac din nou. Nu vreau să-mi schimb stilul de viață, nu vreau...

–Să riști un nou eșec, îl completă Ariel.

Privirea lui aruncă flăcări, dar vocea îi rămase foarte, foarte calmă.

–Va trebui să înveți să te uiți pe unde calci, Ariel. Oasele fragile se rup ușor.

–Și se repară. Brusc, se simți prea istovită pentru a se mai certa, prea istovită pentru a mai gândi. Va trebui să găsești singur o soluție, Booth. La fel va trebui să fac și eu. Nu-mi pare rău că te iubesc sau că ți-am spus. Dar îmi pare rău că nu poți să accepți un dar.

Când o privi îndepărtându-se, Booth își strecură mâinile în buzunare și privi platoul întunecat. Nu, nu-l putea accepta. Și totuși, simțea că tocmai dăduse cu piciorul la ceva ce căutase toată viața.

capitolul 10

Marea era ușor învolburată. Mici creste albe se ridicau la suprafață, erau înghițite, apoi se ridicau din nou. Deasupra, cerul era de un albastru dur ca de diamant, dar spre est începeau să se adune și să se agite nori întunecați. Vântul ce bătea dinspre Atlantic aducea amenințarea ploii. Booth estimă că mai avea două ore până îl ajungea din urmă furtuna – o oră înainte de a fi nevoit să ajungă la țărm pentru a o evita.

Iar pe țărm căldura avea să fie amețitoare, umiditatea densă s-o tai cu cuțitul. Pe apă briza mirosea a vară, și a sare, și a furtuni. Îi simțea gustul, căci îl biciuia și îi umfla pânzele bărcii. Euforie – știa că era senzația care îi putea limpezi mintea și îi putea răcori pielea. Ținându-se ușor de parâma catargului, se lăsă dus de vânt.

Booth nu purta nimic în afară de pantaloni scurți și pantofi marinărești. Nu se obosise să se radă de două zile. Ochii i se obișnuiseră să se îngusteze în fața soarelui ce se reflecta de pe apă, iar mâinile să simtă funia aspră în palmă. Ambele erau dure, ambele erau dificile.

Euforie? De data aceasta nu i se oferise cu intensitatea la care se așteptase. Zile întregi petrecuse în larg cât mai mult timp posibil, atât cât îi permiseseră soarele și vremea. Lucrase nopțile până își epuizase mintea. Refugiu? Era oare un termen mai potrivit pentru ceea ce căuta aici? Poate, reflectă Booth, navigând pe apa învolburată. Ducând o bere la gură, lăsă gustul să îi alerge pe limbă. Poate că încerca să se refugieze, dar nu mai era nevoie de el pe platou și fusese nevoit, într-un final, să admită că nu putea lucra în oraș. Avea nevoie de câteva zile departe

de filmări, de presiunea de a produce, de propriile lui standarde de perfecțiune.

Toate acestea erau o minciună.

Nici unul dintre aceste lucruri nu-l alungase din Manhattan pe Long Island. Avusese nevoie să se îndepărteze de Ariel – de ceea ce îi făcea Ariel. Și, poate, mai ales, de sentimentele lui față de ea. Însă distanța fizică nu o șterse din gândurile lui. Îi era cât se poate de ușor să se gândească la ea, și cât se poate de greu să nu o facă.

Deși Ariel îl bântuia, Booth era sigur că avusese dreptate să plece. Dacă gândul la ea îl rodea, să o vadă și s-o atingă l-ar fi înnebunit.

Nu voia iubirea ei, își spuse el cu sălbăticie. Nu putea fi – refuza să fie – responsabil pentru gama de emoții de care era capabilă Ariel. Booth trase din nou o dușcă zdravănă din doza de bere, apoi se încruntă spre apă. Nu era capabil să o iubească la rândul lui. Nu avea acel gen de sentimente. Puținele emoții cu care era înzestrat se îndreptau exclusiv spre munca lui. Își promisese acest lucru. În interior, în compartimentul rezervat iubirii, el era gol. Era un vid.

Tânjea după ea – cu trupul, cu mintea, cu sufletul.

Naiba s-o ia, își spuse, smucind de parâmă. Naiba s-o ia fiindcă trăsese de el, fiindcă îl încolțise... fiindcă nu-i ceruse nimic. Era atât de simplu să întorci spatele unei obligații. Dar Ariel nu făcea altceva decât să ofere, până devenea atât de plin de ea încât se pierdea.

Avea să lucreze, își spuse Booth, începând metodic să cârmească spre țărm. Vasul se cambră sub el când vântul se înteți. Ajustând pânzele, se concentră pe aspectul pur fizic al activității. „Folosește-ți mușchii, spatele, nu creierul. Nu te gândi", se avertiză singur, „până nu e din nou timpul să scrii".

Urma să se îngroape în muncă pentru restul după-amiezii. Urma să se cufunde în scris toată seara, până târziu în noapte, până când mintea lui avea să fie prea încâlcită

pentru a mai putea să se gândească la ceva – la cineva. Urma să stea departe de ea fizic până se simțea în stare să stea departe de ea mintal. Apoi avea să se întoarcă la New York și să-și reia viața așa cum o lăsase. Înainte de Ariel.

Tunetele se rostogoliră amenințător când andocă.

Ariel privi fulgerele șerpuind pe cer și explodând. Cerul nopții era ca o oglindă întunecată spartă brusc, apoi refăcută. Încă nu ploua. Furtuna fierbinte plutise în aer toată seara, formându-se în est și înaintând spre Manhattan. O așteptase cu nerăbdare. Îmbrăcată într-o cămașă lungă și fără nimic altceva, stătu lângă fereastră pentru a o privi venind. Mai devreme, vecinii ei stătuseră așezați pe trepte, făcându-și vânt, asudând și plângându-se de căldură. Pe ea nu o deranja. Până să se sfârșească noaptea, ploaia avea să spele toată zăpușeala. Dar deocamdată, deși cămașa subțire i se lipea umedă de spate și de coapse, savura efectul de moleșeală provocat de căldura și de violența din văzduh.

Furtuna venea dinspre est, își spuse din nou. Poate că Booth privea deja ploaia pe care ea încă o aștepta. Se întrebă dacă muncea, ignorând bubuiturile tunetului. Sau dacă, la fel ca ea, stătea și privea dezlănțuirea de furie de pe cer. Se întrebă când avea să se întoarcă la ea.

Urma s-o facă, își spuse Ariel cu dârzenie. Spera doar că avea să revină cu mintea liniștită. Îl luase prin surprindere. Zâmbind pe jumătate, Ariel simți prima suflare de vânt trecând prin ușa de protecție și peste pielea ei. Nu îi părea rău, deși reacția lui o rănise, apoi o înfuriase. Reacția aceea trecuse. Poate că, pentru o clipă, uitase că pentru Booth dragostea nu era un dar altruist, așa cum era pentru ea. El vedea restricțiile, riscurile, suferințele.

Suferințele, își spuse, sprijinindu-și palmele pe pervaz. De ce era întotdeauna surprinsă când constata că putea să facă să-l sufere la fel de intens pe cât putea

fi ea de fericită? Îl dorea, fizic, dar el era la kilometri depărtare și, emoțional, el se distanțase de sentimentele ei.

Nu fusese surprinsă când Booth lipsise de la ultimele câteva zile de filmări – toate scenele-cheie fuseseră turnate. Și nici când Marshell menționase printre altele că Booth se retrăsese la casa lui izolată din Long Island pentru a scrie și a ieși în larg. Lui Ariel îi era dor de el, îi simțea lipsa; dar era prea independentă pentru a se plânge de faptul că îl pierduse pentru câteva zile. Booth avea nevoie de solitudine. O parte din ea înțelegea acest lucru, suficient cât s-o împiedice să fie nefericită.

Oare nu-și petrecuse și ea aproape toată noaptea pictând după vizita lui Liz Hunter pe platou?

Ariel ridică privirea spre pânza mânjită haotic cu nuanțe de cobalt și de stacojiu. Nu era o pictură pe care s-o țină în sufragerie prea mult timp. Era prea furioasă, prea tulburătoare. De îndată ce avea să-și proceseze complet sentimentele urma să bage pânza într-un dulap. Toată lumea folosea propriile mijloace de a gestiona emoțiile mai întunecate. Pentru Booth, soluția era să se retragă în sinea lui; pentru ea era să le lase să se exprime violent. Oricum ar fi fost, pe o cale sau pe alta, avea să se ajungă la o rezolvare. Trebuia doar să mai reziste puțin.

Tot asta își spunea și când se gândea la Scott. Audierea la tribunal urma să înceapă la sfârșitul săptămânii. Și acel aspect avea să se rezolve, dar Ariel refuza să ia în considerare mai mult de o singură soluție. Scott trebuia să vină la ea. Incertitudinile pe care le nutrise cândva legate de dreptul ei de a-l revendica, de nevoia lui de a fi cu ea, dispăruseră. Pe măsură ce se scurgea timpul, Scott devenea din ce în ce mai nefericit cu soții Anderson. Vizitele lui erau presărate cu îmbrățișări disperate și din ce în ce mai multe rugăminți de a i se permite să stea cu ea.

Nu era vorba de abuz sau de neglijență. Era vorba pur și simplu de iubire, o iubire necondiționată care pentru ea era firească și care nu-i era oferită câtuși de puțin

de bunicii lui. Oricât de greu ar fi fost în prezent pentru ea și pentru Scott, totul urma să se termine în curând. Era timpul să se concentreze pe viitor în loc de prezent. Astfel reuși să supraviețuiască zilelor lungi dintre filmări și audiere. Fără Booth.

Ariel închise ochii când ploaia începu să se reverse din cer. O, Doamne, de s-ar fi terminat o dată noaptea.

Ploaia tocmai începea să scadă în intensitate când Booth se ridică de la calculator. Reușise să scrie mai mult decât se așteptase, dar inspirația începea să-i secе. Știa că nu era cazul să se forțeze când ajungea în acel punct. Avea să încerce din nou peste o oră, eventual, sau poate abia peste o zi sau două. Dar inspirația urma să-i revină, iar povestea avea să curgă din nou.

Nu, nu putea să mai scrie nimic acum, dar nu trecuse încă de miezul nopții și nu avea stare. Furtuna limpezise aerul, făcându-l pe Booth să-și dorească să fie în larg din nou, sub luna plină. Ar fi trebuit să mănânce. Frecționându-și gâtul pentru a-l relaxa, își aminti că nu se obosise să ia cina.

Mâncare și retragerea la culcare.

Străbătând casa spre bucătărie, fu învăluit de tăcere. Era ciudat că nu observase niciodată cât de densă putea fi tăcerea și cât de goală putea fi o casă când avea un singur ocupant. Și mai ciudat era că, în urmă cu doar câteva luni, ar fi apreciat ambele atribute, chiar s-ar fi așteptat la amândouă. Din nou, înainte de Ariel. Viața lui părea să se fi împărțit în două etape. Înainte de Ariel și după Ariel. Nu era ușor pentru un bărbat să recunoască așa ceva.

Booth scoase o tavă de mâncare rece din frigider, fără a fi cu adevărat interesat de ea. Cu gesturi mecanice, își făcu un sendviș, găsi o piersică bine coaptă și își turnă un pahar cu lapte. Masa solitară nu i se păruse niciodată mai puțin atrăgătoare – atât de mult încât îi veni să arunce totul la gunoi.

Scuturându-se de acel sentiment, duse farfuria în dormitor şi o puse pe comodă. Decise că avea nevoie de ceva care să facă zgomot. Ceva care să-i ocupe gândurile fără a-i obosi creierul. Deschise televizorul, apoi parcurse canalele fără a căuta ceva anume. În mod normal ar fi trecut peste talk-show-ul nocturn în favoarea unui film vechi. Când râsul lui Liz se revărsă spre el, se opri. Poate că ar fi trecut oricum peste emisiune, dar îi fusese stârnită curiozitatea. Gândindu-se că se putea dovedi o diversiune interesantă, Booth îşi luă farfuria, o puse pe noptieră şi se întinse.

Participase şi el la acea emisiune de câteva ori. Deşi nu era deosebit de încântat de format sau de expunere, înţelegea industria suficient de bine cât să ştie că trebuia să ajungă la public prin formă. Emisiunea era populară, gazda era abilă şi îşi cunoştea profesia. Cu un farmec copilăresc, putea smulge declaraţii neaşteptate de la celebrităţi şi să-i împiedice pe spectatori să schimbe canalul sau să stingă pur şi simplu televizorul.

–Bineînţeles că mi-a făcut mare plăcere să filmez în Grecia, Bob. Liz se aplecă doar o idee spre gazda emisiunii, în vreme ce rochia ei de un albastru de gheaţă străluci rece sub reflectoare. Şi a lucra cu Ross Simmeon a fost o experienţă uriaşă.

–Nu am auzit, oare, că tu şi Simmeon v-aţi certat? Robert MacAllister aruncă întrebarea cu un rânjet.

Expresia lui spunea: „Haide, mie îmi poţi mărturisi". Era o armă îndelung exersată.

–Să ne certăm? Liz flutură din gene inocentă. Era mult prea deşteaptă pentru a cădea în capcana aceea. Îşi puse un picior peste celălalt, făcând ca rochia să-i danseze în ape peste tot corpul. Vai, nu! Nu-mi imaginez de ce-ar crede cineva aşa ceva.

–Probabil are vreo legătură cu faptul că ai refuzat să vii în platou timp de trei zile la rând. Ridicând uşor din umeri, dezaprobator, MacAllister se lăsă pe spate în scaun.

O neînțelegere legată de numărul de replici dintr-o scenă esențială.

–Asta e o absurditate. „Naiba să-i ia pe Simmeon și pe toți vânătorii de bârfe." Stătusem prea mult la soare. Doctorul mi-a prescris medicamente pentru câteva zile și mi-a recomandat repaus. Îi răspunse cu un zâmbet strălucitor. Desigur, au existat câteva momente tensionate, așa cum se întâmplă cu orice film important, dar aș colabora oricând cu Ross... „sau cu diavolul însuși", păru a spune tonul ei. Dacă mi s-ar oferi scenariul potrivit.

–Deci cu ce te ocupi acum, Liz? Ai avut un șir neîntrerupt de succese. Probabil devine din ce în ce mai greu să găsești exact combinația potrivită.

–E întotdeauna dificil să combini elementele corecte pentru a obține puțină magie. Gesticulă grațios, astfel încât lumina căzu pe inelul de pe mâna ei, scânteind. Scenariul potrivit, regizorul potrivit, actorul potrivit pentru rolul principal masculin. Am fost atât de norocoasă – în special la *Întâlnirea de la miezul nopții.*

Booth puse jos sendvișul pe jumătate mâncat și aproape râse. *El* scrisese acel scenariu pentru ea și o transformase într-o vedetă de prima mână. Filmul avusese încasări spectaculoase. Norocul nu avusese nici o treabă cu el.

–Rolul care ți-a adus un premiu Oscar, confirmă Bob. Și, desigur, un scenariu genial. Îi aruncă un zâmbet din colțul gurii. Ești de acord?

Era introducerea pe care Liz o așteptase. Și la care încercase să ajungă.

–O, da. Booth DeWitt e, poate – nu, cu siguranță –, cel mai bun scenarist al anilor '80. În pofida, ei bine, problemelor noastre personale, ne-am respectat întotdeauna din punct de vedere profesional.

–Știu totul despre ce înseamnă problemele personale, spuse Bob cu regret, făcând publicul să râdă.

Cele trei căsnicii ale lui fuseseră făcute cât se poate de publice. La fel și sumele pensiilor alimentare.

–Ce părere ai despre ultimul lui proiect?

–Oh. Liz zâmbi și își lăsă o mână să-i fluture spre gât înainte de a-i cădea în poală. Presupun că subiectul nu e tocmai secret, nu?

Publicul râse din nou, după cum se aștepta, dar ceva mai reținut.

–Sunt sigură că scenariul lui Booth e minunat, toate sunt. Dacă e, ăăă, subiectiv, spuse ea prudent, acest lucru e firesc. Din câte am auzit, se întâmplă frecvent ca un scriitor să reflecte părți din viața lui personală... și într-o manieră proprie, adăugă. De fapt, am vizitat platoul chiar săptămâna trecută. Pat Marshell e producătorul, știi, iar Chuck Tyler e în scaunul regizorului.

–Dar..., o îndemnă Bob, remarcând ezitarea ei evidentă.

–După cum ziceam, e greu să găsești combinația care să se dovedească magică. Aruncă primele insinuări cu un zâmbet. Iar Booth nu a mai scris niciodată nimic pentru micul ecran. E o tranziție dificilă pentru oricine.

–Jack Rohrer face parte din distribuție.

Politicos, Bob îi servi următoarea replică.

–Da, el e o alegere excelentă. Jack mi s-a părut absolut genial în *Nehotărâre*. A fost un scenariu în care chiar a avut cu ce să lucreze.

–Însă acesta...

–Ei bine, întâmplarea face să fiu o mare fană a lui Jack Rohrer, spuse Liz, aparent evitând să răspundă. Mă îndoiesc că există vreun rol în care să nu găsească nimic pe care să construiască.

–Și colega lui de distribuție?

Bob își încrucișă mâinile pe masă. Liz era hotărâtă să atace sălbatic, decise el. Nu avea cum să dăuneze audiențelor.

–Fata din rolul principal e drăguță. Nu-mi vine în minte chiar acum numele ei, dar cred că joacă într-o

telenovelă. Lui Booth îi place adesea să experimenteze în loc să lucreze cu actori cu vechime.

–Așa cum a făcut și cu tine.

Liz își îngustă ochii. Nu prea îi plăcea tonul lui, nici direcția discuției.

–Se poate spune și așa. Aroganța din tonul ei arăta altceva. Dar sincer, când lucrezi la un proiect de o asemenea anvergură, ar trebui să implici cei mai talentați profesioniști disponibili. Desigur, e o opinie personală. Am considerat întotdeauna că actorii trebuie să muncească din greu pentru a-și câștiga statutul meritat – Dumnezeu mi-e martor că eu așa am făcut – în loc să fie distribuiți într-o producție majoră dintr-o... să-i spunem toană personală?

–Crezi că Booth DeWitt are o toană personală față de Ariel Kirkwood? Așa o cheamă, nu?

–O, da, cred că da. Cât despre cealaltă întrebare, nu prea m-aș putea pronunța. Zâmbi din nou, fermecător. În special în direct, Bob.

–Asemănarea fizică dintre voi două e remarcabilă.

–Serios? Privirea lui Liz îngheță. Prefer să mă consider unică, deși, desigur, e flatant că cineva încearcă să mă reproducă. Firește, îi urez fetei cât mai mult succes.

–Asta e foarte amabil din partea ta, Liz, mai ales că se zvonește că povestea din scenariu e prea puțin favorabilă personajului despre care unii spun că e inspirat de tine.

–Cei care mă cunosc nu vor pune prea mult preț pe o perspectivă distorsionată, Bob. Per ansamblu, voi fi fascinată să văd produsul final. Declarația fu făcută pe un ton de plictiseală, aproape ca și cum ar fi căscat. Asta, desigur, dacă va fi difuzat vreodată.

–Dacă va fi difuzat vreodată? Preconizezi vreo problemă în privința asta?

–Nimic despre care să pot vorbi, spuse ea cu o ezitare evidentă. Dar noi doi știm câte lucruri se pot întâmpla între filmare și difuzare, Bob.

–Nu intenționezi să-l dai în judecată, Liz?

Ea râse, dar sună spart.

–Ar însemna să acord mult prea multă importanță filmului.

Bob își îndreptă fața spre cameră.

–Ei bine, cu asta vom lua o mică pauză în platou. Când revenim, James R. Lemont va veni alături de noi pentru a ne vorbi despre noua sa carte, *Secretele Hollywoodului*. Știm câte ceva și despre astea, nu-i așa, Liz?

După ce Bob aruncă o ocheadă, ecranul afișă prima reclamă.

Lăsându-se pe spate pe perne, uitând de mâncare, Booth trase din țigară și suflă fumul spre tavan. Era furios. Simțea mânia ca un ghem tare în stomac. Atacurile pe care le îndreptase împotriva filmului nici măcar nu fuseseră subtile, reflectă el. O, poate că avea să păcălească o anumită parte din public, dar pe nimeni dintre cei care aveau cât de puțin legătură cu această industrie și pe nimeni înzestrat cu un simț al observației. Liz se străduise din răsputeri să arunce câteva săgeți otrăvite și reușise, după părerea lui Booth, doar să se facă de râs.

Dar era furios. Iar furia, descoperi, se datora atacurilor pe care le îndreptase asupra lui Ariel. Premeditate, foarte calculate și, din păcate pentru Liz, foarte transparente. Era o felină și, de obicei, una deșteaptă. Gelozia era, în esență, singurul lucru care o putea face să-și piardă sângele-rece.

Bineînțeles că era invidioasă pe Ariel, reflectă Booth. Pe oricine era tânăr, frumos și talentat. Cum gelozia se adăugase fierii pe care trebuia s-o înghită din cauza filmului propriu-zis, Liz ajunsese aproape la o furie oarbă, atât cât îi permitea gama ei restrânsă de emoții. Și așa înțelegea să se răzbune.

Ridicându-se, Booth închise furios televizorul și începu să se învârtă prin cameră. Liz urma să vorbească despre film – și despre Ariel – în fiecare interviu pe care avea să-l

acorde, la fiecare petrecere la care avea să participe, în speranța de a-i sabota și pe unul, și pe altul. Desigur, nu putea să facă prea mult rău, dar simplul fapt de a ști acest lucru nu îl calmă. Nimeni nu avea dreptul să dea cu pietre în Ariel și faptul că Liz se folosise de el pentru a o ataca agrava lucrurile.

Ar fi putut, dacă ar fi vrut, să-și facă program să promoveze filmul în diverse orașe, contracarând campania lui Liz. Dar acest lucru ar fi însemnat doar să pună paie pe foc. Știa că cea mai bună cale de a se asigura că furtuna pe care încerca s-o stârnească Liz rămânea fără ecou era să păstreze tăcerea. Frustrat, se apropie de fereastră. Auzea apa de acolo. Foarte vag. Se întrebă dacă Ariel urmărise emisiunea de la acea oră târzie. Și cum făcea față atacului.

Întinsă în hamac, sprijinită pe perne, cu un bol de popcorn proaspăt așezat pe abdomen, Ariel o ascultă pe Liz Hunter. Ridică o dată din sprânceană când se auzi pomenită. Ariel ronțăi popcorn și zâmbi când Robert MacAllister îi aminti lui Liz că numele „fetei" era Ariel Kirkwood. Biata Liz, își spuse. Nu făcea decât să-și agraveze situația. Poate fiindcă Ariel petrecuse atâtea săptămâni în pielea lui Rae, remarcă lucruri mărunte. Bătaia unei unghii pe brațul fotoliului, scurta îngustare a buzelor, scânteia din ochii ei ce trăda în parte furie și în parte disperare. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se șubrezea mai mult susținerea de care se bucura. Ar fi fost mult mai bine pentru ea dacă nu ar fi spus nimic, reflectă Ariel. Un refuz de a comenta, un gest de nepăsare aruncat cu aroganță. Fusese un pas greșit, își spuse Ariel cu un oftat. Unul prostesc.

„Nu pot să-i fac rău." Ariel își mută privirea de pe ecran pe tavan. „Nimeni nu-i poate lua talentul. E păcat că nu-și dă seama de asta. Booth e cel pe care vrea, de fapt, să-l rănească", decise Ariel. Probabil voia să-l facă

să plătească fiindcă se folosise de Rae pentru a-i da jos câteva măști. Dar nu-și dădea seama Liz că fusese la fel de dureros de sincer și cu propriul lui personaj?

Ariel își îndreptă din nou privirea spre ecranul televizorului, dominat în acel moment de chipul lui Liz. Între sprâncene i se vedea o linie de nemulțumire, foarte vagă. Ariel se întrebă dacă era singura care remarcase asta, fiindcă era atât de intim implicată. „Te cunosc", îi spuse Ariel imaginii de pe ecran. „Te cunosc până în adâncul sufletului." Gândul o făcu să înghită un nod. Era o idee înspăimântătoare.

Ariel se lăsă pe spate, închizând sonorul televizorului și ascultând din nou ploaia. Aproape se oprise, răpăind doar pe sticla ferestrei. Booth văzuse probabil emisiunea, decise. Și dacă nu o prinsese în direct, urma să-i afle conținutul în scurt timp. Avea să fie furios. Ariel aproape își imagină reacția lui, privirea dură și expresia sumbră a gurii. Și ea se împotrivea de ceva vreme unei izbucniri de mânie ce amenința să-i domine restul sentimentelor.

Mânia era inutilă; și-ar fi dorit să-i poată spune. Booth știa, fără îndoială, că pregătise terenul pentru așa ceva când scrisese scenariul. Și ea făcuse un pas mai departe în aceeași direcție când acceptase rolul. Spera că, după ce se calma, Booth avea să înțeleagă că Liz Hunter făcuse mai mult bine decât rău filmului.

Când sună telefonul, Ariel se aplecă peste marginea hamacului. Anii de experiență o făcură să-și păstreze echilibrul în loc să cadă pe podea. Clătinându-se oarecum periculos, prinse telefonul și îl ridică.

–Alo.

–Ce nenorocită.

Râzând pe jumătate, Ariel se întinse din nou pe perne.

–Bună, Stella.

–Ai văzut emisiunea lui MacAllister?

–Da, acum e la televizor.

–Ascultă, Ariel, se face singură de râs. Oricine are doi neuroni își dă seama de asta.

–Atunci de ce ești furioasă?

O auzi pe Stella inspirând adânc.

–Am stat și am ascultat-o pe femeia aia vorbind, urându-ți cât mai mult noroc. Stella murmură ceva în barbă, apoi începu să vorbească atât de repede încât cuvintele i se amestecau în gură. Cât mai mult noroc pe dracu'! Ar vrea să te vadă dispărând de pe fața pământului. Ar vrea să bage un cuțit în tine.

–Poate o pilă de unghii.

–Cum poți să glumești pe tema asta? întrebă Stella.

„Fiindcă dacă nu glumesc s-ar putea să încep să țip."

–Tu cum poți s-o iei atât de în serios? spuse Ariel în schimb.

–Ascultă, Ariel... Vocea Stellei era prea puțin controlată. Cunosc genul ăla de femeie. Am jucat rolul ei în ultimii cinci ani. Nu s-ar da înapoi de la nimic, dar absolut nimic, dacă ar crede că te-ar putea lovi. La naiba, tu ai încredere în toată lumea.

–În unii mai puțin decât în alții. Deși grija și loialitatea Stellei o înduioșară, Ariel râse. Stella, nu sunt complet proastă.

–Nu ești proastă deloc, replică Stella, scandalizată. Dar ești naivă. Tu chiar crezi că puștiul care te oprește pe stradă și-ți cere o donație strânge bani pentru un adăpost pentru copii abandonați.

–Poate chiar așa e, murmură Ariel. În plus, ce legătură are asta cu...

–Foarte multă! o întrerupse Stella, aproape țipând. Țin la tine. Îmi fac griji pentru tine de câte ori mă gândesc că te plimbi pe stradă cu inima ușoară fără să te gândești câtuși de puțin la toți nebunii din lume.

–Haide, Stella, dacă m-aș gândi prea mult n-aș mai ieși deloc.

–Ei bine, gândește-te la asta. Liz Hunter este o femeie puternică și răzbunătoare care ar vrea să te distrugă. Păzește-te, Ariel.

„Cine ar putea ști mai bine decât mine asta?", își spuse Ariel, înfiorându-se ușor. „Sunt în pielea personajului ei de câteva săptămâni."

–Dacă îți promit, n-o să-ți mai faci griji?

–Nu. Ușor îmbunată, Stella oftă. Promite-mi, oricum.

–În regulă. Te-ai calmat?

Stella scoase un sunet gutural.

–Nu înțeleg de ce nu ești furioasă.

–De ce să fiu când te ocupi tu în locul meu – și o faci atât de bine?

Stella oftă prelung.

–Noapte bună, Ariel.

–Noapte bună, Stella... Mulțumesc.

Ariel puse la loc receptorul și se legănă încet dintr-o parte în cealaltă în hamac. Cu ochii fixați în tavan, se minună de cât era de norocoasă. Prietenia era un dar prețios. Gândul că exista cineva gata să îi sară în apărare, dezgolindu-și colții, îi oferea alinare. Avea astfel de prieteni și un loc de muncă la care era plătită bine pentru ceva ce ar fi făcut cu dragă inimă și pe gratis. Avea dragostea necondiționată a unui băiețel și, cu voia lui Dumnezeu, acesta urma să fie încredințat în grija ei peste câteva săptămâni. Avea atât de multe.

Întinsă pe spate, străduindu-se să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea, Ariel se gândi la Booth. Și tânji dureros după el.

Două zile mai târziu, Ariel avu parte de o vizită surpriză. Era prima ei zi liberă de când revenise la rolul Amandei. Și-o petrecea făcând ceva ce rareori începea, și chiar mai rar termina. Curățenie în casă.

Îmbrăcată în pantaloni scurți zdrențuiți și o bluză cu spatele gol, stătea așezată pe pervazul ferestrei, la etajul doi, și, aplecându-se în afară, spăla exteriorul ferestrelor.

Volumul aparatului de radio era dat tare, astfel încât viorile sinuoase ale Șeherezadei aproape făceau să zăngăne ferestrele. Din când în când câte un vecin de cartier striga ceva spre ea. Ariel se oprea din muncă – ceea ce nu era deloc greu pentru ea – și îi răspundea.

Important era să-și facă de lucru, să fie tot timpul ocupată. Dacă își acorda răgaz mai mult de o clipă, să se gândească, era posibil să înnebunească. Ziua următoare avea să aducă începutul procesului de custodie. Și trecuseră două săptămâni întregi de când îl văzuse pentru ultima dată pe Booth. Ariel lustrui sticla până ajunse să strălucească. Simți ceva ca o mâncărime între omoplați, ca vârful unui deget pe ceafă. Întorcând capul, coborî privirea și îl văzu pe Booth pe trotuar, dedesubtul ei. Ușurarea o cuprinse în valuri. Chiar dacă ar fi încercat, chiar dacă s-ar fi gândit să încerce, nu ar fi putut să ascundă zâmbetul ce îi ilumină toată fața.

– Bună.

Ridicând privirea spre ea, Booth simți o dorință atât de intensă încât i se înmuiară genunchii.

– Ce naiba faci?

– Spăl geamurile.

– Ai putea să-ți rupi gâtul.

– Nu, sunt prinsă cu ceva. Una dintre pisicuțe se frecă de gleznele ei, făcând-o să tresară și să se sprijine mai mult pe genunchi. Vii sus?

– Da.

Fără a mai spune nimic, dispăru de sub ochii ei. Urcând scările își aminti singur ce își promisese. Nu avea s-o atingă – nici măcar o dată. Urma să-i spună ceea ce venise să-i spună, să facă ceea ce venise să facă, apoi să plece. Nu avea s-o atingă și să înceapă din nou acel ciclu

nesfârșit de dor, și dorință, și visuri. În ultimele două săptămâni, se eliberase de ea.

Când ajunse la palier aproape crezu aceste lucruri. Apoi Ariel deschise ușa.

Încă mai ținea în mână o cârpă umedă. Nu era deloc machiată; petele de culoare din obrajii ei se datorau plăcerii și efortului fizic. Părul îi era dat pe spate și prins cu o bucată de sfoară. Mirosul de amoniac era puternic.

Booth își simți degetele tânjind s-o atingă, s-o simtă o singură dată. Și le strânse în palmă și își îndesă mâinile în buzunare.

—Mă bucur să te văd.

Ariel se sprijini de canatul ușii și îl studie cu atenție. Oamenii nu se schimbau în două săptămâni, își aminti singură, comparând fiecare unghi și plan al chipului lui cu amintirea pe care o purtase în gândurile ei. Arăta la fel, poate puțin mai bronzat, dar la fel. Se simți inundată de dragoste.

—Ți-ai petrecut mult timp în larg.

—Da, destul de mult.

—Ți-a făcut bine. Se vede. Se dădu în spate, știind din poziția tensionată în care stătea că nu avea să-i accepte mâna dacă i-o întindea. Intră.

Booth păși în mijlocul haosului. Când Ariel făcea curat, întorcea totul cu fundul în sus și nimic nu rămânea neatins. Sertarele fuseseră golite, mesele debarasate. Mobila și ferestrele străluceau. Nu era loc nici de stat în picioare, cu atât mai puțin de așezat.

—Scuze, spuse ea, urmărindu-i privirea. Am rămas puțin în urmă cu toată curățenia de primăvară. Presiunea din pieptul ei creștea cu fiecare secundă în care stăteau unul lângă celălalt, despărțiți de o distanță uriașă. Vrei ceva de băut?

—Nu, nimic. Am să termin repede, fiindcă ești ocupată. Urma să termine repede fiindcă îl durea, fizic, intens, să nu poată atinge ceea ce încă își dorea... și să își dorească

în continuare ceea ce se convinsese singur că nu putea avea. Presupun că ai văzut emisiunea lui MacAllister de acum câteva nopți.

–Aia e o poveste veche, replică Ariel. Se așează în hamac, cu picioarele atârnându-i în aer și cu degetele prinse strâns.

Ținându-și mâinile în buzunare, Booth se legănă pe călcâie.

–Și ce părere ai?

Ridicând din umeri, Ariel își încrucișă gleznele.

–A aruncat câteva săgeți împotriva filmului, dar...

–A aruncat câteva săgeți împotriva ta, o corectă el.

Vocea îi devenise aspră, ochii i se îngustaseră.

Ghicindu-i dispoziția, Ariel decise să adopte o atitudine relaxată; zâmbi.

–Nu sângerez.

Booth se încruntă spre ea o clipă, apoi estimă că era mult mai puțin îngrijorată decât el. Era ceva ce trebuia să schimbe.

–Nu s-a mulțumit cu atât, Ariel. Se apropie, pentru a-i studia mai atent chipul, sau poate pentru a-i simți mai bine parfumul vag. A avut o întâlnire destul de interesantă cu producătorul serialului tău, apoi cu o parte dintre directorii executivi ai televiziunii.

–Cu producătorul meu? Nedumerită, își aplecă fruntea și încercă să găsească o explicație logică. De ce?

–Vrea să fii concediată – sau, hm, să nu ți se mai prelungească contractul.

Uluită, Ariel nu spuse nimic. Dar chipul îi deveni palid. Cârpa îi alunecă, în tăcere, din mână pe podea.

–Le-a oferit câteva apariții speciale în serial, dacă renunță la tine. Producătorul tău a refuzat-o politicos. Așa că s-a dus la superiorii lui.

Ariel își înghiți panica. Singurul ei gând, bubuindu-i în minte, era: „Nu acum, nu în timpul procesului". Avea nevoie de stabilitatea acelui contract pentru Scott.

–Și?

Booth nu se așteptase la acea reacție de spaimă, la buzele albe și la ochii mari. O femeie cu temperamentul ei ar fi trebuit să fie furioasă, suficient de furioasă cât să se dezlănțuie, să arunce cu obiecte, să explodeze. Ar fi putut înțelege chiar o reacție amuzată, un chicot de râs, s-o vadă clătinând din cap și ridicând din umeri. Era suficient de încrezătoare pentru așa ceva. El așa crezuse. Dar ceea ce văzu în ochii ei era frică pură.

–Ariel, cât de importantă crezi că ești, mai exact, pentru serial?

Ariel fu nevoită să înghită un nod înainte de a putea să pronunțe primul cuvânt.

–Amanda e un personaj popular. Mie îmi sunt trimise cele mai multe scrisori, o mare parte adresate Amandei mai degrabă decât mie. La ultima semnare de contract mi s-a aprobat mărirea onorariului cu negocieri minime.

Înghiți din nou în sec și își împreună strâns mâinile. Toate acele lucruri erau foarte logice, toate erau foarte practice. Îi venea să țipe.

–Oricine poate fi înlocuit. Într-un serial, asta e cea mai importantă regulă. Au să renunțe la mine?

–Nu. Încruntându-se, veni mai aproape. Mă surprinde că te așteptai s-o facă. Ești deja motivul principal pentru care au cele mai mari audiențe. Și cum filmul urmează să fie lansat în toamnă, serialul va avea de câștigat de pe urma lui. Dacă ar fi să gândim strict din punct de vedere practic, tu – zi de zi – valorezi mult mai mult pentru televiziune decât apariția lui Liz într-un episod. Când Ariel oftă prelung, Booth se luptă cu impulsul de a o prinde în brațe. Chiar atât de mult înseamnă serialul ăsta pentru tine?

–Da, chiar atât de mult înseamnă.

–De ce?

–E serialul meu, spuse ea simplu. Personajul meu. Panica începu să pălească, făcând loc furiei. Dacă

va fi să plec, o voi face fiindcă asta îmi doresc sau fiindcă nu mai sunt suficient de bună. Abandonându-se furiei, luă o mică vază galbenă de pe masa de lângă ea și o aruncă de perete cu tot cu buchetul de floarea-miresei din ea. Sticla se sparse, iar florile se împrăștiară. Mi-am dedicat cinci ani din viață acestui serial. Când respirația începu să i se calmeze, se uită la cioburile vazei și la florile rupte. E important pentru mine, continuă ea, ridicând din nou privirea spre Booth. În momentul de față, dintr-o grămadă de motive, e esențial. Ariel se prinse de marginile hamacului și se strădui să se relaxeze. Cum ai aflat despre asta?

–De la Pat. S-a discutat destul de mult despre tine. Am decis că ar trebui să afli despre această ultimă mișcare în particular.

–Mulțumesc. Furia începu să scadă în intensitate. Ușurarea o ameți. Ei bine, îmi pare rău că se simte atât de amenințată încât încearcă să mă lase fără un loc de muncă, dar mă gândesc că se va liniști acum.

–Ești prea deșteaptă ca să crezi asta.

–Nu prea are ce altceva să-mi facă, sincer. Și de câte ori încearcă nu face decât să-și înrăutățească situația. Încet, cu un efort conștient, își relaxă mâinile. Fiecare interviu pe care îl acordă înseamnă publicitate gratuită pentru film.

–Dacă există vreo cale prin care îți poate face rău, o va face. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să-ți ofer rolul lui Rae.

Zâmbind, Ariel își puse mâinile pe brațele lui.

–Îți faci griji pentru mine? Mi-ar plăcea să fie așa... doar puțin.

Ar fi trebuit să se îndepărteze chiar atunci. Dar avea nevoie, cu disperare, să absoarbă acel contact. Doar mâinile ei pe brațele lui. Dacă era atent, foarte atent, poate era suficient.

–Toate problemele pe care ţi le provoacă sunt responsabilitatea mea.

–Asta e o afirmaţie remarcabil de ridicolă – arogantă, vanitoasă. Rânji. Şi exact ca tine. Mi-a fost dor de tine, Booth. Mi-a fost dor de tot ce ţine de tine.

Îl trăgea mai aproape, dar, şi mai mult, îl trăgea în capcană. Chiar în clipa în care mâna ei se întinse după faţa lui, el îşi coborî gura peste a ei. Iar după ce gustă pentru prima dată, uită toate promisiunile pe care şi le făcuse în timpul cât fusese plecat.

Ariel gemu când buzele ei se întâlniră cu ale lui. Se simţea ca şi cum ar fi aşteptat ani întregi să simtă din nou acel fior ce o făcea să se topească. Mai mult. Lăcomia o inundă năvalnic. Îl trase în jos, făcând hamacul să se clatine sub greutatea lor combinată.

Nu mai era nimic blând în nici unul dintre ei acum. Nerăbdarea mocnea în ei. Fără cuvine, se îndemnară să se grăbească – grăbeşte-te să mă atingi, a trecut prea mult timp. Iar când hainele fură înlăturate şi pielea întâlni piele, muşcară cu nesaţ unul din celălalt.

Legănarea hamacului era precum marea, iar Booth simţi libertatea. Libertatea însemna pur şi simplu a fi din nou lângă ea. Şi din libertate se născu nebunia. Nu-şi putea împiedica mâinile să exploreze tot corpul lui Ariel. Nu-şi putea împiedica gura să încerce să-i devoreze fiecare centimetru. Era flămând de ea şi nu-i mai păsa că jurase să se abţină. Pielea ei se unduia caldă şi moale sub mâinile lui. Gura ei era fierbinte şi mătăsoasă. Generozitatea pe care nu ar fi putut niciodată s-o măsoare concret se revărsa pur şi simplu din ea.

Ariel încetase să mai gândească în clipa în care Booth o sărutase din nou. Nu avea nevoie de gândire acum, doar de simţuri. Îi simţi gustul sărat al pielii aşa cum stăteau lipiţi laolaltă în căldura umedă a după-amiezii; aroma bărbătească de pe gâtul lui o stârnea să se întoarcă, iarăşi şi iarăşi. Simţea în el o furtună de dorinţă, mai intensă decât

percepuse în el vreodată. Pielea i se înfioră la gândul de a fi dorită cu o asemenea sălbăticie.

Dar fiorul trezi și o dorință la fel de intensă în ea. Sfoara hamacului o zgârie pe spate când trupul lui se apăsă peste al ei. Timp de o singură clipă, i se păru că putea simți firele separate, apoi senzația se pierdu într-o alta. Mâinile lui erau în părul ei, ținându-i capul pe spate pentru a-i putea devora gura. Îi auzi respirația înfiorându-se și văzu, când ridică tremurător genele, că Booth o privea. O privea neîncetat.

Booth ținu ochii deschiși și fixați asupra ochilor ei când o pătrunse. Voia s-o vadă, avea nevoie să știe că îl dorea la fel de intens cum o dorea și el. Și o văzu – pe buzele ei tremurătoare. Numele lui se desprinse de pe acele buze într-o șoaptă întretăiată. O văzu în plăcerea uluită din ochii ei. El îi putea oferi acea plăcere. El i-o putea oferi, își spuse Booth, îngropându-și fața în părul ei. Voia să-i ofere totul.

– Ariel...

În ultimul colțișor lucid al minții înțelese că erau amândoi aproape de culme. Îi prinse fața în mâini și își zdrobi gura peste a ei, ajungând amândoi la climax și înăbușindu-și reciproc strigătul de plăcere.

Clătinarea hamacului încetini, devenind lină, ca a unui leagăn. Stăteau îmbrățișați, față în față, iar Ariel își sprijinea capul în curba umărului lui. Trupurile le erau umede de la căldura din aer și de la fierbințeala din interior. O parte din părul ei se revărsă pe pieptul lui.

– M-am gândit la tine, murmură Booth. Ochii îi erau închiși. Bătaia inimii lui începea să încetinească, dar brațele din jurul ei nu se relaxară. Nu am reușit niciodată să nu mă mai gândesc la tine.

Ariel avea ochii deschiși și zâmbi. Nu avusese nevoie de nici un alt cuvânt în afară de acestea.

– Dormi puțin cu mine. Întorcându-și capul, îl sărută pe umăr înainte de a se culca la loc. Doar puțin.

Zile și nopți la rândul se gândise doar la ziua de mâine. Acum sosise din nou clipa să se gândească doar la prezent. Mult timp după ce Booth adormi, Ariel rămase trează, simțind legănarea ușoară a hamacului.

capitolul 11

Ariel era așezată pe o băncuță de lemn în fața sălii de ședințe a tribunalului. Era un hol aglomerat, în care oamenii veneau și plecau, dar nimeni nu o băga prea mult în seamă pe femeia solitară în costum crem care privea în gol.

Prima zi a audierilor se încheiase și simțea o combinație ciudată de ușurare și tensiune. Începuse; nu mai putea da înapoi. O ușă se deschise pe coridor și o mulțime de oameni se revărsă peste ea. Nu se simțise în viața ei mai singură.

Bigby îi prezentase situația în linii mari. Nu avusese parte de surprize. În pofida jargonului legal, în prima zi se discutaseră, în principiu, aspecte de bază. Însă mintea lui Ariel găsise întrebările preliminare teribil de banale. Dar rotițele se puseseră în mișcare și, acum că se ajunsese aici, poate că ritmul avea să se accelereze.

„Vreau doar să se termine rapid", își spuse ea și închise ochii pentru o clipă. „Vreau doar să se termine." Tensiunea era provocată de gândul la a doua zi. Ușurarea se năștea din certitudinea absolută că făcea ceea ce trebuia să facă.

Bigby ieși din sala tribunalului cu un diplomat subțire în mână. Întinse cealaltă mână spre ea.

– Dă-mi voie să te scot la un pahar de ceva.

Ariel zâmbi, prinzându-l de mână și ridicându-se.

– De acord. Dar să fie cafea.

– Te-ai descurcat bine azi.

– Nu prea am făcut nimic.

Bigby dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Poate că era mai bine să nu sublinieze cât de mult realizase pur

și simplu fiind ea însăși. Prospețimea ei, grija din privirea ei, tonul vocii – toate reprezentaseră un contrast viu cu rigiditatea fizică și chipurile împietrite ale soților Anderson. Un judecător atribuit unui caz de custodie, unul bun, era influențat și de alte lucruri în afară de informații seci și de cifre.

– Doar continuă tot așa, o sfătui el, apoi o strânse de mână, străbătând împreună coridorul. Nici unul dintre ei nu îl observă pe bărbatul în costum închis și cu ochelari cu ramă de baga care îi urmă. Spune-mi cum decurge restul vieții tale, îi ceru el. În maniera sa discretă, Bigby o conduse pe ușă la fel cum îi conducea gândurile. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să reprezint o vedetă în devenire.

Ariel râse chiar în clipa în care primul val de căldură se ridică din trotuar și o lovi. New Yorkul în toiul verii era fierbinte, umed și asudat.

– Asta sunt?

– Poza ta a apărut în revista *Tube*, iar numele tău a fost pomenit în emisiunea lui MacAllister. Rânji când Ariel ridică o sprânceană. Sunt impresionat.

– Tu chiar citești revista aia, Charlie? Încerca să o ajute să-și păstreze calmul, își dădu ea seama. Și o făcea ca un expert. Cu un gest prietenos, își strecură brațul pe după al lui. Trebuie să recunosc, publicitatea nu va face rău nici serialului, nici filmului, nici mie.

– În ordinea asta?

Ariel zâmbi și ridică din umeri.

– Depinde de dispoziția mea.

Nu, nu era lipsită de ambiție. Reportajul fotografic din *Tube* îi oferise o doză serioasă de satisfacție de sine.

– A trecut multă vreme de la reclamele la șampon și n-am să regret dacă nu mi se va oferi în viitorul apropiat ocazia de a sta în picioare, plină de clăbuci, timp de trei ore.

Intrară într-o cafenea în care temperatura scăzu cu vreo cinci grade Celsius. Ariel se înfioră scurt și oftă ușurată.

–Deci din punct de vedere profesional totul merge ca pe roate? întrebă Charlie.

–Nu mă pot plânge. Ariel se strecură în micuțul separeu de vinil și își scoase pantofii. Săptămâna viitoare se organizează audiții pentru *Capitolul doi*. A trecut prea mult timp de când n-am mai jucat într-o piesă de teatru.

Bigby plescăi din limbă și luă un meniu. Bărbatul în costum de culoare închisă se așeză în separeul de lângă ei, instalându-se cu spatele spre Ariel.

–Nu poți sta într-un loc, nu-i așa?

–Nu, atâta timp cât depinde de mine. Intuiția îmi spune că va fi bine și cu procesul de custodie, poate din cauză că sunt pe val la nivel profesional. Se va rezolva totul cu bine, Charlie. Am să-l am pe Scott cu mine, iar filmul lui Booth va avea un succes zdrobitor.

El o privi peste rama ochelarilor, apoi rânji.

–Puterea gândirii pozitive.

–Dacă funcționează. Își puse coatele pe masă, apoi își sprijini bărbia în pumni. Toată viața am avansat spre anumite țeluri fără să înțeleg că, de fapt, mi le stabileam pentru mine. Sunt aproape realizabile.

Bigby ridică privirea spre chelneriță înainte de a se întoarce spre Ariel.

–Ce-ai zice de niște plăcintă la cafea?

–Mi-ai forțat mâna. Cu afine. Își atinse buza cu vârful limbii, reușind aproape să-și imagineze gustul.

–Două din fiecare, îi spuse Bigby chelneriței. Dacă tot veni vorba de Booth DeWitt..., continuă el.

–Veni?

Surprinse sclipirea de amuzament din ochii lui Ariel.

–Cred că l-ai pomenit acum câteva săptămâni. Un bărbat care nu avea o părere prea bună despre relații sau actrițe?

–Ai o memorie excelentă – și o putere de deducție remarcabil de fină.

–A fost destul de ușor să combin logic ceea ce știam, mai ales după spectacolul oferit de Liz Hunter la emisiunea lui MacAllister de acum câteva nopți.

–Spectacol? repetă Ariel cu o jumătate de zâmbet.

–Un actor poate, de regulă, să identifice un altul, aș spune. Iar un avocat e în mare măsură și actor.

Se întrerupse și își împreună mâinile pe masa de plastic ciobit, așa cum făcea, de obicei, pe biroul lui.

–I-a făcut viața un adevărat calvar lui DeWitt, acum câțiva ani.

–Și-au făcut rău unul altuia. Știi, uneori cred că oamenii pot fi atrași exact de acele persoane care sunt cea mai proastă alegere pentru ei.

–Vorbești din experiență personală?

Privirea ei deveni foarte serioasă, iar expresia gurii, mult mai blândă.

–Booth e potrivit pentru mine. Din multe puncte de vedere îmi va face viața mai dificilă, dar e potrivit pentru mine.

–De ce ești atât de sigură?

–Sunt îndrăgostită de el. Când li se servi plăcinta, Ariel ignoră cafeaua și se concentră pe desert. Îți rămân profund recunoscătoare, Charlie, spuse ea după ce luă prima înghițitură.

El ridică o sprânceană, privind felia de plăcintă pe care o savura ea.

–Ești ușor de impresionat.

–Cinicule. Mănânc-o.

Bigby luă o furculiță și o lustrui absent cu un șervețel de hârtie.

–Cu riscul de a mă băga cu bocancii în sufletul tău, DeWitt nu e genul de bărbat cu care mi te-aș fi imaginat într-un cuplu.

Ariel înghiți.

–Oh.

–El e foarte intens, foarte serios. Cel puțin așa arată scenariile lui de până acum. Iar tu ești...

–Excentrică? sugeră ea, tăind cu furculița o bucată de plăcintă.

–Nu. Bigby deschise unul dintre micile recipiente de plastic cu frișcă într-un bol pe masă. Nici vorbă. Dar ești plină de viață – de bucuria de a trăi. Nu se pune problema că nu ai înfrunta aspectele dificile atunci când e cazul, dar nu le cauți. Am impresia că DeWitt asta face.

–Poate – poate că se așteaptă la ele. Dacă te aștepți la astfel de lucruri și se întâmplă, nu ești dat peste cap de ele. Pentru unii oameni e o atitudine defensivă. O urmă de încruntare îi încreți fruntea înainte de a o alunga. Cred că eu și Booth avem multe de învățat unul de la celălalt.

–Iar Booth ce crede – sau deja mă bag prea departe?

–Nu te bagi prea departe, Charlie, spuse ea absentă. Își amintea cât de sumbru fusese Booth când venise la ușa ei, cu câtă intensitate făcuse dragoste cu ea. Se relaxase, puțin câte puțin și foarte încet. Apoi dormise, cu brațele strânse în jurul ei, ca și cum ar fi avut nevoie doar de ceva de care să se agațe. De ea, se întrebă Ariel, sau doar de pace? Poate că nu conta.

–E greu pentru Booth, murmură. Își dorea să fie lăsat în pace, voia ca viața lui să continue într-un anumit fel. Eu i-am dat peste cap acele planuri. Are nevoie de mai mult timp, de mai mult spațiu.

–Și tu de ce ai nevoie?

Ridică privirea și văzu că răspunsul ei nu-l mulțumise. „Se gândește la mine", își dădu seama Ariel, înduioșată. Întinzându-se peste masă își puse o mână pe a lui.

–Îl iubesc, Charlie. Asta îmi ajunge deocamdată. Știu sigur că nu va fi de-ajuns pentru totdeauna, dar oamenii nu-și pot comanda emoțiile din butoane. Eu nu pot, se corectă.

–Asta înseamnă că el poate?

–Într-o oarecare măsură. Ariel deschise gura din nou, apoi clătină din cap. Nu, nu vreau să-l schimb, nici măcar în felul ăsta. Nu vreau nici o schimbare. Am nevoie de echilibrul pe care mi-l aduce și am nevoie să reușesc să mai risipesc dintre umbrele pe care le poartă după el. E același lucru și cu Scott, într-un fel. Am nevoie de stabilitatea pe care o aduce în viața mea – felul în care Scott, poate copiii în general, pot să constituie un punct central în viața mea. În principiu, am o nevoie uriașă să știu că cineva are nevoie de mine.

–I-ai spus lui Booth despre Scott? Despre procesul de custodie?

–Nu. Ariel amestecă zahăr în cafea, dar nu o bău. Nu mi se pare corect să-i arunc în cârcă o problemă care era deja în plină desfășurare când ne-am cunoscut. Instinctul îmi spune să mă ocup singură de asta, apoi, după ce se rezolvă, să-i spun lui Booth în stilul meu.

–S-ar putea să nu-i placă, remarcă Bigby. Singurul lucru pe care l-a menționat Ford la ultima noastră întâlnire și cu care sunt nevoit să mă declar de acord e faptul că unii bărbați nu pot sau nu vor să-și asume responsabilitatea pentru copilul unui alt bărbat.

Ariel clătină din cap.

–Nu cred asta despre Booth. Dar dacă e adevărat, e ceva de care va trebui să mă ocup.

–Și dacă ai fi obligată, totuși, să alegi?

Ariel nu spuse nimic la început, încercând să gestioneze durerea pe care i-o provoca simplul gând la așa ceva.

–Când alegi între doi oameni pe care îi iubești, spuse Ariel încet, îl alegi pe cel care are cea mai mare nevoie de tine. Ridică din nou privirea. Scott este doar un copil, Charlie.

Acesta se aplecă peste masă și o bătu pe mână.

–Voiam doar să aud cuvintele din gura ta. Ca să fiu din nou complet lipsit de profesionalism, spuse

el cu un rânjet, nu există bărbat în lumea asta care să te refuze fie pe tine, fie pe Scott.

– De-asta sunt nebună după tine. Se opri o clipă, apoi își duse furculița la gură. Charlie, m-ai considera cu adevărat o hedonistă dacă aș mai comanda o felie din plăcinta asta?

– Da.

– Bun. Ariel ridică mâna și îi făcu semn chelneriței. Din când în când, trebuie să-mi permit câte un lux.

Viața Amandei era ca o oală sub presiune. Repetându-și pentru ultima dată succesiunea de replici, Ariel decise că era recunoscătoare pentru acea tensiune. O ajuta să facă față realității ceva mai bine. Își petrecuse dimineața la tribunal, iar în ziua următoare era programată să apară în boxa martorilor. Acela era un rol pentru care nu se putea pregăti. Dar sentimentele pozitive pe care le trăise în prima zi a procesului nu păliseră, și nici optimismul ei. Biata Amanda era cea care, reflectă Ariel, urma să continue să aibă probleme care nu aveau să se rezolve complet niciodată. Așa era viața într-o telenovelă.

Restul actorilor încă nu se întorseseră din pauza de prânz. Ariel stătea singură în studio – adică întinsă pe patul șifonat din care urma să se ridice Amanda, trezită de sunetul sticlei sparte. Singură și fără apărare, avea să dea piept cu Spintecătorul din Trader's Bend. Doar inteligența ei și abilitățile profesionale puteau să-i ofere protecție în fața ucigașului psihopat.

Îmbrăcată deja în costumul pentru serial, o cămașă de noapte simplă, de un albastru-violet, continuă să-și murmure replicile, făcând între timp leneșă exerciții pentru picioare. Avusese câteva scântei vagi de vinovăție legate de cea de-a doua felie de plăcintă cu afine.

– Ei, ei, deci ăsta e ritmul frenetic în care se filmează un serial de televiziune.

Cufundată în scena captivantă dintre Amanda și psihopat, Ariel scăpă scenariul și tresări. Paginile i se împrăștiară pe abdomen, iar mâna îi zbură la gât.

–Dumnezeule mare, Booth, sper că te pricepi la resuscitare, fiindcă tocmai mi-a stat inima în loc.

–Am s-o fac eu să bată din nou.

Prinzându-i capul între palme, se aplecă și o sărută blând, încet, deplin. La fel de surprinsă de textura sărutului pe cât fusese de apariția lui bruscă, Ariel rămase nemișcată și absorbită. Își dădea seama doar că ceva era diferit, dar, cu mintea cuprinsă de un vârtej și sângele pompându-i în vene, nu reușea să spună exact ce.

El știa. Când se lăsă încet în jos pentru a se așeza pe pat și a prelungi sărutul, Booth înțelese exact ce anume era diferit. O iubea. Se trezise singur în patul lui în dimineața aceea, întinzându-se după ea. Citise ceva prostesc în ziar și se gândise automat cum ar fi râs ea. Văzuse o fetiță cu un balon chicotind și trăgându-și mama spre parc. Și se gândise la Ariel.

Și gândindu-se la ea remarcase că cerul era superb și albastru, că orașul era plin de viață și de surprize, că viața era o plăcere. Cât de prost fusese să îi opună rezistență și să refuze tot ceea ce oferea ea. Ariel era a doua șansă pentru el... Nu, dacă era să fie sincer, trebuia să admită că Ariel era prima lui șansă de a fi fericit cu adevărat – fericit pe deplin. Nu avea să mai lase amintirile urâte să-l țină departe de acele lucruri sau de ea.

–Cum stai cu pulsul? murmură el.

Ariel expiră prelung, deschizând ochii încet.

–Putem renunța la ambulanță.

Booth aruncă o privire spre patul dezordonat, apoi spre cămașa ei foarte cuminte și foarte atrăgătoare.

–Trăgeai un pui de somn?

–Lucram, răspunse ea afectată. Restul actorilor sunt la prânz, nu eram așteptată decât la ora unu. Îi dădu la o parte părul ce îi cădea întunecat și ciufulit peste frunte. Nu era

încordat, își spuse imediat, și zâmbi. Tu ce faci aici? De regulă, la ora asta din zi ești cufundat până la gât în fraze de geniu.

–Voiam să te văd.

–Asta e drăguț. Ridicându-se în fund, își aruncă brațele în jurul gâtului lui. Asta e foarte drăguț.

Era nevoie de puțin, reflectă Booth, ținând-o strâns lângă el. Cum urma să reacționeze când avea să-i spună că încetase să mai opună rezistență și că nimic nu-l făcuse vreodată mai fericit decât prezența ei în viața lui? În seara aceea, își spuse, îngropându-și fața în gâtul ei. În seara aceea, când rămâneau singuri, când nu mai era nimeni să-i deranjeze, urma să-i spună. Și urma s-o întrebe.

–Poți să stai puțin?

Ariel nu știa de ce se simțea atât de minunat, nici nu voia să încerce să analizeze motivele.

–Am să stau până termini, apoi o să te răpesc și o să te duc acasă cu mine.

Ariel râse și, când se foi, scenariul se făcu ghem sub ea.

–Replicile tale, o avertiză Booth.

–Le știu. Asta – își dădu capul pe spate, astfel încât ochii îi sclipiră – e o scenă de tensiune extremă, plină de pericol și de dramatism.

Booth privi din nou patul.

–Și de sex?

–Nu! Împingându-l deoparte, se așeză în genunchi. Amanda se foiește și se zvârcolește în pat, visele ei au fost tulburate. Camera se îndepărtează – se creează o atmosferă vagă – Amanda rătăcește printr-o ceață, pierdută, singură. Aude pași în spatele ei. Camera oferă un prim-plan. Teamă. Apoi... Vocea îi căpătă un ton dramatic și își aruncă părul pe spate. În față vede o siluetă în ceață. Ariel ridică o mână ca pentru a da la o parte o perdea de negură. Să fugă spre ea – sau de ea? Pașii din spatele ei se apropie mai rapid, respirația i se accelerează.

Câteva raze de lună – palide, sinistre – se strecoară până la ea. Griff e cel care se află în fața ei, întinzând mâna spre ea, chemând-o pe nume într-o voce cu ecou, lipsită de trup. El o iubește, ea vrea să meargă la el. Dar pașii se aud tot mai aproape. Când începe să fugă, apare licărirea ascuțită, crudă a unui cuțit.

Ariel îl prinse de ambii umeri, apoi se prefăcu a leșina în brațele lui. Booth rânji. Trăgând-o scurt de păr o făcu să deschidă ochii.

–Și mai departe?

–Bărbatul vrea mai mult. Ridicându-se din nou, Ariel împinse scenariul deoparte. Țipătul îi rămâne înăbușit în gât și, înainte să poată striga, se aude un bubuit, zgomot de sticlă spartă. Amanda se ridică din pat cu un spasm, respirând greoi. Când ilustră momentul, Booth se întrebă dacă știa exact cât de pricepută era.

Oare doar a visat sau chiar a auzit acel sunet? Înspăimântată, dar nerăbdătoare, coboară din pat.

Aruncându-și picioarele pe podea, Ariel coborî din pat, încruntându-se spre ușă așa cum ar fi făcut Amanda, dându-și părul pe spate cu un gest absent și întinzându-se după lampa mică de lângă pat.

–Poate a fost vântul, continuă ea. Poate a fost visul, dar știe că nu va mai putea adormi până nu aruncă o privire. Muzica începe să crească în intensitate – ceva cu mult bas – când deschide ușa dormitorului. Pauză publicitară.

–Haide, Ariel.

Exasperat, Booth o prinse de mână și o trase înapoi spre pat.

Supusă, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui și rămase în picioare în fața lui.

–Acum vei învăța cea mai bună metodă de a păstra luciul pe parchetul neceruit.

El o pișcă, cu forță.

–E Spintecătorul.

–Poate da, spuse ea, fluturând din gene. Poate nu.

–E Spintecătorul, spuse el hotărât. Iar Amanda noastră cea aventuroasă coboară la parter. Cum reușește să nu devină victima numărul cinci?

–Șase, îl corectă Ariel. După cum se spune, asta doar eu știu, iar tu o să afli.

Smucind-o de încheietură, Booth o răsuci pe călcâie făcând-o să cadă în poala lui, râzând.

–N-ai decât, torturează-mă, fă-mi ce poți tu mai rău. N-am să trădez niciodată secretul.

Înlănțuindu-și mâinile în jurul gâtului lui, Ariel ridică privirea spre el și zâmbi. Și era atât de frumoasă, atât de plină de viață cu tot ceea ce avea ea mai bun, încât lui Booth i se tăie răsuflarea.

–Te iubesc, Ariel.

Simți degetele de pe gâtul lui pierzându-și vlaga, văzu zâmbetul pălind, îi văzu ochii mărindu-se. Pe dinăuntru Ariel se simți ca și cum cineva tocmai i-ar fi întrerupt brusc fluxul de sânge dinspre inimă.

–Asta e o cale grea de a afla cum continuă povestea, reuși să spună după o clipă. S-ar fi ridicat dacă ar fi avut puterea să se opună apăsării blânde a mâinii lui pe umărul ei.

–Te iubesc, Ariel, repetă el, uitând toate planurile de a-i spune cu delicatețe și în intimitate. Cred că te-am iubit întotdeauna. Știu că va fi pentru totdeauna. Îi cuprinse fața în mâini și ochii ei se umplură de lacrimi. Ești tot ce mi-am dorit vreodată și n-am îndrăznit să sper. Rămâi cu mine. Își lipi buzele de ale ei și le simți tremurul. Căsătorește-te cu mine.

Când Booth vru s-o desprindă de el, ea i se agăță de cămașă. Îngropându-și fața în umărul lui, Ariel inspiră adânc.

–Să fii sigur, șopti ea, Booth, să fii absolut sigur, fiindcă n-am să te las în pace nici o clipă. N-am să te las să scapi. Înainte să mă întrebi din nou, amintește-ți asta.

Nu cred în neînțelegeri mutuale sau în diferențe ireconciliabile. Cu mine e definitiv, Booth. E pentru totdeauna.

Booth îi împinse capul în spate. În ochii lui Ariel, văzu focul și pasiunea. Și dragostea.

–Ai al naibii de multă dreptate.

Râsul ei cu respirația tăiată fu înăbușit de apăsarea gurii lui.

–Vreau să ne căsătorim repede. Punctă cuvintele cu un alt sărut. Și în tăcere. Cât de curând se vor filma scene fără Amanda, ca să ne putem lua o lună de miere de mai mult de un weekend?

Ariel nu se așteptase să fie cineva mai rapid decât ea. Acum gândurile i se învălmășiră când încercă să țină pasul cu el. Nuntă – Booth vorbea deja despre nuntă și de lună de miere.

–Păi, ăăă, să vedem... După ce Griff o salvează pe Amanda de Spintecător, ea pierde copilul și intră în comă. Scenele din spital ar putea fi...

–Aha. Cu un zâmbet de autosatisfacție, Booth o sărută pe nas. Deci Griff o salvează de Spintecător, ceea ce îl scoate de pe lista de suspecți.

Ariel îngustă ochii.

–Trădătorule.

–Bucură-te că nu sunt spionul unei alte televiziuni. Te lași ușor manipulată.

–Am să-ți arăt eu manipulare, spuse Ariel, și se lăsă peste el făcându-l să-și piardă echilibrul și să cadă pe spate.

O iubea. Gândul îi trezi o asemenea beție încât căzu peste el, râzând. Înainte ca Booth să apuce să contraatace, auziră pași urcând în grabă scările.

–Ariel! Ariel, ar fi bine să te uiți la...

Stella se opri brusc când îi văzu pe Ariel și pe Booth râzând și pe jumătate întinși pe pat. Ascunse rapid la spate ziarul din mâna ei și înjură în barbă.

–Ups! Ajutându-se de un zâmbet jenat, se folosi de tot talentul ei actoricesc pentru a-i împiedica pe cei doi să remarce că simțea că i se face rău de îngrijorare. Ei bine, aș fi bătut dacă v-ați fi obosit să închideți ușa. Arătă cu mâna liberă spre peretele fals. Ce-ar fi să ies și să intru din nou? „Imediat după ce ard ziarul ăsta", își spuse sumbru și, rânjind, se dădu în spate.

–Nu pleca. Ariel începu să se ridice, dar își păstră o mână într-a lui Booth. Sunt pe punctul să îți acord o onoare nemaivăzut de mare. Strânse degetele lui Booth. Sora mea, oricât ar fi de rea la suflet, ar trebui să fie prima care să afle.

–Chiar te rog.

–Stella... Ariel se întrerupse fiindcă văzu o scânteie de ceva în privirea prietenei sale. O scânteie era de-ajuns. Ce e?

–Nimic. Mi-am amintit că trebuie să discut cu Neal despre ceva, atâta tot. Ascultă, ar fi bine să-l prind înainte să...

Dar Ariel se ridica deja din pat.

–Ce-ai vrut să-mi arăți, Stella?

–O, nimic. Privirea ei îi transmise o avertizare cât se poate de clară. Poate să aștepte.

Fără a zâmbi, Ariel întinse mâna, cu palma în sus.

Degetele Stellei se închiseră strâns în jurul ziarului.

–Ariel, nu este momentul cel mai potrivit. Cred că ar fi mai bine...

–Cred că ar fi mai bine să văd acum.

–La naiba! Aruncându-i o privire lui Booth peste umărul lui Ariel, Stella îi întinse ziarul.

Exploratorul celebrităților, remarcă Ariel cu o tresărire de iritare. În materie de reviste de scandal, era chiar drojdia lor. Pe jumătate amuzată, aruncă o privire spre titlurile țipătoare.

–Sincer, Stella, dacă asta e cea mai bună alegere a ta în materie de lectură de prânz, sunt dezamăgită.

Neatentă, întoarse ziarul și îl răsfoi până la mijloc. Din spatele ei, Booth îi văzu trupul străfulgerat de tensiune.

BĂTĂLIA DISPERATĂ A UNEI REGINE
A TELENOVELELOR PENTRU UN COPIL DIN FLORI

Sub titlul mare cu caractere îngroșate apărea o fotografie nu foarte clară cu Ariel așezată pe iarbă în Central Park cu fața lui Scott prinsă între palme. Într-un colț din mintea ei, Ariel își aminti acea clipă ruptă din timp din ultima lor după-amiază de duminică. Holbându-se la ea, oripilată, îngrețoșată, nu îl auzi pe Booth ridicându-se și apropiindu-se de ea. Booth simți ceva izbindu-l în stomac – nu ca un ciocan, ci ca un pumn ce îl lovi, apoi îl sfredeli adânc. Nici măcar calitatea slabă a fotografiei nu putea ascunde asemănarea uimitoare dintre Ariel și copilul care îi râdea în față. Era imposibil să nu observi legătura de sânge. Având sub ochi titlul ce părea să strige la el, Booth simți impulsuri ucigașe.

–Ce dracu' e asta?

Zguduită, Ariel ridică privirea. Scott nu trebuia să vadă asta, își repetă la nesfârșit. Povestea asta nu trebuia să-l atingă. Cum? Cum se aflase secretul? Soții Anderson? Nu, respinse acel gând imediat. Ei își doreau publicitate chiar mai puțin decât ea.

Fotografia... cine o făcuse? Cineva o urmărise, decise. Cineva o urmărise și aflase despre Scott, despre procesul de custodie. Apoi răstălmăciseră totul într-un titlu oribil și un articol scandalos. Dar cine...?

Liz Hunter. Degetele lui Ariel se strânseră pe ziar. Bineînțeles, fără îndoială ea era. Erau prea puține femei care să știe mai bine decât Ariel de ce era în stare o persoană ca ea. Liz nu reușise să-i facă rău profesional, așa că trecuse la pasul următor.

–Ariel, te-am întrebat ce dracu' e asta.

Ariel se concentră brusc pe Booth. „O, Doamne", își spuse, „acum trebuie să-mi croiesc drum prin tot coșmarul înainte de a putea să-i explic." Vedea deja furia lui, neîncrederea.

–Aș vrea să discut cu tine între patru ochi, spuse ea destul de calmă. În cabina mea.

Când Ariel se întoarse să plece, Stella întinse mâna spre ea, apoi o lăsă să cadă pe lângă corp, neajutorată.

–Ariel, îmi pare rău.

Ea se mulțumi să clatine din cap.

–Nu, e în regulă. Vorbim mai târziu.

Croindu-și drum prin studio și pe coridoare alături de Booth, Ariel încercă să gândească logic. Dar în minte nu vedea decât titlul îngrozitor și fotografia neclară. Când intră în cabină, se duse direct la cafetieră, simțind nevoia să-și ocupe mâinile cu ceva. Auzi ușa închizându-se și yala încuindu-se.

–Nu așa voiam să abordez subiectul ăsta, Booth. Inspiră adânc, făcându-și de lucru cu aparatul de cafea. Nu mă așteptam la nici un fel de publicitate... am fost atât de atentă.

–Da, atentă.

Își îndesă mâinile în buzunare.

Ariel strânse din buze, simțind usturimea provocată de tonul vocii lui pe pielea ei.

–Știu că probabil ai întrebări. Dacă eu...

–Da, am întrebări. Smulse ziarul de pe măsuța de toaletă. Și el avea nevoie de ceva care să-i țină mâinile ocupate. Ești implicată într-un proces de custodie?

–Da.

Booth simți din nou durerea sfredelitoare în stomac.

–Asta da încredre.

–Nu, Booth. Se răsuci pe călcâie, apoi se opri, asediată de sute de emoții contrare, sute de răspunsuri ce se băteau cap în cap. Sosise momentul să aleagă? Avea să fie nevoită să aleagă până la urmă, acum când aproape avea tot ceea

ce îi trebuia? Te rog, lasă-mă să-ți explic. Lasă-mă să mă gândesc cum să-ți explic.

–Ești implicată într-un proces de custodie. Își aminti acele scurte sclipiri de epuizare pe care le remarcase la ea din când în când. Îi venea să facă ziarul ferfeniță. Ai un copil și nu mi-ai spus. Ce înseamnă asta în materie de încredere?

Derutată, Ariel își trecu o mână prin păr.

–Booth, eram deja profund implicată în asta chiar înainte de a ne întâlni. Nu puteam să te târăsc și pe tine în toată povestea.

Booth se simți copleșit de amărăciune. Detesta să-i simtă gustul... din nou.

–O, înțeleg. Erai deja implicată, deci nu era treaba mea. Se pare că ai standarde diferite pentru încrederea ta, Ariel. Unul pentru tine însăți și un altul pentru tot restul lumii.

–Asta nu e adevărat, dădu să spună, apoi se opri nesigură. Așa era? Nu vreau să fie așa. Începu să-i tremure vocea, apoi mâinile. Booth, eram înspăimântată. O parte din teamă ținea de gândul că s-ar putea afla ceva. Cel mai important lucru pentru mine era ca nimeni și nimic din toate astea să nu-l atingă pe Scott.

Booth aștepta, încercând să rămână impasibil, în vreme ce ea își șterse prima lacrimă.

–Așa îl cheamă pe băiat?

–Da. Nu are decât patru ani.

Booth se întoarse, fiindcă suferința de pe chipul ei îl ucidea.

–Și tatăl lui?

–Pe tatăl lui îl chema Jeremy. A murit.

Booth nu o întrebă dacă îl iubise. Nu avea nevoie s-o facă. Iubise un alt bărbat, își spuse. Născuse copilul unui alt bărbat. Putea face față acelui lucru, putea să-l accepte? Sprijinindu-și palmele pe măsuța de toaletă se lăsă străbătut de emoții. Da, așa credea. Nu o schimba nici pe ea,

nici pe el. Și totuși... și totuși nu îi spusese. Acesta era gândul care provoca schimbarea.

–La cine e băiatul acum? întrebă rigid.

–La bunicii lui. Nu e... nu e fericit cu ei. Are nevoie de mine, Booth, iar eu am nevoie de el. Am nevoie de voi amândoi. Te rog... Vocea îi scăzu până la o șoaptă. Nu-mi cere să aleg. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, dar el e doar un băiețel.

–Să alegi? Booth își aprinse bricheta, apoi o aruncă pe măsuța ei de toaletă aglomerată, trăgând primul fum din țigară. La naiba, Ariel, cât de insensibil mă crezi?

Ariel așteptă până reuși să-și controleze bubuitul inimii, ce îi pulsa la baza gâtului.

–Ne-ai accepta pe amândoi?

Booth suflă încet fumul. Furia era foarte aproape de suprafață.

–Mi-ai ascuns toate astea. Asta e problema acum. N-aș avea cum să-i întorc spatele unui copil care face parte din tine.

Ariel întinse mâna spre el.

–Booth...

–Mi-ai ascuns toate astea, repetă el, privind-o cum își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. De ce?

–Te rog să înțelegi, dacă ți-am ascuns asta e fiindcă voiam să-l protejez. A avut deja parte de momente dificile, și îmi era teamă că dacă discutam cu cineva despre proces, cu absolut oricine, exista riscul să se întâmple ceva de genul ăsta.

Arătă spre ziar, apoi se întoarse.

–Nu există nimic în viața mea despre care să nu știi, Ariel. Nu pot să nu urăsc faptul că mi-ai ascuns ceva atât de vital din viața ta. În tot acest timp, aproape din prima clipă, mi-ai cerut să am încredere în tine. Acum că ți-am acordat încrederea mea, aflu că nu m-ai răsplătit cu aceeași monedă.

– L-am pus pe Scott pe primul loc. Avea nevoie de cineva care să îl pună pe primul loc.

– Poate că aș reuși să înțeleg asta dacă ai putea să-mi explici de ce ai renunțat la el în primul rând.

– Am renunțat la el? Ariel îl privi fix, dar cu vederea încețoșată de lacrimi. Nu știu la ce te referi.

– Credeam că te cunosc! explodă Booth. Am crezut asta și, crezând, m-am îndrăgostit de tine deși jurasem să nu mă mai implic niciodată emoțional. Cum ai fost în stare să renunți la propriul tău copil? Cum a fost posibil să ai un copil și să nu-mi spui nimic?

– Să renunț la propriul meu copil? repetă ea nedumerită. Dar nu, nu! Nu e nimic de genul ăsta!

– La naiba, Ariel, ai lăsat pe altcineva să-ți crească fiul. Iar acum că îl vrei înapoi, acum că ești implicată în ceva atât de serios precum un proces de custodie, o faci singură. Cum ai putut să mă iubești, cum ai putut să-mi dorești încrederea și să nu-mi spui nimic?

– Îmi era teamă să-ți spun ție sau oricui. Nu înțelegi cum l-ar putea afecta pe Scott dacă ar ști...

– Sau cum te-ar putea afecta pe tine?

Își smuci mâna spre ziarul aruncat.

Ariel inspiră adânc și reuși cu greu să controleze un „nu" furios. Poate că meritase acea acuză.

– Grija mea a fost Scott, spuse ea calm. Un proces de custodie nu prea ar putea să-mi afecteze reputația. După cum nici un copil nelegitim nu ar putea – deși nu e copilul meu. Jeremy a fost fratele meu.

Fu rândul lui Booth să o privească fix. Nu mai înțelegea nimic. Confuzia lui era accentuată și de gândul că lacrimile nu aveau ce să caute în ochii lui Ariel. Ochii ei erau făcuți pentru râs.

– Băiatul e nepotul tău?

– Jeremy și soția lui au murit la sfârșitul iernii trecute. Nu putea să se apropie de el acum; vedea că nu era

pregătit. Și nici ea nu era. Bunicii lui, soții Anderson, au fost numiți tutori. Nu e fericit cu ei.

Nu era copilul ei, își spuse Booth din nou, ci copilul fratelui ei. Așteptă să-și vadă propria reacție și descoperi că încă era rănit, încă era furios. Problema nu fusese dacă acel copil era sau nu fiul ei. Ci faptul că îi ascunsese acea parte din viața ei.

–Cred, spuse Booth încet, că ar fi bine să-mi spui totul de la început.

Ariel deschise gura, dar înainte să apuce să vorbească, cineva bătu cu putere la ușa ei.

–Un telefon pentru tine, Ariel, în biroul lui Neal. Urgent.

Înăbușindu-și frustrarea, Ariel ieși din încăpere, îndreptându-se spre biroul lui Neal. Atât de multe erau de explicat, își spuse. Lui Booth și ei însăși. Își frecționă tâmpla cu două degete și ridică receptorul.

–Alo.

–Domnișoara Kirkwood?

–Da, eu sunt Ariel Kirkwood. Se încruntă mai tare. Domnule Anderson?

–A dispărut Scott.

capitolul 12

Ariel nu spuse nimic. Nu se scurseră decât câteva secunde, dar sute de gânduri îi străbătură în goană mintea, învălmășindu-se astfel încât nimic nu era clar. Fiecare nerv din stomac îi înlemni. Simți vag durerea din mâna cu care ținea strâns receptorul.

– Domnișoară Kirkwood, am spus că a dispărut Scott.

– A dispărut? repetă ea șoptit.

Cuvântul în sine îi evocă prea multe imagini. Înspăimântătoare. Simți impulsul de a intra în panică, dar se forță, înfigându-și unghiile în palmă, să vorbească, să asculte atent. Dar chiar și întrebarea șoptită pe care reuși cu greu s-o pronunțe sună tremurător.

– De cât timp?

– Se pare că de pe la ora unsprezece. Soția mea credea că e în vecini, jucându-se cu un copil de-al lor. Când l-a chemat acasă, la prânz a aflat că nu fusese deloc acolo.

Unsprezece... Cu o teamă viscerală, Ariel se uită la ceas. Era aproape două. Trei ore. Unde putea merge un copil mic în trei ore? Oriunde. Era o eternitate.

– Ați anunțat poliția?

– Bineînțeles. Vocea îi era energică, dar străbătută de o undă de teamă pe care Ariel, în uluirea ei, nu o auzi. S-au făcut căutări prin tot cartierul, au fost întrebați oamenii. Se face tot posibilul.

Tot posibilul? Ce anume însemna asta? Repetă fraza în minte, dar tot nu reuși să-i găsească un sens.

– Da, desigur. Își auzi propriile cuvinte răsunând goale dincolo de zgomotul asurzitor din mintea ei. Ajung imediat.

–Nu, poliția sugerează să mergi acasă și să stai acolo, în caz că te contactează Scott.

Acasă, își spuse ea. Voiau ca ea să meargă acasă și să nu facă nimic câtă vreme Scott era dispărut.

–Vreau să vin. Aș putea să ajung în treizeci de minute. Șoapta se sparse într-o rugăminte disperată. Aș putea să ajut la căutarea lui. Aș putea...

–Domnișoară Kirkwood, o întrerupse Anderson, apoi inspiră adânc înainte de a continua. Scott e un băiat inteligent. Știe unde locuiești, îți știe numărul de telefon. Într-un moment ca acesta e mai bine să recunoaștem că tu ești cea lângă care își dorește să fie. Dacă el... Dacă ar avea posibilitatea să ia legătura cu cineva anume, persoana aceea ai fi tu. Te rog, du-te acasă. Dacă îl găsim aici, am să te sun imediat.

Acea singură frază i se repetă în minte de trei ori. „Dacă ar avea posibilitatea să ia legătura cu cineva anume..."

–În regulă. Am să merg acasă. O să aștept acolo.

Uluită, se holbă la telefon, fără a-și da seama măcar că pusese receptorul la loc. Minunându-se că mai putea umbla, porni spre ușă. Bineînțeles că mai putea umbla, își spuse Ariel, sprijinindu-se cu o mână de perete. Putea funcționa – trebuia să funcționeze. Scott avea să-și dorească să o vadă după ce era găsit. Urma să apară cu tolba plină de povești și de aventuri – mai ales dacă avea șansa să se plimbe cu o mașină de poliție. Avea să-și dorească să i le povestească pe toate. Telefonul urma să-i sune, probabil, imediat ce deschidea ușa de la intrare. Poate că visase cu ochii deschiși și se rătăcise, ajungând câteva străduțe prea departe, atâta tot. Aveau s-o sune, așa că trebuia să ajungă acasă repede. Își simți picioarele ca de plastilină și abia reuși să se miște.

Booth studia posac fotografia cu Ariel și Scott când auzi ușa deschizându-se. Se întoarse, încă ținând ziarul în mână, dar întrebările ce îl bântuiseră dispărură în clipa în care o văzu. Pielea îi era ca pergamentul. Nu-i văzuse

niciodată ochii arătând goi, nici nu se aşteptase vreodată să se întâmple asta.

–Ariel... Ajunse la ea înainte să-i rostească tot numele. Ce e?

–Booth.

Îşi puse mâna pe pieptul lui. Cald, solid. Îi simţea bătăile inimii. Nu, nimic din toate astea nu erau un vis. Sau un coşmar.

–Scott a dispărut. Nu se ştie unde e. E dispărut.

El o prinse ferm de umeri.

–De cât timp, Ariel?

–De trei ore. Primul val de teamă îşi croi drum prin starea de şoc. O, Doamne, nu l-a mai văzut nimeni de trei ore. Nimeni nu ştie unde e!

Booth se mulţumi să o strângă mai ferm de umeri când trupul ei începu să tremure.

–Poliţia?

–Da, da, îl caută. Degetele i se încovoiară, agăţându-se de cămaşa lui. Nu vor să merg acolo, vor să merg acasă şi să aştept în caz că... Booth.

–Te duc acasă. Îi dădu la o parte părul de pe faţă. Atingerea lui, vocea lui încerca s-o aline. Vom merge acasă şi vom aştepta telefonul. Îl vor găsi, Ariel. Băieţeii se rătăcesc tot timpul.

–Da.

Ariel se agăţă de acest gând şi de mâna lui. Bineînţeles că era adevărat. Oare nu era nevoită să-l supravegheze cu ochi de şoim de fiecare dată când mergeau în parc sau la grădina zoologică?

–Scott visează mult cu ochii deschişi. Se poate să fi mers pur şi simplu mai departe decât ar fi trebuit. Au să mă sune... ar trebui să fiu acasă.

–Te duc eu. Booth continuă să o ţină în braţe, în vreme ce Ariel studie derutată încăperea. Schimbă-te, iar eu mă duc să-i anunţ că nu vei putea filma în după-amiaza asta.

–Să mă schimb? Confuză, se privi și văzu că încă mai purta cămașa de noapte a Amandei. Bine, am să mă grăbesc. E posibil să sune din clipă în clipă.

Încercă să se grăbească, dar degetele i se încurcau chiar și la cele mai simple mișcări. Avea nevoie de blugi, dar mintea ei păru să se piardă în ceață cât îi trase pe ea. Apoi degetele îi alunecară peste fermoar. Încercă să gândească logic, dar bubuitul din tâmple o împiedica. Lupta împotriva senzației de greață o ajută. Îi dădu ceva concret pe care să se concentreze cât se chinui să-și lege șireturile la adidași.

Booth se întoarse în câteva clipe. Când Ariel se răsuci să-l privească, Booth îi simți panica.

–Ești gata?

–Da.

Aprobă din cap și ieși cu el, punând un picior în fața celuilalt, în vreme ce prin minte i se perindau imagini cu Scott pierdut, speriat. Sau mai rău, mult mai rău – cu Scott urcând într-o mașină cu un străin, un străin a cărui față era doar o umbră. Îi venea să țipe. Urcă într-un taxi. Booth îi prinse mâna înghețată într-a lui.

–Ariel, nu-ți stă în fire să te aștepți la ce e mai rău. Gândește-te. Își puse cealaltă mână peste a ei și încercă să o încălzească. Există sute de motive inofensive pentru care nu e de găsit de câteva ore. Poate s-a luat după un câine sau a alergat după o minge. Poate a găsit o piatră fascinantă și a dus-o într-un loc secret să o studieze.

–Da.

Încercă să-și imagineze acele lucruri. Ar fi fost tipice pentru Scott. Însă imaginea mașinii și a străinului se încăpățâna să persiste. Scott nu se temea din principiu de oameni, lucru pe care îl admirase întotdeauna la el. Acum o umplu de teamă. Îngropându-și fața în umărul lui Booth, încercă să se convingă singură că telefonul urma să sune imediat ce deschidea ușa de la intrare. Când taxiul opri, se îndreptă brusc și se întinse după mânerul

portierei. Urca deja în fugă scările până să apuce Booth să plătească șoferul.

Tăcerea o întâmpină ca o acuzație. Ariel își fixă privirea pe telefon, dorindu-și din tot sufletul să sune. Când se uită la ceas, văzu că trecuseră mai puțin de treizeci de minute de la apelul lui Anderson. Nu trecuse suficient timp, își spuse ea, începând să se învârtă prin cameră. Prea mult timp. Prea mult timp pentru un băiețel singur. „Fă ceva!" Cuvintele îi goniră prin minte, căutând frenetic ceva solid de care să se agațe. Întotdeauna fusese capabilă să facă ceva, în orice situație. Existau răspunsuri, iar dacă nu răspunsuri, cel puțin existau opțiuni. Dar să aștepte... Să nu aibă nici un răspuns, nici o altă opțiune în afară de a aștepta... Auzi ușa închizându-se și se întoarse. Ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă fără vlagă pe lângă corp.

–Booth. O, Doamne, nu știu ce să fac. Trebuie să fie ceva – orice.

Fără un cuvânt, Booth veni lângă ea, își înfășură brațele în jurul ei și o lăsă să se sprijine pe el. Era ciudat că fusese nevoie de așa ceva – de ceva atât de înspăimântător pentru ea – ca el să-și dea seama că Ariel avea nevoie de el la fel de mult pe cât avea nevoie el de ea. Orice dubii ar mai fi avut și orice urmă de furie ar mai fi simțit legată de faptul că îi ascunsese acea parte din viața ei, toate dispărură acum. Dragostea era mai simplă decât și-o imaginase vreodată.

–Stai jos, Ariel. Spunând acestea, o conduse spre un fotoliu. Îți pregătesc ceva de băut.

–Nu. Eu...

–Stai jos, repetă el, cu o fermitate de care știa că ea avea nevoie. Îți fac o cafea sau o să mă ocup să-ți fac rost de un calmant.

–Nu am nevoie de un calmant.

Booth aprobă din cap, mulțumit de răspunsul tăios, rapid. Dacă era furioasă, cât de puțin furioasă, nu putea ceda nervos.

–Atunci o să fac o cafea.

În clipa în care Booth intră în bucătărie, Ariel se ridică din nou. Să stea jos era imposibil, să se calmeze nu se punea problema. Nu ar fi trebuit niciodată să accepte să se întoarcă și să aștepte, își spuse Ariel. Ar fi trebuit să insiste să meargă și ea să-l caute pe Scott. Nu avea nici un rost să stea acolo – ea nu avea nici un rost acasă. Dar dacă Scott suna și ea nu era acolo să răspundă... O, Doamne. Își apăsă mâinile pe față și încercă să nu se facă fărâme. Cât era ceasul?

De data aceasta, când se uită la ceas, simți primul hohot de plâns isteric pregătindu-se să explodeze.

–Ariel. Booth aduse două cești de cafea, fierbinte și tare.

O privi înfiorându-se, înăbușindu-și hohotele de plâns, dar lacrimile se revărsau din abundență.

–Booth, unde-ar putea fi? E doar un copilaș ceva mai mare. Nu se teme deloc de străini. E vina mea fiindcă...

–Oprește-te. Rosti cuvântul încet, dar reuși să întrerupă șuvoiul ei de vorbe.

Îi întinse ceașca, așteptând ca Ariel s-o prindă cu ambele mâini. Cana tremură, cafeaua aproape vărsându-se peste buză. Ariel se așeză din nou. Povestește-mi despre el.

Preț de o clipă Ariel se zgâi la cafea, ca și cum n-ar fi avut habar ce era sau cum ajunsese în mâna ei.

–Are patru ani... aproape cinci. Își dorește o căruță, una galbenă, de ziua lui. Îi place să joace diverse roluri. Ridicând ceașca, înghiți din cafea, iar când aceasta îi opări gura se calmă puțin. Scott are o imaginație minunată. Poți să-i dai o cutie de carton și el va vedea o navă spațială, un submarin, un mormânt egiptean. Îl va vedea cu adevărat, știi la ce mă refer?

–Da. Își puse o mână peste a ei și se așeză lângă ea.

–Când au murit Jeremy și Barbara, el a rămas atât de pierdut... Erau superbi împreună, ei trei. Atât de fericiți.

Privirea îi alunecă spre mănușile de box atârnate în spatele ușii. Mănușile lui Jeremy. Aveau să-i revină lui Scott într-o bună zi. Simți ceva sfâșietor în stomac. Ariel începu să vorbească mai repede.

–Seamănă mult cu tatăl lui, are același farmec și aceeași curiozitate. Soții Anderson, părinții Barbarei, nu l-au plăcut niciodată pe Jeremy. Nu au acceptat ca Barbara să devină soția lui și nu au văzut-o decât rar după nuntă. După... după accident, au fost numiți tutori pentru Scott. Eu îl voiam lângă mine, dar mi se părea firesc să meargă la ei. Avea o casă, o curte, o familie. Dar...

Întrerupându-se, aruncă o privire disperată spre telefon.

–Dar? o încurajă Booth.

–Ei pur și simplu nu sunt capabili să înțeleagă ce fel de persoană e Scott. E în stare să intre în pielea unui arheolog și să sape o groapă în curtea lor.

–Asta ar putea deranja pe oricine, spuse Booth, smulgându-i un zâmbet palid.

–Dar nu ar face săpături în curte dacă ar avea o groapă cu nisip și cineva i-ar spune că ar putea fi un deșert. În schimb, el e pedepsit pentru imaginația lui, în loc să-i fie reorientată.

–Așa că ai decis să lupți pentru el.

–Da. Ariel își umezi buzele. Așteptase prea mult? Dacă n-ar fi fost decât asta, poate că nu aș fi apelat la calea legală. Dar ei nu-l iubesc. Ochii îi sticliră când ridică din nou privirea. Doar se simt responsabili pentru el. Nu suport să mă gândesc că Scott ar putea crește fără toată dragostea de care ar trebui să se bucure.

„Unde e, unde e, unde e?"

–Nu va fi cazul. Booth o trase spre el, sărutându-i lacrimile din colțurile ochilor. După ce obții custodia, vom avea grijă să nu fie cazul.

Prudentă, Ariel se desprinse de el, deși degetele îi rămaseră prinse strâns pe umerii lui.

–Vom?

Booth ridică o sprânceană.

–Scott face parte din viața ta, nu?

–Da, el...

–Atunci și dintr-a mea.

Ariel deschise tremurător gura de două ori înainte de a reuși să vorbească.

–Fără întrebări?

–Am irosit o grămadă de timp cu întrebări. Uneori nu e nevoie de ele. Îi duse degetele la buze, sărutându-le apăsat. Te iubesc.

–Booth, mi-e atât de teamă.

Capul îi căzu pe pieptul lui. Digul se sparse.

Booth o lăsă să plângă, să reverse hohotele chinuite punctate de durere și de teamă. O lăsă să se agațe de el și să se alimenteze cu forță din el, atâta cât putea găsi. El trăia din cuvinte, dar știa când frazele spirituale nu-și aveau rostul. Așa că, în tăcere, Booth continuă să o țină în brațe.

Plânsul avea s-o ajute, își spuse, netezindu-i părul. Avea să-i permită să se abandoneze fricii fără a-i da un nume. Cât timp ea se lăsă în voia lacrimilor, Booth fu cel care se concentră asupra telefonului, dorindu-și din tot sufletul să sune. Dar asta nu se întâmplă.

Descărcarea emoțională o epuiză. Ariel rămase sprijinită de Booth, ametită, dezorientată, conștientă doar de durerea goală din suflet ce însemna că ceva vital era în neregulă. Mintea îi căută frenetic motivul. *Scott*. Era dispărut. Telefonul nu sunase. Încă era dispărut.

–Ora, murmură, privind peste umărul lui telefonul, cu ochii umflați și înroșiți de lacrimi. Cât e ceasul acum?

–Aproape patru, răspunse el, detestând să-i spună, detestând tresărirea convulsivă pe care o simți fiindcă trupul ei era atât de strâns lipit de-al lui. Știa zeci de lucruri pe care ar fi putut să i le spună pentru a-i oferi alinare. Toate inutile. Mai fac niște cafea.

Când auzi bătaia din ușă, Ariel privi în jurul ei, neliniștită. Nu-și dorea companie acum. Ignorând bătaia, întoarse spatele ușii. Telefonul era important.

–Mă duc după cafea. Forțându-se să se miște, se ridică. Nu vreau să văd pe nimeni, te rog.

–Am să le spun să plece.

Booth se îndreptă spre ușă, pregătit deja să se posteze în pragul ei pentru a o acoperi pe Ariel. Când o deschise, văzu o tânără purtând o bandană și o salopetă mânjită cu vopsea. Apoi văzu băiatul.

–Scuzați-mă. Băiețelul ăsta umbla de capul lui la câteva străzi distanță. Mi-a dat adresa asta. Chiar mă întrebam dacă...

–Tu cine ești? îl întrebă Scott pe Booth. Asta e casa lui Ariel.

–Eu sunt Booth. Ariel te așteaptă de mult, Scott.

Scott zâmbi, dezvelindu-și dinții albi mărunți. Dinți de sugar, își dădu seama Booth. De-abia dacă era un bebeluș ceva mai mare.

–Aș fi ajuns mai devreme, dar m-am rătăcit puțin. Bobbi își vopsea veranda și a zis că mă conduce ea.

Booth își puse o mână pe capul lui Scott și simți cât de moale îi era părul – ca al lui Ariel.

–Vă suntem foarte recunoscători, domnișoară...

–Freeman, Bobbi Freeman. Rânji și arătă din cap spre Scott. N-a fost nici o problemă. Chiar dacă s-a rătăcit puțin, știe cu siguranță ce vrea. Se pare că e vorba de Ariel și de un sendviș cu unt de arahide. Bun, eu trebuie să mă întorc la veranda mea. Ne vedem mai încolo, Scott.

–Pa, Bobbi. Căscă larg. Ariel e acasă acum?

–O chem eu. Lăsându-l pe Scott să se cațăre în hamac, Booth porni spre bucătărie. O opri pe Ariel în prag, apoi luă cele două cești din mâinile ei. A venit cineva care vrea să te vadă.

Ariel închise ochii.

–O, te rog, Booth. Nu acum.

–Nu cred că va accepta un refuz.

Ceva din tonul lui o făcu să deschidă ochii din nou, cu inima bubuindu-i sub coaste. Țâșnind pe lângă el, se grăbi să intre în sufragerie. Un băiețel blond se legăna fericit în hamacul ei, cu două pisicuțe în brațe.

–O, Doamne, Scott!

Mâinile lui se întinseră după ea chiar în clipa în care ea traversă fulgerător camera și îl trase în brațele ei. Căldură. Simți căldura trupului lui micuț și gemu de încântare. Părul lui ciufulit o atinse ușor pe față. Simți un miros foarte vag de săpun, de la toaleta de dimineață, amestecat cu sudoarea de peste zi și cu aroma bomboanelor gumate pe care le ascundea în permanență prin buzunare. Plângând, râzând, se lăsă să cadă pe podea, strângându-l în brațe.

–Scott, o, Scott! Nu ești rănit? Teama o săgetă din nou rapid și îl desprinse de ea pentru a-i studia fața, mâinile, brațele. Ești rănit pe undeva?

–Nu, nu. Puțin derutat de întrebare, Scott se zvârcoli. Încă nu l-am văzut pe Butch nicăieri. Unde e Butch?

–Cum ai ajuns aici? Ariel îl prinse din nou și cedă dorinței de a-l săruta pe față – pe obrajii rotunzi, pe nasul mic și drept, pe gura micuță. Scott, pe unde-ai umblat?

–Pe tren. Tot chipul i se lumină. Am venit cu trenul, eu singur. Ca să-ți fac o surpriză.

–Ai... Nevenindu-i să creadă, Ariel se uită la el. Ai venit de la casa părinților tăi singur-singurel?

–Mi-am strâns niște bani. Mândru nevoie mare, băgă mâna în buzunar și scoase ce-i mai rămăsese – câteva monede de un penny, câteva de douăzeci și cinci de cenți și câteva bomboane gumate. Am mers pe jos până la gară, dar ia mult mai mult timp decât cu taxiul. Cu taxiul nu e așa departe, decise el, cu logica unui copil mic. Și am plătit singur pentru bilet – exact așa cum mi-ai arătat. Mi-e foame, Ariel.

–Imediat. Îngrozită de ideea că Scott călătorise singur și fără apărare, Ariel îl prinse de ambele brațe. Ai mers pe jos până la gară, apoi ai venit cu trenul până aici?

–Și nu m-am rătăcit decât puțin, o dată, când m-a ajutat Bobbi. Și aproape nu mi-a fost frică deloc. Buzele îi tremurară. Cu fața schimonosită, se lipi de ea. Nu mi-a fost.

Toate lucrurile care ar fi putut să i se întâmple îi năpădiră mintea ca un coșmar. Ariel îl prinse mai strâns și îi mulțumi lui Dumnezeu.

–Bineînțeles că nu ți-a fost, murmură ea, chinuindu-se să-și țină în frâu emoțiile până după ce-i explica ceea ce făcuse și îl mustra. Ai fost atât de curajos și atât de deștept că ți-ai amintit drumul. Dar Scott – îi aplecă fața spre a ei – a fost o greșeală din partea ta să vii aici singur, singurel.

–Dar voiam să te văd.

–Știu, și eu vreau întotdeauna să te văd. Îl sărută din nou, doar pentru a simți căldura obrazului lui. Dar ai plecat fără să le spui nimic bunicilor tăi, iar ei și-au făcut atâtea griji. Și eu mi-am făcut griji, adăugă, dându-i la o parte părul de pe frunte. Trebuie să-mi promiți că n-ai să mai faci asta niciodată.

–Nu vreau să mai fac asta vreodată. Cu buzele tremurându-i din nou, se frecă la ochi cu pumnii. A durat mult și mi s-a făcut foame, apoi m-am rătăcit și mă dureau așa tare picioarele. Dar nu mi-a fost teamă.

–E totul bine acum, puiule. Ținându-l în continuare în brațe, se ridică. O să-ți facem ceva de mâncare, apoi poți să te odihnești în hamac. Bine?

Scott smiorcăi, cuibărindu-se mai strâns în brațele ei.

–Pot să mănânc unt de arahide?

–Sigur.

Booth reveni în cameră și îi privi pe amândoi întorcând capul spre el. Ar fi putut fi propriul ei copil, își spuse el uluit. Surprins, simți că tânjea să-l prindă și el în brațe pe băiat.

–Tocmai am văzut un sendviș cu unt de arahide în bucătărie. Cred că e al tău.

–Grozav! Scott se eliberă din brațele lui Ariel și se îndepărtă alergând.

Ridicându-se nesigură pe picioare, Ariel își apăsă dosul palmei pe frunte.

–Aș putea să-l jupoi de viu. O, Booth, șopti ea, când îi simți brațele închizându-se în jurul ei. Nu-i așa că e minunat?

Până spre seară, Scott adormi, strângând în mână un cățeluș de pluș zdrențuit ce fusese al tatălui său. Butch, motanul cu trei picioare, îl păzea de pe o pernă așezată lângă el. Ariel stătea pe canapea, lângă Booth, și față în față cu bunicul lui Scott. Cafeaua începuse să se răcească pe măsuța dintre ei. Ca întotdeauna, domnul Anderson era țeapăn și drept; hainele îi erau impecabile. Dar avea în priviri o expresie de epuizare pe care Ariel nu o mai văzuse până atunci.

–Băiatului i s-ar fi putut întâmpla orice în cursul unei astfel de excursii.

–Știu. Ariel își strecură mâna în cea a lui Booth, recunoscătoare pentru susținerea lui. L-am pus să promită că nu va mai face niciodată nimic de genul ăsta. Probabil dumneavoastră și soția ați fost devastați de îngrijorare. Îmi pare rău, domnule Anderson. Simt că sunt parțial vinovată fiindcă l-am lăsat și altă dată pe Scott să cumpere biletele de tren.

Acesta clătină din cap, fără a spune nimic preț de o clipă.

–Un băiat aventuros, reuși el să spună după o vreme. Destul de isteț cât să știe în ce tren să urce și când să coboare. Ochii lui se fixară din nou asupra lui Ariel. Își dorea cu disperare să fie cu tine.

În mod normal, acea afirmație ar fi înduioșat-o. Acum nu făcu decât să intensifice tensiunea din stomacul ei deja încordat.

–Da. Adesea copiii nu înțeleg consecințele acțiunilor lor, domnule Anderson. Scott s-a gândit doar că vrea să vină, nu și la orele de panică scurse între timp sau la pericole. Era obosit și speriat când a ajuns aici. Sper că nu-l veți pedepsi prea sever.

Anderson inspiră adânc și își sprijini ambele mâini pe coapse.

–Azi mi-am dat seama de ceva, domnișoară Kirkwood. Băiatul îmi stârnește resentimente.

–O, nu, domnule Anderson...

–Te rog, lasă-mă să termin. Îmi stârnește resentimente, și nu-mi place să știu asta despre mine.

Vocea îi era sacadată, fermă și, își dădu seama Ariel, bătrână. Nu neapărat ca număr de ani, își spuse ea, ci ca atitudine.

–Mai mult, mi-am dat seama că prezența lui în casă este o sursă constantă de tensiune pentru soția mea. Ne amintește de ceva ce am pierdut. Nu am de gând să-mi justific sentimentele în fața ta, adăugă el tăios. Băiatul e nepotul meu și, prin urmare, sunt responsabil pentru el. Însă eu sunt un bărbat în vârstă și nu sunt dispus să mă schimb. Nu-l vreau pe băiat, iar tu îl vrei. Se ridică, în vreme ce Ariel nu fu în stare decât să se uite fix la el. Am să-mi anunț avocatul în legătură cu părerea mea în această problemă.

–Domnule Anderson. Zguduită, Ariel se ridică. Știți că îl vreau pe Scott, dar...

–Eu chiar nu-l vreau, domnișoară Kirkwood. Cu umerii drepți, Anderson îi aruncă o privire calmă. Nimic mai simplu.

Și nimic mai trist.

–Îmi pare rău, fu tot ceea ce reuși să spună Ariel.

Salutându-i din cap, Anderson plecă.

–Cum poate cineva, începu Ariel după o tăcere prelungită, să simtă așa ceva față de un copil?

–Față de copil? replică Booth. Sau față de propria persoană?

Ariel se întoarse spre el, nedumerită pentru o clipă.

–Da, așa e, nu?

–Eu sunt expert în domeniu. Diferența e că – o trase din nou pe canapea lângă el, trecându-și brațul pe după spatele ei și punându-i capul pe umărul lui – cineva și-a croit drum în viața mea și mi-a deschis ochii.

–Asta am făcut?

Râse, savurând noua culme pe care i-o oferea caruselul în care gonise toată ziua. Scott dormea în hamac, cu pisicuțele făcute ghem la picioarele lui. Putea rămâne aici acum. Gata cu despărțirile înlăcrimate.

–Mi-am croit drum în viața ta?

–Poți fi foarte tenace. O prinse brusc de păr, apoi o sărută cu pasiune când ea icni surprinsă. Din fericire.

–N-ar trebui să te avertizez că, odată ce-mi croiesc drum în viața cuiva, nu mă mai las alungată?

–Nu. Își schimbă poziția, iar Ariel i se așeză în poală, astfel încât el putea s-o privească în față. Lasă-mă să descopăr singur.

–Nu va fi ușor pentru tine, să știi.

–Ce anume?

–Să te descurci cu mine, dacă decizi să te căsătorești cu mine.

Booth ridică o sprânceană, iar Ariel, neputând să se abțină, îi urmă conturul cu vârful unui deget.

–Dacă?

–Îți ofer o ultimă șansă de a scăpa. Pe jumătate serioasă, Ariel își apăsă palma pe obrazul lui. Eu fac majoritatea lucrurilor din impuls – mănânc, cheltuiesc, dorm. Prefer de departe să trăiesc în haos decât în ordine. Adevărul e că nu pot funcționa deloc în ordine. Am să te implic, într-un fel sau altul, într-un număr nesfârșit de organizații.

–Asta rămâne de văzut, murmură Booth.

Ariel se mulțumi să zâmbească.

–Încă nu te-am speriat?

–Nu. O sărută, în vreme ce umbrele din cameră se alungiră fără ca vreunul dintre ei să observe. Și nici n-ai s-o faci. Și eu pot fi foarte tenace.

–Nu uita, te legi și de un copil de patru ani. Unul activ.

–Ai o părere proastă despre nivelul meu de energie.

–O, nu. De data aceasta când râse, o făcu pe un ton ușor seducător. Am să te înnebunesc cu lipsa mea de organizare.

–Câtă vreme nu te bagi în biroul meu, replică el, poți transforma tot restul într-un șantier.

Ariel își încolăci mai strâns brațele în jurul gâtului lui și rămase așa o clipă. „Vorbește serios", își spuse, îmbătată de fericire. „Vorbește serios despre toate." Îi avea pe Booth și pe Scott. Și, alături de ei, viața ei ajungea la un nou punct de cotitură. Ardea de nerăbdare să afle ce o aștepta mai departe.

–Am să-l răsfăț pe Scott, murmură ea, cu gura lipită de gâtul lui Booth. Și pe toți ceilalți copii ai noștri.

Booth se desprinse de ea încet, cu o umbră de zâmbet pe buze.

–La câți te gândești când spui „ceilalți"?

Ariel râse, liber și relaxat.

–Alege un număr.